LIBER PSALMORUM ET PRECVM

in usum Ecclesiæ
Cath. Christi
OXON.

OXONIÆ,
Excudebat L. LICHFIELD,
Academiæ Typographus,
1639.

LIBER PSALMORVM.

Psal. 1.

BEatus vir ille qui nec ambulavit in consilio impiorum, nec in via peccatorum stetit, nec in consessu irrisorum sedit.

Sed in lege Domini voluntas ejus, in que lege ejus meditabitur die ac nocte.

Erit hic veluti arbor plantata secus rivos aquarum quæ fructum suum suo reddit tempore, cujus folium non defluit: & quodcunque ediderit prosperè cadet.

Non sic impii, sed tanquam quisquiliæ, quas dispellit ventus.

Idcirco non surgent impii in judicio, neq; peccatores in cœtu justorũ.

Quoniam novit dominus viam justorum, via autem impiorum peribit.

Psal. 2.

QVare cum tumultu Gentes cõcurrunt, & Populi inane meditantur?

Concurſant reges terræ,& principes unâ conſultant adverſus Dominum & adverſus Chriſtum ejus.

Rumpamus vincula eorum,& lora eorum à nobis abjiciamus.

Qui ſedet in cœlis ridet,Dominus ſubſannabit eos.

Tum loquetur ad eos in ira ſua,& in furore ſuo terrebit eos.

Ego vero conſtitui regem meum ſuper Sion montem meum Sanctũ.

Recenſebo decretum, Dominus dixit ad me. Filius meus es tu, ego hodiè genui te.

Poſtula à me,dabóque Gentes,ut ſint hæreditas tua: & terminos terræ, ut ſint poſſeſſio tua.

Sceptro ferreo confringes eos,veluti vaſa figulina comminues eos.

Nunc ergo ſapite, ô reges,erudimini judices terræ,

Servite Domino in timore, & exultate cum tremore.

Oſculamini Filium, ne iraſcatur, & pereatis à via,cùm repentè exarſerit furor ejus: beati omnes qui ſperant in eo.

Pſal.

Psal. 3.

Oda seu carmen Davidis, quum fugeret metu Absalom filii sui.

QVam multi sunt, ô Domine, hostes mei? quam multi qui adversus me insurgunt?

Multi dicunt animæ meæ, Nulla est isti salus in Deo. Sela.

At tu Domine clypeus es pro me, gloria mea, quique caput meum extollis.

Voce mea ad Dominum clamabo, & respondebit mihi de monte sancto suo. Sela.

Ego jacui & dormivi, atque evigilavi, quoniam Dominus me suffulcit.

Non metuo à decem millibus populi qui circunquaque me obsident.

Exurge Domine serva me.

Deus meus quoniam percussisti omnes hostes meos in maxillam, dentes impiorum contrivisti.

Domini est salus, super populum tuum benedictio tua. Sela.

Psal. 4.

Carmen Davidis præfecto canterum ad instrumentum musica.

O Deus justitia mea, qui me exaudis ad te clamantem, & in angustiis constitutum in latitudinem educis, miserere mei, & exaudi orationem meam.

O viri quousque gloriam meam ad ignominiam? quousque diligetis vanitatem, & quæretis mendacium? Sela.

Et scitote quòd Dominus se legerit sibi bonum, Dominus exaudiet quum clamavero ad eum.

Contremiscite, & ne peccetis, cogitate in corde vestro in cubili vestro, & silere. Sela.

Sacrificate sacrificia justitiæ, & sperate in Domino.

Multi dicunt Quis det bona videre? leva signum super nos, nempe lucem vultus tui ô Domine.

Dedisti lætitiam in corde meo, à tempore quo frumentum eorum atque mustum eorum aucta sunt.

In

In pace simul jacebo & dormiam, quoniam tu Domine solus es qui me in tuto collocas.

Psal. 5.

Carmen Davidis lyricum præfecto cantorum.

AVsculta verbis meis ô Domine, murmur meum intellige.

Attende vocem clamoris mei rex meus & Deus meus, quoniam ad te orabo.

O Domine manè audies vocem meam, quia manè accommodabo me tibi, & speculabor.

Quoniam tu non es Deus cui placeat impietas, non habitabit tecum malitia.

Non consistent coram oculis tuis insani, tu odisti omnes qui operantur iniquitatem.

Perdes eos qui loquuntur mendacium, virum sanguinarium & fraudulentum aversatur Dominus.

Ego autem fretus multitudine bonitatis tuæ ingrediar domum tuum, adorabo ad templum sanctum tuam

in timore tuo.

Domine duc me in juſtitia tua propter adverſarios meos, & muni coram me viam tuam.

Quoniam nihil recti eſt in ore ejus, intimum eorum corruptiones, guttur eorum ſepulchrum apertum, linguâ ſuâ blandiuntur.

Perage eos reos ô Deus, cadant à conſiliis ſuis, propter multitudinem ſcelerum ſuorum propelle eos: nam rebelles in te fuerunt.

Et lætentur omnes qui in te fidunt, perpetuò vocibus lætis perſtrepent, te eos protegente, exultabunt in te qui diligunt nomen tuum.

Quoniam tu benedices juſto ô Domine, veluti lancea cinget eum bona voluntas tua.

Pſal. 6.

Carmen Davidis præfecto cantorum ad inſtrumenta muſica in octavâ.

DOmine ne in furore tuo me arguas, neque in æſtu tuo me caſtiges.

Miſerere mei Domine, quoniam debilis

debilis ſum: ſana me domine, quoniam contra me fracta ſunt oſſa mea.

Sed & anima mea territa eſt vehementer, & tu Domine quouſque?

Redi Domine, eripe animam meã propter bonitatem tuam ſerva me.

Quoniam non eſt memoria tui in morte, in ſepulchro quis te celebret?

Defatigatus ſum in gemitu meo, fluctuare facio tota nocte lectum meum, lachryma mea grabbatum meum liquefacio.

Corroſa eſt facies mea præ indignatione, atque vetuſta facta eſt propter omnes hoſtes meos.

Diſcedite à me quotquot operamini iniquitatem: quoniam Dominus exaudivit vocem fletûs mei.

Audivit Dominus ſupplicationem meam, Dominus orationem meam ſuſcepit.

Pudefient igitur & conſternabuntur valdè cuncti hoſtes mei, vertentur & ſubitò pudefient.

Pſal. 7.

Arcanum Davidis, quod cecinit Domino de negotiis Chus filii Iemini.

DOmine Deus meus in te confisus sum, serva me ab omnibus qui me persequuntur, & eripe me.

Ne corripiat iste tanquam leo animam meam, dilaceret nemine eripiente.

Domine Deus meus si istud commisi, si est perversitas in manibus meis.

Si ei qui mihi pacis fœdere junctus fuit, malum rependi, imò si destitui infestantem me absque causa.

Persequatur hostis animam meam, & assequatur, & conculcet in terram vitam meam, & deducat gloriam meam in pulverem. Sela.

Exurge Domine in furore tuo, exaltare in commotionibus hostium meorum, & excitare ad me judicio quod præcepisti.

Et cœtus populorum te circunstet, hujusque rei gratia in altum revertere.

Dominus judicet populos, me quoque judica, ô Domine, secundùm justitiam meam, & integritatem meam quæ est in me.

Cessetur

Cessetquæso malitia impiorum, justumq; dirige, explorator cordium & renum ô Deus juste.

Clypeus meus in Deo est, servatore eorum qui candido sunt pectore.

Deus judex justus est, & Deus commovetur indignatione per singulos dies.

Si non conversus fuerit, sed expolierit gladium suum, arcum suum tetenderit, & instruxerit eum:

Et paraverit sibi jacula lethifera, sagittas suas ardentes fabricatus fuerit.

En parturiet vanitatem: nam concepit molestiam, & pariet mendacium:

Foveam excidit & effodit eam: & incidit in foveam quam fecit.

Ærumna quam mihi intendit, recidet in caput ejus, & violentia ejus, in verticem ipsius recumbet.

Celebrabo Dominum secundùm justitiam ejus, & canam nomini Domini altissimi.

Psal. 8.

Carmen Davidis de torcularibus, præfecto cantorum.

DOmine Dominus noſter, quàm magnificum eſt nomen tuum in univerſa terra, ut des laudem tuam ſupra cœlos.

Ex ore infantium & lactantium fundâſti robur propter inimicos tuos, ut retundas hoſtem, & ſeſe vindicantem.

Equidem ſuſpiciam cælos tuos opus digitorum tuorum, lunam & ſtellas, quas tu præparâſti.

Ecquid eſt homo mortalis, ut memoriam ejus habeas, & filius hominis, ut eum inviſas?

Paululum ſiquidem eſt quo Deo inferiorem illum feciſti, tantâ eum gloria & decore cinxiſti.

Dominum eum operum, quæ manus tuæ paraverunt, conſtituiſti, cuncta ejus pedibus ſubdidiſti:

Greges & armenta univerſa, etiam feras ſylveſtres.

Volucres quæ in aere, & piſces qui in

in mari versantur, & quicquid per maris itinera transit.

Domine Dominus noster, quàm magnificum est nomen tuum in universa terra?

Psal. 9.

Carmen Davidis ad erudiendum puellarum chorum præfecto cantorũ.

CElebrabo Dominum in toto corde meo, omnia admiranda opera tua narrabo.

Lætabor & exultabo in te, canam nomini tuo, ô Supreme:

Dum agentur hostes mei retrorsum, impingent, & à facie tua peribunt.

Quoniam tu judicium meum & litem meam judicâsti, sedisti pro tribunali judex juste.

Increpuisti gentes, perdidisti impium, nomen eorum aboleviſti in sempiternum.

Vastitates, ô hostis, in universum, finem habent: urbes excidisti, periit memoria eorum cum ipsis.

At

At Dominus perpetuò regnat, paravit tribunal suum ad judicium:

Et is judicabit orbem in justitia, & populis ex æquitate jus dicet.

Asylum erit Dominus oppresso, asylum inquam temporibus afflictis.

Te nitentur qui noverunt nomen tuum: non enim deseris, ô Domine, eos qui te studiosè quærunt.

Canite Domino qui habitat in Sion, annuntiate in populis consilia ejus.

Quoniam requirens sanguines, memor eorum erit, neque obliviscitur clamoris afflictorum.

Miserere mei Domine, respice afflictionem meam quam ab iis qui me odio habent perfero, attollite me de portis mortis:

Ut narrem omnes laudes tuas in portis filiæ Sion: exultabo in salute tua.

Defixæ sunt Gentes in foveâ quã pararunt, reti quod absconderunt irretitus est pes eorum.

No-

Notus factus est Dominus judicium faciens, in opere manuum suarum irretitus est impius. Higaion: Sela.

Relabentur impii ad inferos, omnes gentes quæ obliviscuntur Dei.

Neque enim perpetuò oblivioni dabitur inops, neque vana semper erit expectatio afflictorum.

Exurge Domine, ne prævaleat mortalis, judicentur Gentes in conspectu tuo.

Præfice illis magistrum, ô Domine, discant Gentes se mortales esse. Sela.

Psal. 10.

Secundùm Hebræos hic incipit decimus psalmus.

CUr tam procul absistis ô Domine? cur abscondis te tempore quo affligimur?

In insolentia impii ardet afflictus: comprehendantur in sceleratis consiliis quæ cogitant.

Quoniam laudat impium pro desy-

desiderio animi sui, avarum beatum dicit, blasphemat Dominum.

Impius in altitudine nasi sui nil pensi habet, in omnibus sceleratis cogitationibus suis non est Deus.

Instituta ejus cruciatum afferunt, idque omni tempore: alte sublata sunt è conspectu ejus judicia tua, in omnes adversarios suos efflat.

Dicit corde suo, non nutabo: quia per secula ero absque incommodo.

Os ejus perjurio, dolis & usura scatet, sub lingua ejus afflictio & vanitas.

Sedet in atriis insidians, clám trucidat innocentem, oculi ejus ad inopum turbam intenti sunt.

Insidiatur in occulto quemadmodum leo in lustro suo, insidias struit, ut corripiat afflictum: afflictum inquam corripiat, dum in rete suum pertraxerit.

Conteritur, opprimitur, ac cadit viribus ejus miserorum turba.

Dixit in corde suo, Deus oblitus est, avertit faciem suam ne unquam

quam videat.

Exurge ô Domine Deus, attolle manum tuam, afflictorum ne obliviscaris.

Cur enim impius blasphemaret Deum, diceretque in corde suo, te non requisiturum?

At vidisti, etenim tu afflictionem & indignationem intueris, ut des manibus tuis: tibi miserorum turba se committit, qui pupillo soles esse adjutor.

Contere brachium impii, malumque cum impietate ejus inquires, nec invenies.

Dominus rex in sempiternum & ultra, Gentes de terra ejus interierunt.

Vota pauperum audivisti Domine, tu diriges cor eorum, auris tua illos attendet.

Ut vindices pupillum & attritum: ne ultrà mortalis prognatus è terra grassetur.

Psal. 11.

Davi-

Davidis carmen præfecto cantorũ.

IN Domino ſperavi: quomodo dicitis animæ meæ, devola è monte veſtro ceu volucris?

Nam ecce impii tetenderunt arcum, aptârunt ſagittas ſuas ad nervum, ut integros corde in caligine jaculentur.

Quoniam retia fracta ſunt, juſtus quid fecit?

Dominus in ſacroſancta regia ſua Domini ſolium in cælis eſt, oculi ejus inſpiciunt, palpebræ ejus filios hominum explorant.

Dominus probat juſtum: impium autem & violentiæ amantem odit animus ejus.

Pluet ſuper impios laqueos ignem & ſulphur, ventum tempeſtuoſum ardentem: hæc ſors calicis illorum.

Quoniam juſtus Dominus juſtitias diligit, rectum vultu ſuo intuetur.

Pſal. 12.

Carmen Davidis præfecto cantorum ad octavam.

Serva

SErva Domine, quoniam deest beneficus, quia veraces ac fideles inter mortales defierunt.

Vana loquuntur quisq; cum proximo suo, labio blando: at corde duplici ac diverso loquuntur.

Excindet Dominus omnia labia falso blandiloqua, linguam grandiloquam.

Qui dicunt, Linguis nostris perrumpemus: labia nostra nobiscum sunt, quis Dominus noster?

Propter vastitatem afflictorum, propter gemitum inopum nunc exurgam, dicit Dominus, salutiq; restituam, & respirare eum faciam.

Eloquia Domini eloquia munda, ut argentum excoctum in catino terreo septies depuratum.

Tu Domine serva illos, custodi hùc à generatione ista in sempiternum.

Circumquaque enim oberant impii, quam evehuntur qui inter homines perditissimi sunt.

Psal. 13.

Præfecto cantorum carmen Davidis.

Quousq;

QUousq; obliviſceris mei, ô Domine? num perpetuo? quousq; faciem tuam à me abſcondis?

Quouſque volutabo conſilia in animo meo, laborem quotidiè in corde meo? quousq; ſuperior me erit hoſtis meus?

Reſpice, reſponde mihi Domine Deus meus, illumina oculos meos, ne in morte obdormiam.

Ne dicat hoſtis meus, Prævalui ei: ne geſtiant qui me infeſtant, ſi mutavero.

At ego tuâ bonitate nitor, hinc exultat cor meum tua ſalute: cãtabo Domino, quoniam rependit mihi.

Pſal. 14.

Davidis præfecto cantorum.

DIxit ſtolidus in corde ſuo, non eſt Deus, corrupta & abominanda ſtudia ſectantur, nemo eſt qui quod bonum ſit faciat.

Dominus è cælis ſuper filios hominum proſpexit, ut videret num eſſet qui aut ſaperet, aut ſtudioſus Dei eſſet.

Sed

Sed cuncti defecerunt, omnes pariter corrupti erant, nullus erat qui quod bonũ est faceret, ne unus quidẽ.

An non cognoverunt? omnes facinorosi devorant populum meum, ac si panem vorarent, Dominum non invocant.

Illic pavore consternabuntur: nam Deus est in natione justorum.

Consilium afflicti pudefacitis, quòd Dominus sit spes ejus.

O utinam è Sion salus contingat Israeli, ut Dominus reducat captivitatem populi sui, ut lætetur Iacob, gaudeatq; Israel.

Psal. 15.

Carmen Davidis.

DOmine quis habitabit in tabernaculo tuo? quia in monte tuo sancto requiescet?

Qui ambulat integer, & quod justum est operatur, quique in corde suo veritatem loquitur.

Non obtrectat lingua sua, nec malefacit proximo suo, nec sustinet probro indignè affici vicinum suum.

Con-

Contemptus est in oculis ejus reprobus, eos autem qui Dominum timent, honorat: quodque juraverit, etiam si id damnosum sibi fuerit, non mutat.

Pecuniam suam non exponit ad fœnus, munus adversus innocentem nullum accipit: qui his rebus studuerit, is in æternum nunquam nutabit.

Psal. 16.

Insigne aureolum Davidis.

SErva me Deus, quoniam in te speravi.

Dixisti ô anima mea Domino, Dominus meus es tu, bonum meum nihil ad te.

Sanctis qui in terra sunt, & præclaris, iis toto animo delector.

Multiplicent sanè idola sua cupidè sectentur alienũ, ego tamen non libabo libamina eorum quæ sunt de sanguine, neque assumam nomina eorum in labia mea.

Dominus est portio partis meæ, & calicis mei, tu sortem meam sustines.

Funi,

Funiculi mensorii ceciderunt mihi in amœnis locis, quin insignis mihi hæreditas obvenit.

Laudabo Dominum qui mihi consuluit, sed & renes mei me noctu erudiunt.

Propono mihi Dominum perpetuò à dextris enim mihi est, ne nutem.

Propterea gaudebit cor meum, & exultabit lingua mea: quin & caro mea in tuto quiescet.

Neque enim deseres animam meam apud sepulchrum, neque permittes ut beneficus tuus videat foveam.

Ostendes mihi semitam vitæ, satietas gaudiorum in conspectu tuo est, jucunditates in dextra tua perpetuo.

Psal. 17.

Precatio Davidis.

AUdi Domine justitiam, attende clamorem meum, ausculta precationi meæ de labiis minime dolosis prodeunti.

Prodeat à conspectu tuo judicium meum,

meum, oculi tui quæ recta sunt expendant.

Exploraſti cor meum, inviſiſti nocte, excoxiſti me, nihil deprehendiſti: cogitationes meæ os meum non ſunt tranſgreſſæ.

Ego in humanis negotiis propter verbum labiorum tuorum cavi ſemitas graſſatoris.

Firma greſſus meos in orbitis tuis ne pedes mei nutent.

Ego te invoco, nam ſoles mihi annuere ô Deus: præbe aurem tuam mihi, exaudi ſermonem meum.

Inſignitèr oſtende mihi bonitatem tuam, tu qui ſervas dextera tua ſperantes in te ab iis qui inſurgunt.

Cuſtodi me ut oculi pupillam, ſub umbra alarum tuarũ me abſconde.

Ab impiis qui me devaſtare ſolent, ab hoſtibus meis qui animam meam circunvallant.

Pinguedine ſua concluſerunt, ore ſuo faſtuoſa loquuntur.

Modò itinera noſtra obſident, oculos ſuos intendunt, ut tendant in terra.

Ut

Ut leo est qui prædæ inhiat & sicut leunculus qui in lustro latitat.

Surge Domine, anteverte illum, dejice illum, libera animam meam ab impio, qui gladius tuus est.

A mortalibus istis, qui manus tua sunt, ô Domine à mortalibus huic seculo addictis, qui partem suam in hac vita expetunt, & de tuo penu imples ventrem eorum, ut satis habeant filii eorum, fitq; quod nepotibus suis relinquant.

At ego in justitia contemplabor faciem tuam, satiabor quum evigilavero, specie tua.

Psal. 18.

Carmen præfecto cantorum, servi Domini, Davidis, qui loquutus est Domino verba carminis hujus, eo die quo liberavit eum Dominus de manu cunctorum inimicorum ejus, de manu Saulis. Et dixit.

EX intimis visceribus diligam te ô Domine robur meum.

Dominus petra mea, propugnaculum meum, & ereptor meus:

Deus meus rupes mea, illo nitar, clypeus meus, & cornu salutis meæ, arx mea.

Dominum laude dignum invocabo & ab inimicis meis servabor.

Circundederant me funes mortis, & torrentes quidam hominum perditorum terruerant me.

Circumcinxerant me funes inferorum, laquei mortis anteverterãt me.

Dum itaq; angebar, invocabam Dominũ, & ad Deum meum clamabam, & exaudivit de templo suo vocem meam, ut primùm clamor meus ad aures ejus pervenit.

Commovebatur ac contremiscebat terra, fundamenta montium concutiebantur & conquassabantur, quoniam ipse irascebatur.

Ascendebat fumus è naribus ipsius, & vorans ignis ex ore ejus, ita ut de eo carbones incenderentur.

Flectebat cælos atq; descendebat, sub pedibus ejus caligo.

Vehebatur super cherub, ac volabat latus super alas venti.

Circunquàq; juxta se tenebras posue-

fuerat latibulo suo instar tabernaculorũ, aquas atratas, densissimas nubes.

De fulgore qui coram eo erat, nubes ejus pertransierunt, grando & carbones igniti.

Tonabat è cælis Dominus, & altissimus edebat vocem suam, grandinem atq; carbones ignitos.

Sagittas suas ejaculabatur, dissipiebatq; eos: & fulgura multa quibus consternatos eos reddidit.

Tum apparebant profundissima aquarum receptacula, retegebantur orbis fundamenta ab increpatione tua Domine, à respiratione flatus nasi tui.

E sublimi demissa manu arripiebat me, atque ex aquis vehementibus extrahebat.

Eripiebat me ab hostibus potentibus, de osoribus meis qui me superiores erant,

Qui me tempore calamitatis meæ præverterant: at Dominus fuit mihi fulcrum.

Educebat me in locum spatiosum, eripiebat me: favebat enim mihi.

Rependebat mihi Dominus juxta juſtitiam meam, & juxta puritatem manuum mearum mihi retribuebat.

Obſervaveram enim vias Domini, neque impiè à Deo meo defeceram;

Coram me enim cuncta ejus inſtituta teneo, & mores ejus à me non abjicio.

Integrè & candidè verſor coram illo, & ſervo me ne quid pravi deſignem.

Rependit itaque mihi Dominus juxta juſtitiam meam, & juxta puritatem manuum mearum quæ fuit coram oculis ejus.

Qui bonitati ſtudet, ei benignè facis: & erga virum ſimpliciter integrum, integrum te exhibes.

Cum candido candidè agis: cum eo vero qui pravus & incurvus incedit, tu quoque perversè incedes.

Etenim populum afflictum tu ſervas, & oculos ſublimes deprimis.

Quoniam tu illuminas lucernam meam, Dominus Deus meus tenebras meas illuſtrat.

Quoniam in te militares cuneos per-

perrumpo, & in Deo meo murum transilio.

Via Dei integra est, eloquium Domini repurgatum: scutum est omnium in se sperantium.

Quis enim Deus præter Dominum? aut quis est petra præter Deum nostrum?

Deus est qui me instruit heroica virtute, & viam meam expeditam facit.

Pedes meos pares facit pedibus cervarum, & in editis meis me collocat.

Instruit manus meas ad pugnam: datq; ut arcum chalybeum brachiis meis confringam.

Tu protendis mihi clypeum salutis tuæ, dextera tua suffulcit me, & ex mãsuetudine tua augustũ me reddis.

Dilatas passum meum subtus me, ne vertebræ meæ vacillent.

Persequebar inimicos meos, & assequebar eos: nec revertebar donec eos internecioni darem.

Concido eos quo minus surgere possint, cadantq; subtus pedes meos.

Instruis me ad bellum virtute heroica, prosternis sub me quotquot contra me insurgunt.

Efficis ut terga vertant mihi hostes mei, & ut perdam osores meos.

Clamabant, nec erat servator: ad Dominum, nec respondit eis.

Contundo eos ut pulverem ante ventum, ut lutum platearum eos cōminuo.

Tu eripis me de cōtentionibus populi, & constituis me caput Gentiū: populus quem non novi servit mihi.

Mox ut auribus percipiebant, obsequebantur mihi, filii exteri mendaciter se mihi subjiciebant.

Alienigenæ marcescebant, pavebantq; in penetralibus suis.

Vivat Dominus, & laudetur qui est petra mea, altus vehatur Deus salutis meæ.

Deus est qui donat ut ulciscar me, & subjicit mihi populos.

Qui educit me ex hostibus meis, tu ô Domine in sublime ducis me ab his qui cōtra me insurgunt, ab eo viro qui mihi vim & injuriam intentat eripis me.

Hanc

Hanc ob causam celebrabo te in Gentibus ô Domine, & nomini tuo canam,

Propter magnitudinem salutis quâ regem tuum ditas, & beneficiis prosequeris christum tuum Davidem, & semen ejus in perpetuum.

Psal. 19.

Carmen Davidis præfecto cantorii.

Cæli enarrant gloriam Dei: & extensio, opus manuum ejus annuntiat.

Dies diei succedens eloquitur sermonem, & nox nocti indicat scientiam.

Non est illius sermo, non verba, neque auditur vox eorum:

In omnem tamen terram exivit regula eorum, & in fines orbis terræ, verba eorum: soli posuit tentorium in eis.

Et is velut sponsus ex umbraculo suo prodit, lætus velut heros quispiam ad decurrendam viam.

Ab extremo cælorum egressus ejus, recursus ejus usq; ad extrema eo-

rum, nec est qui se ab æstu illius abscondat.

Lex Domini integra est, convertens animam: testimonium Domini verum, imperitis sapientiam suppeditans.

Decreta Domini recta sunt, cor exhilarantia: præceptum Domini repurgatum, illuminans oculos.

Timor Domini mundus, perstans perpetuò: judicia Domini vera, simulque justa:

Magis expetibilia quàm sit aurum vel præstantissimum atq; plurimum, & dulciora melle & favo stillantibus.

Etiam servus tuus perspicuè illis admonetur, in illorum observantiâ multa merces est.

Errores quis animadvertat? ab occultis meis repurga me.

Quin & flagitia averte à servo tuo, ne dominentur mihi: tum integer ero, & innocens à quovis grandiori scelere.

Sint verba oris mei, & meditatio cordis mei grata in conspectu tuo, ô Domine,

Domine, petra mea & vindex meus.

Psal. 20.

Carmen Davidis præfecto cantorum.

EXaudiat te Dominus quum in anguſtia fueris, in tuto collocet te nomen Dei Iacob.

E ſanctuario ſuo auxilium tibi ferat, atque è Sion te ſuſſulciat.

Memor ſit omnium munerum tuorum, & holocauſtum tuum pinguc æſtimet. Sela.

Det tibi juxta cor tuum, & omne concilium tuum perficiat.

Ovabimus in ſalute tua & in nomine Dei noſtri ſigna triumphantes erigemus: perficiet enim Dominus omnes petitiones tuas.

Nunc agnoſco quod Dominus unctum ſuum ſeruarit, quodque exaudierit eum de cælis ex ſanctuario ſuo virtute ſalvifica dexteræ ſuæ.

Hi in curribus illi in equis fidant, nos autem nominis Domini Dei noſtri mentionem faciemus.

Illi ſuccubuerunt & corruerũt, nos autem perſtitimus & corroborati ſumus,

sumus.

Dominus servabit regem: quo die invocaverimus, nos exaudiet.

Psal. 21.

Carmen Davidis præfecto cantorii.

DOmine in virtute tuâ lætabitur rex, & in salutari tuo quàm impendio gestiet!

Desiderium cordis sui dedisti ei, & quæ precatus est labiis suis, non negasti. Sela.

Nam benedictionibus optimis prævenisti eum, imposuisti capiti ejus coronam auream.

Vitam petiit abs te, & dedisti illi longitudinem dierum in sæculum & ultra.

Magna est gloria ejus propter salutem quam ei contulisti, honorem & splendorem posuisti super eum.

Quoniam posuisti eum ut omni genere bonorum perpetuò affluat, exhilaristi eum gaudio vultus tui.

Nam rex fidit Domino, & in bonitate Altissimi non nutabit.

Offendit manus tua omnes hostes

tuos

tuos dextera tua offendit omnes qui te odio habuerunt.

Velut acccenſum fornacem reddidiſti eos in tempore iræ tuæ, Dominus in ira ſua devoravit eos & ignis conſumpſit eos.

Fructum eorum è terra perdidiſti, & ſemen eorum de filiis hominum.

Quoniam moliti ſunt adverſus te malum, cogitarunt ſcelus quod perficere non poterant.

Poluiſti enim illos humerum, & nervo tuo in faciem eorũ collimaſti.

Evehere Domine virtute tua, canemus & celebrabimus potentiam tuam.

Pſal. 22.

Præfecto cantorum carmen Davidis de cerva matutina.

DEus meus, Deus meus, cur deſeruiſti me? ut longè abes a ſalute mea, à verbis rugitus mei?

Deus meus invoco per diem, & non reſpondes: per noctem, nec eſt ſilentium mihi.

Et tu ſanctus ſeſſor laudum Iſraelis.

In

In te ſperaverunt patres noſtri, ſperaverunt, & liberâſti eos.

Ad te clamaverunt, & liberati ſunt te fidebant, neque pudefacti ſunt.

Ego autem vermis ſum, & non vir, opprobrium hominum, & contemptus à populo.

Quicunque me aſpiciunt ſubſannant me, diſtendunt labia, movent caput dicentes;

Retulit omnia ad Dominum, eripiat eum, liberet eum quoniam deamat eum.

At tu is es qui me ex utero extraxiſti, in te fiſus ſum pendens adhuc ab uberibus matris meæ.

In te conjectus ſum à partu, ab utero matris meæ Deus meus es tu.

Ne ſubducas te longiùs à me, quoniam afflictio adeſt, nec eſt qui adjuvet.

Tauri multi circundederunt me, prævalidi ex Baſan undique cinxerunt me.

Aperuerunt contra me os ſuum, ſicut leo rapiens & rugiens.

Effuſus ſum velut aqua, diſſocian-

tur

tur omnia ossa mea, factumque est cor meum sicut cera, liquefactum intra viscera mea.

Exaruit ut testa virtus mea, lingua mea adhæresçit faucibus meis, & in pulverem mortis redegisti me.

Nam circundederunt me canes, cœtus malorum cinxit me, ceu leo manus meas & pedes meos.

Numerarem omnia ossa mea, hi vero cum voluptate intuentur & aspiciunt.

Partiti sunt sibi vestimenta mea, & de veste mea sortiti sunt.

Sed tu ô Domine, ne sis procùl ô virtus mea, ut me adjuves propera.

Eripe à gladio animam meam, de manu canis unicam meam.

Serva me ab ore leonis, & à cornibus unicornium cripe me.

Narrabo nomen tuum fratribus meis, in media congregatione laudabo te.

Qui timetis Dominum laudate eum, omne semen Iacob celebrate eũ metuite eum omne semen Israelis.

Quia non despexit nec aversatus

est

tus est afflictionem pauperis neque avertit ab eo faciem suam, sed quùm clamaret ad eum, audivit.

De te est laus mea in concione magna, vota mea coram timentibus ipsum persolvam.

Comedent humiles, & satiabuntur, laudabunt Dominum qui quærunt eum, vivet cor vestrum in sæculum.

Memores erunt, & convertentur ad Dominum omnes fines terræ, prosternent se ante faciem tuam omnes familiæ Gentium.

Quia Domini est regnum, & ipse gentibus dominatur.

Comedent & adorabunt omnes pingues terræ, coram eo genua flectent omnes qui in pulverem descendunt, quià animam suam non in vita servavit.

Posteritas serviet ei, ac censebitur Domino ad nationem.

Venient & annuntiabunt populo nascituro justitiam ejus quam præfinitit.

Psal. 23.

Carmen

Carmen Davidis.

DOminus pastor meus est, non egebo.

In pascuis herbidis accubare me facit, & ad aquas tranquillas me minat.

Animam meam revocat, ducit me in orbitis justitiæ propter nomen suum.

Etiam si eundum mihi sit per vallẽ umbræ mortalis, nihil mali timebo: nam tu mecum es, virga tua & pedum tuum ipsa me consolantur.

Instrues coram me mensam è regione hostium meorum, unguento caput meum delibutum reddes & calix meus erit exuberans.

Sed & bonitas & benignitas tua prosequetur me cunctis diebus vitæ meæ, & habitabo in domo Domini longissimis diebus.

Psal. 24.
Carmen Davidis.

DOmini est terra ipsa, & quicquid ea cõtinet: orbis & qui eum inhabi-

inhabitant.

Ipſe enim ſuper maria fundavit eam, & ſuper flumina præparavit eam.

Quis conſcendet montem Domini? aut quis in loco ſanctuarii ejus conſiſtet?

Qui innocentes habet manus, & cor repurgatum, qui animum ſuum ad vanitatem non extulit, inq; fraudem non jurat.

Is accipiet benedictionem à Domino, & juſtitiam à Deo ſervatore ſuo.

Hæc natio eſt eorum qui eum inquirunt, Iaçob ſunt qui quærunt faciem tuam. Sela.

Tollite ô portæ capita veſtra, attollimini fores ſempiternæ, & ingredietur Rex ille glorioſus.

Quis eſt ille Rex, ille glorioſus? Dominus fortis, & heros, Dominus virtute bellica inſignis.

Tollite ô portæ capita veſtra, attollimini fores ſempiternæ, & ingredietur Rex ille glorioſus.

Quis eſt ille Rex, ille glorioſus? Do-

Dominus exercituum, is Rex est ille glorioſus. Sela.

Pſal. 25.
Davidis.

AD te ô Domine animum meum attollo.

Deus meus in te ſpero, ne pudeſiam, ne lætentur de me inimici mei.

Quin & non pudefient quicunque te expectant: pudefient autem hi qui prævaricantur abs te.

Vias tuas notas mihi fac ô Domine, & aſſuefacito me ſemitis tuis.

Duc me in veritate tua, & aſſuefac me: quoniam tu Deus ſervator meus es, te expecto tota die.

Memor ſis miſerationum tuarum, ô Domine, & bonitatis tuæ, quoniam à ſeculo ſunt.

Peccatorum adoleſcentiæ meæ, ac ſcelerum meorum ne ſis memor, memor autem mei ſis juxta benignitatem tuam, propter bonitatem tuam ô Domine.

Bonus & rectus eſt Dominus, propterea

terea docebit peccatores in via.

Diriget mansuetos in judicio, & assuefaciet mansuetos viæ suæ.

Cunctæ viæ homini benignitas sunt & veritas iis qui fœdus & testimonia ejus observant.

Propter nomen tuum ô Domine, propitius fis iniquitati meæ: multa enim est.

Quicunq; timet Dominum, hunc diriget in via quam eliget.

Animus ejus in bonis morabitur, & semen ejus hæreditariò possidebit terram.

Secretum Domini timentibus ipsum, & fœdus suum illis notum faciet.

Oculi mei perpetuò ad Dominum: ille enim explicat è reti pedes meos.

Respice in me, & miserere mei nam unicus & afflictus sum:

Angustiæ cordis mei latissimæ factæ sunt, ex angustiis meis educito me.

Aspice afflictionem & molestiam meam, & auser omnia peccata mea.

Consy-

Consydera hostes meos: nam multi sunt & violento odio odiunt me.

Custodi animam meam & libera me, ne pudefiam, quandoquidem spem in te collocо.

Integritas & æquitas custodiant me, quia te expecto.

Redime ô Deus Israelem ex omnibus afflictionibus suis.

Psal. 26.
Davidis.

IUdica me Domine, quoniam in innocentèr ambulavi: & Domino confisus non nutabo.

Explora me Domine & tenta me, excoque renes meos & cor meum.

Nam bonitas tua mihi ob oculos est, & ambulo in veritate tua.

Non sedeo cum hominibus vanis, & adfucatos non ingredior.

Cœtum malorum odi, & cum impiis non sedebo.

Lavabo in innocentia manus meas, & circundabo altare tuum Domine.

Ut edam vocem laudis, & enarrem

rem omnia mirabilia tua.

Domine dilexi habitationem domus tuæ, & locum tabernaculi gloriæ tuæ.

Ne colligas cum peccatoribus animam meam, & vitam meam cum sanguinariis:

In quorum manibus scelus præmeditatum est, & dextera eorum plena est corruptorio munere.

At ego innocenter ambulo, redime me & beneficus mihi esto.

Pes meus in recto constat: in coetibus laudabo Dominum.

Psal. 27.

Davidis.

DOminus lux mea & salus mea, à quonam timerem?

Dominus robur vitæ meæ, à quo expavescerem?

Dum aciem instruerent adversum me mali, ut devorarent carnem meam hostes mei atq; inimici mei, ipsi impegerunt & corruerunt.

Si obsideant me castra, non timebit cor meum: si ingruerit adversum me prælium, hac re nitar.

Vnum

Unum quiddam postulavi à Domino, idq; requiram, nempe ut habitem in æde Domini cunctis diebus vitæ meæ, ut videam amœnitatem Domini, & lustrem templum ejus.

Quoniam abscondet me in tabernaculo suo, in die adversitatis: occuluet me in abdito tentorii sui, in rupem extollet me:

Et nunc extollet caput meum super hostes meos qui circum me sunt, & sacrificabo in tentorio ejus sacrificia cum jubilo, canam, & hymnum dicam domino.

Audi ô Domine vocem meam qua te invoco: beneficus esto mihi & exaudi me.

Tibi dixit cor meum.

O vultus mei, quærite Dominũ: faciem tuã Domine placare conabor.

Ne abscondas ergo faciem tuam à me, neq; averseris in ira servum tuum: tues auxilium meum, ne derelinquas me, neque deseras me Deus servator meus.

Nam ubi pater meus & mater mea destituunt me, Dominus colligit me.

Doce

Doce me Domine viam tuam, & ducito me in semita recta, propter eos qui mihi insidiantur.

Ne permittas me libidini eorum qui mihi infesti sunt: constiterunt enim contra me testes mendaces, & qui efflant injuriam.

Si non credidissem me visurum cũ voluptate bonum Domini in terra viventium.

Expecta Dominum, forte sit & roboretur cor tuum, & expecta Dominum.

Psal. 28.
Davidis.

AD te Domine ô petra mea clamo, ne obsurdescas: ne si fortè obmutescas, similis reddar his qui in foveam descendunt.

Exaudi vocem deprecationũ mearum dum clamo ad te, dũ attollo manus meas ad adytum sanctuarii tui.

Ne me reputes inter impios, & inter eos qui patrant iniquitatem: qui cum proximis suis pacificè quidem loquuntur, sed malum meditãtur cordibus suis.

Da

Da illis juxta opus ſuum, & ſecundum malitiã ſtudiorũ ſuorum, ſecundum opus manuum eorũ redde illis; redde illis talionem dignam illis:

Quoniam non adverterunt animũ operationibus Domini, neq; ad facturam manuum ejus, diruet eos, & non extruet eos.

Laudandus Dominus, quoniam exaudivit deprecationem meam.

Dominus robur meum & clypeus meus, in ipſo ſperavit cor meum, & adjutus ſum: hinc geſtit cor meum, & cantico meo eam celebro.

Dominus robur eſt illorum & robur ſalutum uncti ſui ipſe eſt.

Serva populum tuum, & benedic hæreditati tuæ: paſce eos & eveh illos in ſempiternum.

Pſal. 29.

Carmen Davidis.

TRibuite Domino qui virtute præſtatis, tribuite Domino gloriam & robur.

Tribuite nomini Domini gloriam, adorate Dominum in decore ſancto.

Vox

Vox Domini ſuper aquas, Deus glorioſus tonat, Dominus ſuper aquas multas.

Vox Domini in virtute, vox Domini in magnificentia.

Vox Domini confringit cedros, confringit inquam Dominus cedros Libani.

Et ſubſilire facit eas ſicut vitulum, Libanum quoque & Sirion ſicut filium unicornium.

Vox Domini diſſectas flammas ignis ejaculatur.

Vox Domini parturire facit deſertum, parturire facit Daminus deſertum Cades.

Vox Domini partutire facit cervas, renudat ſylvas: at in templo ejus cuncti gloriam dicunt.

Dominus ſedet in diluvio, ſedetq; Dominus rex in æternum.

Dominus dat fortitudinem populo ſuo, Dominus populum ſuum bonitate & pace proſequitur.

Pſal. 30.

Carmẽ dedicationis ædis Davidis.

Exal-

EXaltabo te ô Domine quòd me attriviſti, at non paſſus es ut de me hoſtes mei gauderent.

Domine Deus meus clamavi ad te, & ſanâſti me.

O Domine revocâſti ab inferis animam meam, reſtituiſti me quo minus in foveam deſcenderem.

Canite Domino hymnum, qui experti eſtis bonitatem ejus: celebrem reddite memoriam ſanctitatis ejus:

Nam momentanea eſt ira ejus, vita verò in beneplacito ejus; ad veſperam accedat fletus licet, ſub auroram tamen redit lætitia.

Equidem ego dicebam quũ eſſem in fœlicitate mea, in ſempiternum nunquam nutabo.

Tu enim Domine in benevolentia tua collocaveras robur monti meo; protinus ut abſcondiſti faciem tuam, conturbabar.

Hic ad te Dominum clamabam, & ad Dominum meum deprecabar.

Quis uſus eſt ſanguinis mei ſi in foveam deſcenderim? nũ celebrabit te, aut veritatem tuã annũciabit pulvis?

Exaudi me Domine, & beneficus esto mihi, ô Domine sis mihi auxilio.

Convertisti mihi planctum meum in chorum, solvisti mihi saccum, & amicivisti me gaudio.

Propterea canet tibi quisq; gloriam, & non silebit: Dominus Deus meus in æternum celebrabo te.

Psal. 31.

Præfecto cantorum carmen Davidis.

IN te ô Domine spero, ne unquam sinas me pudefieri, eripe me in tua justitia.

Inclina ad me aurem tuam, ilicò libera me: sis mihi rupes firma, domus munita ut me serves.

Nam petra mea & arx mea tu es: ideò propter nomen tuum ducito & minato me.

Educ me è reti quod absconderũt mihi: quoniam tu es robur meum.

In manum tuam committo spiritum meum: redemisti enim me ô Domine Deus verax.

Odio habui observãtes funes vanitatis: ego autẽ in Domino speravi

Exul-

Exultabo & gaudebo de bonitate tua, qui respexisti afflictionem meam, & in angustiis animam meam agnovisti.

Nec in manu hostis me inclusisti, sed statuisti pedem meum in loco spatioso.

Beneficus esto mihi Domine, nam angustia mihi est: corrosus est præ indignatione oculus meus, anima atque venter meus:

Detrita est præ dolore vita mea, & anni mei præ gemitibus: corruit præ iniquitate robur meum, & ossa mea contabuerunt.

A cunctis hostibus meis probrum factus sum, maximè etiã vicinis meis, familiaribus meis fui horrori, & qui me viderunt foris à me fugerunt.

Oblivioni datus sum ex corde sicut mortuus: factus sum veluti vas quod perit.

Audivi enim crimina mihi à multis intendi, formido undique me circumstetit, dum illi una contra me consultarent, & ut caperent animam meam callidè cogitarent.

Ego verò in te ſperavi ô Domine, dixi, Deus meus es tu.

In manu tua ſunt tempora mea, libera me de manu inimicorum meorum, & à perſecutoribus meis.

Illumina vultum tuum ſuper ſervũ tuum, ſalvum me fac per bonitatem tuam.

Domine ne patiaris me pudefieri, quoniam te invoco: pudefiant potiùs impii, & compeſcantur apud inferos.

Obmuteſcant labia mendacia, quæ loquuntur veteratoriè, ſuperbè & contemptim adverſus juſtum.

Quàm ampla ſunt, quæ metuentibus te, bona repoſuiſti, & quæ jam effeciſti coram filiis hominum qui in te ſperant!

Abſcondes illos in latibulo faciei tuæ à conſpirationibus cujuſcunque, abſcondes eos in tabernaculo à contentione linguarum.

Laudandus Dominus: nam inſignitèr bonitatem ſuam mihi in urbe munita oſtendit.

Ego cùm præceps fugerem, cogitabam, Projectus ſum abs te: at tu ex-

exaudisti vocem deprecationis meæ, quùm ad te clamarem.

Diligite Dominum omnes boni ejus: fideles tuetur Dominus, & rependit cumulatè superbè agenti.

Estote fortes, roborabit ille cor vestrum, quicunque speratis in Domino.

Psal. 32.

Erudiens carmen Davidis.

BEatus is est qui exoneratus est transgressione, & cujus peccatum tectum est.

Beatus homo cui Dominus iniquitatem non imputat, nec est in spiritu ejus dolus.

Dum quotidiè nunc tacitus mecum cogito, nunc voce infremo, contabuerunt ossa mea.

Nam dies noctesq; ingravescebat super me manus tua, versus est succus meus in siccitates æstivas. Sela.

At postquam peccatum meum tibi notum feci, & iniquitatem meã non celavi, posteaquam cogitâram, Fatebor

bor contra me transgressionem meam Domino: tu protinùs remisisti iniquitatem peccati mei. Sela.

Idcircò orabit ad te quisquis est bonus, in tempore dum invenire licet: equidem inundatio aquarum immanium, ad eum non pertinget.

Tu latibulum es mihi, idcircò ab afflictione custodies me: jubilis quibus ovare solent elapsi, circumcinges me. Sela.

Erudiam te, & docebo te viam qua gradiaris, oculo meo tibi consulam.

Ne sitis velut equus & mulus, quibus non est intellectus, quorum maxillas lupato ac freno nisi constringas, tibi non appropinquant.

Multi dolores impium, nitentem autem Domino beneficentia circundabit.

Gaudete in Domino, & exultate justi: jubilate quotquot estis recto corde.

Psal. 33.

OVate justi in Domino, laus decet rectos.

Cele-

Celebrate Dominum citharâ, nablo, decachordo psallite ei.

Canite ei carmen novum, suavitèr ludite instrumentis musicis, cum clangore tubæ:

Quoniam rectum est verbum Domini, & omne opus ejus firmum.

Amat justitiam & judicium, terra bonitate eius repleta est.

Nam verbo Domini cœli facti sunt, & spiritu oris eius omnis exercitus eorum.

Congregat aquas maris ut cumulum, reponit in penetralia abyssos.

Timeat igitur Dominum omnis terra, metuant inquam ab eo universi qui habitant orbem:

Quia quum ipse dicit, fit: & quùm præcipit, extat.

Dominus irritum facit consilium Gentium, & cogitationes Populorum dissipat:

Consilium autem Domini in sempiternum perstat, cogitata cordis ejus per omnia sæcula.

Fœlix ea gens quæ Dominum pro Deo habet, & populus quem ille

sibi loco possessionis hæreditariæ elegerit.

E cœlis despicit Dominus, intuetur omnes filios hominum:

De firmo domicilio habitationis suæ cunctos habitatores terræ speculatur.

Ipse omnium corda pariter finxit, propterea intelligit omnia opera eorum.

Haud servatur rex, eò quòd multum habeat exercitum: heros nequaquam per multam virtutem suam pericula evadit.

Res fallax est equus ad præstandam salutem: quamlibet multo præditus robore, neutiquàm eripiet.

Ecce oculus Domini intendit in eos qui se reverentur, & ad eos qui bonitatem ejus expectant;

Ut liberet à morte animas eorum, & alat eos in fame.

Animæ igitur nostræ expectent Dominum: ipse enim est auxilium, nostrum & clypeus noster.

Nam in ipso gaudebit cor nostrũ, eò quòd sãcto ipsius nomine nitimur

Sit

Sit bonitas tua ô Domine super nos, quēadmodum abs te pendemus.

Psal. 34.

Davidis, cum mutaret habitum suum ante Abimelech, quùmque eum expelleret, atq; is abiret.

LAudabo Dominum omni tempore, semper laus ejus in ore meo.

In Domino gloriabitur anima mea, audient afflicti, & lætabuntur.

Magnificate Dominum mecum, & extollamus unà nomen ejus.

Anxiè quærebam Dominum, & exaudivit me: ex omnibus pavoribus meis eripuit me.

Respicient ad illum, & confluent: nec suffundentur pudore facies eorum.

Afflictus iste invocavit, & Dominus exaudivit eum, & ex omnibus angustiis ejus servavit eum.

Castra figit angelus Domini circum eos qui ipsum timent & eripit eos.

Gustate & videte quòd bonus,

sit Dominus: fœlix ille vir qui sperat in eum,

Reveremini Dominum sancti ejus, quoniam nihil deest his qui eum timent.

Leunculi penuria & fame laborãt: qui autem Dominum inquirunt, nullo bono destituuntur.

Adeste filii, me audite, timorem Domini docebo vos.

Quicunque vitæ cupidus es, & videre dies bonos optas,

Observa linguam tuam à malo, & labia tua ne dolum laquantur:

Recede à malo, & fac bonum: inquire pacem, & eam consectare.

Oculi Domini intenti sunt ad justos & aures ejus ad eorum preces.

Vultus Domini contra eos qui malum faciunt, ut de terra memoriam eorum excindat.

Clamant justi, & Dominus exaudit & ex omnibus angustiis eorum liberat eos.

Propè adest Dominus his qui sunt confracto corde, & servat spiritu contritos.

Multa

Multa mala accidunt justo, ex omnibus tamen liberat illum Dominus.

Custodit omnia ossa ejus, ut ne unum ex eis confringatur.

At impium perdet malum: & qui justos odio habent, devastabuntur.

Redimet Dominus animam servorum suorum, nec devastabuntur omnes qui in eo sperant.

Psal. 35.
Davidis.

SUscipe Domine litem meam, oppugna oppugnantes me.

Arripe scutum & lanceam, & consurge ad auxilium meum.

Expedi hastam, & prodi obviam persecutoribus meis: dic animæ meæ, Salus tua ego sum.

Pudore afficiantur & ignominia qui quærunt animam meam: agantur retrorsùm & pudefiant qui mihi malum cogitant.

Fiant sicut pulvis ante ventum, & angelus Domini impellat eos.

Sit via illorum tenebris & lubrici-

tates

citate obsita,& angelus Domini persequatur eos.

Nam immeritò mihi absconderunt foveam retis sui,præter causam foderunt animæ meæ.

Eveniat ei calamitas quam non prævidit, & tete ei quod abscondit, capiat eum,eadat in calamitatem.

Anima autem mea exultabit in Domino,in salute ejus lætabitur.

Omnia ossa mea dicent, Domine, quis est similis tibi,qui eripis afflictũ ab eo qui prævalet ei, afflictum & inopem ab eo qui eum deripit?

Surgebant testes violenti, quæ nunquam cogitâram rogabant me:

Malum pro bono mihi rependebant, orbitatem animæ meæ.

At ego quùm ipsi ægrotarent, sacco vestiebar jejunioque affligebam animam meam,& oratio mea in sinum meum vertebatur.

Perinde ac si amicus atque frater meus fuisset sic incessi, uti qui luget matrem pullatus incurvabar:

At in claudicatione mea gaudebant & congregabantur, congregabantur

bantur inquam contra me claudi, quod minimè putâram: proscindebant me, nec silebant.

Cum hypocritis illusionum placentæ, qui frendebant contra me dentibus suis.

Domine quousq; aspicies? reduc animam meam à calamitatibus eorum, à leunculis unicam meam.

Celebrabo te in cœtu magno, in populo valido laudabo te.

Ne gaudeant de me qui immeritò mihi hostes sunt: ne annuant oculis qui me absque causa odiunt.

Nam nihil pacificum loquuntur, quin contra eos qui quieti sunt in terra, verba dolosa excogitant.

Distendunt contra me os suum, dicunt, Hæhæ vidit oculus noster.

Vidisti & tu Domine, ne dissimules ne velis abesse procul.

Exurge, evigila, ut jus mihi dicas. Deus meus & Dominus meus, ut causam meam asseras.

Ius mihi redde pro tua justitia ô Domine Deus, & ne patiaris ut de me gaudeant.

Ne

Ne dicant in corde suo Hæhæ pro animi nostri sententia nobis successit, ne dicant, Voravimus eum.

Erubescant,& simul probro afficiantur, qui de malo meo gaudent: pudore & ignominia amiciantur qui magnifica contra me jactitant.

Ovent & gaudeant qui volunt justitiam meam, & dicant, semper magnificetur Dominus, qui vult pacem servi sui.

Et lingua mea sedulò resonabit justitiam tuam, quotidiè laudem tuam.

Psal. 36.

Præfecto cantorum, Davidis servi Dei carmen.

TEstatur in corde meo scelus impii, nullum esse illi timorem Dei.

Nam sibi ipsi blanditur, donec summo odio digna iniquitas ejus evadat.

Verba oris sui iniqua sunt & dolosa: doceri renuit ut benè agat.

In lecto suo pravitatem excogitat, statuit inde se in viâ non bonâ, malum

lum non aversatur.

Domine in cœlis bonitas tua, & veritas tua ad æthera usque.

Iustitia tua sicut montes Dei: judicia tua abyssus magna quòd hominem & jumentum serves Domine.

Quàm præclara est ô Deus bonitas tua, & filii hominũ qui tuæ se fidei, velut umbræ alarum committunt!

Inebriabuntur ab ubertate domûs tuæ, & de torrente deliciarum tuarum potum dabis eis.

Penès te enim vitæ vena est, in luce tua videbimus lucem.

Obtende bonitatem tuam his qui te cognoscunt, & justitiam tuam his qui recto sunt corde.

Ne veniat mihi pes superbiæ, & manus impiorũ ne commoveat me.

Ibi ceciderunt qui operantur iniquitatem, impulsi sunt nec potuerunt stare.

Psal. 37.

Davidis.

NE succenseas ob malos, neq; uerat te æmulatio ob facientes iniquitatem.

Nam

Nam veluti fœnum subitò deciduntur, ac veluti virens herba marcescent.

Tu spera in Dominum, & quod bonum est facito: inhabita terram, & pasce fidem.

Tunc oblectaberis te in Domino, & is dabit tibi petitiones cordis tui.

Devolve super Dominum viam tuam, & eo nitere, ut ipse faciat.

Et justitiam tuam ceu lumen in apertum producet, & judicia tua ceu meridiem.

Sile Domino, & præstolare eum, ne succenseas ei viro cui insticutum suum fœliciter succedit dum scelus designat.

Remitte iram, missum fac furorem: ne succenseas ut malefacias.

Quoniam malefacientes excindentur: qui verò Dominum præstolari fuerint, illi terram hæreditariò possidebunt.

Paululùm adhuc, & nusquam erit impius, quúmque adverteris locum ejus, nullus supererit.

Mansu-

Mansueti interim hæreditariò terram possidebunt, & oblectabuntur plurimo rerum successu.

Molitur impius contra justum, frendet contra eum dentibus suis.

At Dominus ridet illum, quoniam prospicit advenire diem ejus.

Gladiũ stringunt impii, intendunt arcum suum, ut afflictum & inopem dejiciant, ut rectè gradientes jugulent.

At gladius eorum cor ipsorum transverberabit, & arcus eorum confringentur.

Præstat pauxillum quod justus habet, opibus multis impiorum insignium.

Nam brachia impiorum confringentur: justos autem fulsit Dominus.

Novit Dominus innocentium quoque tempus, & hæreditas eorum perpetua erit.

In adverso tempore haud quaquã pudefient, & fame invalescente satiabuntur.

Quùm impii peribunt, & hostes Domini ut pretiosi agni absumentur, in fumo absumentur.

Impi-

Impius æs alienum conflat, nec dissolvit: justus verò beneficus est & dat.

Nam benedicti ipsius hæreditariò possidebunt terram, & execrati ejus excindentur.

A Domino diriguntur gressus viri, & via ejus grata est ei.

Cùm ruit non corruit: Dominus enim suffulcit manum ejus.

Iuvenis fui & nunc senui, nec tamen vidi justum desertum, aut posteros ejus mendicantes panem.

Quotidiè beneficus est & mutuò dat, & posteri ejus optimè habent.

Recede à malo, & facito quod bonum est, & habita perpetuò:

Quia Dominus amat judicium, nec deseret beneficos suos, in sempiternum custodientur, posteri autem impiorum excindentur.

Iusti hæreditariò possidebunt terram & habitabunt super eam in sæculum.

Os justi de sapientia disserit, & lingua ejus judicium loquitur.

Lex Dei ejus in corde ipsius: idcircò non

non nutabunt gressus ejus.

Impius justum observat, & quærit ut eum occidat.

At Dominus non permittet eum manui illius, nec permittet eum impietatis convinci quùm judicabitur.

Expecta Dominum, & viam ejus observa, & exaltabit te, ut hæreditariò terram possideas: quum impii excindentur tu videbis cum gaudio.

Vidi impium violentum & sese diffundentem instar lauri frondosæ:

Et transivi, & ecce non erat: quæsivi eum, & non est inventus.

Observa integritatem, & specta id quod rectum est: nam ei viro tandem pax erit.

Scelerati autem paritèr vastabuntur: & impii tandem excindentur.

Salus justorum à Domino, qui & fortitudo eorum est in tempore afflictionis.

Adjuvabit illos Dominus, & liberabit eos, liberabit eos ab impiis, & servabit eos: nam speraverunt in eum.

Psal. 38.

Carmen Davidis ad commemorandū.

DOmine ne in ira tua me arguas, neve castiges me in fervore tuo.

Quoniam sagittæ tuæ in me defixæ sunt, & depressa est super me manus tua.

Nihil integrum est in carne mea propter indignationem tuam, non est pax ossibus meis propter peccatum meum.

Nam iniquitates meæ transcendunt caput meum, ceu grave onus graviores sunt quam sim ferendo.

Computruerunt & sanie diffluunt ulcera mea, propter stultitiam meam.

Incurvus incedo & depressus admodùm, quotidiè atratus obambulo:

Quoniam coxendicem meum penitùs occupavit fœdum ulcus, nec integri quidquam in carne mea:

Jactatus sum, & nimium attritus, præ fremitu cordis mei rugio.

Domine coram te est omne desiderium meum, & suspiria mea te minimè latent.

Cor

Cor meum palpitat, destituit me robur meum, & ipsum oculorum meorum lumen non est mecum.

Amici mei & sodales mei stant è regione plagæ meæ, & propinqui mei procul consistunt.

Laqueos interim tendunt qui quærunt animam meam, & qui malum mihi inquirunt, loquuntur pravitates, & assiduè dolos meditantur.

Et ego velut surdus nihil audio, ac ceu mutus qui os suum non aperit:

Similis sum inquam viro nihil audienti, & non habenti in ore suo quod pro se respondeat.

Te enim expecto Domine, tu respondebis Domine Deus meus.

Nam cogitabam, Ne de me lætentur, qui simul atq; nutat pes meus, magnifica jactitant contra me.

Quia jam ita comparatus sum ut claudus vivam, & dolor meus à me nunquam recedat.

Quia iniquitatem meam fateor, & ob peccatum meum sollicitor.

At interim hostes mei vivunt & robusti sunt, & crescunt qui me injuris

ria odio habent.

Et qui maleficium rependunt pro beneficio, adversantur mihi, propterea quòd bonum sector.

Ne deseras me Domine, Deus meus ne procul à me absistas.

Propera ut me adjuves, ô Domine salus mea.

Psal. 39.

Præfecto cantorum ipsi Ieduthun carmen Davidis.

Dixi observabo vias meas nè peccem in lingua mea: cohibebo os meum capistro, dum coràm fuerit impius.

Factus sum diutino silentio mutus, ut ne de bonis quidē rebus loquerer: at interim dolor meus incrudescebat:

Incalescebat cor meum intra me, ignis quidam dum mecum immurmurarem, exardescebat, tandem linguâ meâ loquutus sum:

Indica mihi Domine finem meum, & quisnam sit modus dierum meorum, ut sciam quanto tempore mihi in miseriis vivendum sit.

Ecce

Ecce tu constituisti dies meos palmi minoris longitudine: quin ævum meum sic est quasi non sit, præsertim tibi collatum: reverà prorsus nihili est homo quivis, quamlibet firmus consistere videatur. Sela.

Quin in imagine vadit homo, temerè tumultuatur, congerit, & nescit cui ea congreget.

Et nunc quid expecto Domine? in te certè spes mea recumbit.

Ab omnibus sceleribus meis libera me: ne exponas me ludibrio stolidis hominibus.

Obmutui, nec aperui eos meum: tu enim istud fecisti.

Aufer ergo à me flagellum tuum, ab exagitatione manûs tuæ ego exanimatus sum.

Etenim dum tu hominem ob iniquitatem objurgans castigas, illicò tabescere facis, velut tineã, quidquid est in eo desiderabile: quin vanitas est omnis homo. Sela.

Audi precationẽ meã ô Domine auribus accipe clamo rẽ meú, ad lachrymã meã ne obsurdescas: peregrinus enim

enim sum apud te, inquilinus quales fuerunt omnes progenitores mei.

Deflecte à me, ut me recipiam, priusquam obeam, & nusquam sim.

Psal. 40.

Præfecto cantorum carmen Davidis.

QUum diu sollicitè expectâssem Dominum, tandem attendit me, exaudivitque clamorem meum.

Subduxit me è puteo illo calamitoso, & denso luto, in petra erectum me in pedes meos collocavit, gressus meos corroboravit:

Et inseruit ori meo carmen novum, laudem Deo nostro.

Videbunt id multi, & timebunt, atq; sperabunt in Dominum.

Fœlix ille vir, qui Dominum tutelam suam posuerit, nec respexit ad fastuosos, & ad eos qui ad mendacia deflectunt.

Plurima patrâsti tu Domine Deus meus: admirandorum facinorum, & conciliorum tuorũ erga nos non po-

test

teſt iniri ratio: quæ ſi enarrare & eloqui coner, plura ſunt quàm numerari queant.

Victimam & ſacrificium cibarium non amas, aures autem perfodiſti mihi, holocauſtum & hoſtiam pro peccato non poſtulaſti.

Tum dixi Enipſe adſum: in pagina libri ſcriptum eſt de me.

Vt faciam quæ tu probas ô Deus meus: collibuit, & lex tua in medio viſcerum meorum.

Deprædicavi iuſtitiam tuam in cœtu magno, en labia mea haudquaquá cohibui, noſti tu ipſe ó Domine.

Juſtitiam tuam non occului in medio cordis mei, ſed conſtantiam tuam in promiſſis & ſalutem tuam annuntiavi: bonitatem tuam & veritatem tuam ebuccinare concioni frequenti minimé ceſſavi.

Neque tu ô Domine continuiſti à me miſerationes tuas: benignitas tua & veritas tua perpetuò me cuſtodiunt.

Quoniam adobruerãt me tot mala, ut ea nequirent numerari: occu-

paverant me iniquitates meæ, ut non potuerim ea videre: plura fuerunt quàm pili capitis mei: inde destituit me cor meum.

Libeat tibi ô Domine ut liberes me: ô Domine propera ut me adiuves

Pudefiant & afficiantur opprobrio pariter qui quærunt animam meam ut extinguant eam: retrò agantur & pateant ignominiæ, quicunque malo meo delectantur.

Vastentur pro eo quòd me pudefacere conabantur, qui dicunt mihi Hehæ, hehæ.

Lætentur & gaudeant in te quicunque te quærunt, & dicant perpetuò Magnificetur Dominus qui amant salutem tuam.

Ego autem afflictus sum & inops, Dominus cogitat pro me, auxilium meum & liberator meus tu es, Deus meus ne moram feceris.

Psal. 41.

Præfecto cantorum oda Davidis.

BEatus est qui prudenter agit cum ægro: dum tempus fuerit adversum,

sum, rripiat eum Dominus.

Dominus custodiat eum, valetudinem restituat ei, ut secundis adhuc rebus fruatur in terra: nec enim permittes eum libidini inimicorum eius.

Dominus fulciat eum in lecto ægritudinis decumbentem, totum stratum eius commutabis in infirmitate eius.

Hinc ego quoque dico, Beneficus esto mihi ô Domine, sana animam meam: nam adversum te peccavi.

Inimici mei malè precabantur mihi dicentes, Quando tandem morietur, & interibit nomen eius?

Cumque quispiam ex eis veniret me invisurus, vanum loquebatur, corde sibi prava colligebat, egressus foras ea eloquebatur.

Inter se osores mei contra me pariter mussabant, adversum me malum cogitabant, nempe.

Perfudit istum grave aliquod scelus: & iste decumbens, haudquaquam posthac surget.

Quin & is quocũ mihi arctissima fuit familiaritas, cui fidebam, qui

que cibo meo victitabat, sublato pede, velut calce, me petebat.

Tu ergo Domine beneficus sis mihi, & erige me, ut illis rependam.

In hoc cognovi favere te mihi, quòd hostis meus de me non iubilat,

Quodque sum incolumis: suffulcies porrò me, atque statues coram te in sempiternum.

Collaudetur Dominus Deus Israelis, à sæculo usque in seculum. Amen. & amen.

Psal. 42.

Præfecto cantorum, erudiens carmen filiorum Corah.

VT cerva mugit ad torrentes aquarum, sic anima mea mugit ad te ô Deus.

Sitit anima mea Deum, Deum vivum: quando demùm veniam, ut appaream in conspectu Dei?

Fuit mihi lachryma mea pro cibo dies noctesque, dùm mihi dicerent quotidiè, Vbinam est Deus tuus?

Animam meam effundo, simul atque recordor qualiter in summa illos ovantes

ovantes & collaudantes, festivantem scilicet ac celebrem cœtum, ad domum Dei deducebam.

Quid dejecta es ô anima mea, & intra me tumultuaris? spera tantùm in Deum, quia adhuc pro salute reddita, coram conspectu ejus gratias agam.

Deus meus, deiicit se anima mea intra me, propterea quòd tui recordor in terra trans Iordanem, atque ab Hermonim monte pusillo.

Abyssus abyssum advocat, ad vocem cataractarum tuarum, cuncti fluctus tui & procellæ tuæ super me transierunt.

Interdiù præcepit Dominus benignitati suæ, & nocte canticum eius mecum, oratio ad Deum vivum. Dicam Deo petræ meæ, Quare obliviscéris mei? cur hoste opprimente atratus ingredior?

Perinde est acsi adigerent gladium in ossa mea dùm hostes mei contumeliis me afficiunt, dicuntq; ad me quotidié. Vbi est Deus tuus?

Quid dejecta es ô anima mea &

cur sic intra me tumultuaris? spera tantùm in Deũ quia adhuc celebrabo eum pro salute ante conspectum meum redditâ, & quòd Deum meum se esse ostendit.

Psal. 43.

IVdica me Deus, & suscipe causam meam à gente parùm pia, à viro doloso & pravo eripe me.

Nam tu Deus meus es robur meum, quare depulisti me? quare pullatus ingredior, inimico obterente?

Mitte lucem tuam & veritatem tuam, hæc deducant me, ad montem sanctum tuum me introducant, atque ad habitacula tua:

Ut ingrediar ad aram Dei, ad Deum, qui est gaudium & exultatio mea, & celebrem te citharâ Deus, Deus meus.

Quid dejecta es ô anima mea, & cur tumultuaris intra me? spera in Deum, quoniam adhuc celebrabo eum de salute quâ faciem meam exhilarabit, Deumque se meum declarabit.

Psal.

Psal. 44.

Carmen erudiens filiorum Corah præfecto cantorum.

Auribus noſtris audivimus, ô Deus, patres noſtri commemoraverunt nobis, opera illa quæ temporibus illorum operatus es, retròque temporibus.

Tu manu tuâ Gentes expulisti, & eos plantâsti: afflixisti populos, nos autem germinare feciſti.

Nec enim gladio ſuo terram occupârunt, nec ipſorum brachio ſalus eorum patta eſt: ſed dexterâ tuâ, & brachio tuo, & luce vultûs tui, quia illos amabas.

Tu ipſe Rex meus es ô Deus, tu diſpone ſalutes ipſi Jacob.

Per te infeſtos nobis excutiemus, per nomen tuum conculcabimus eos qui in nos inſurgunt.

Non enim ſperabo in arcu meo, & gladius meus minime me ſervabit:

Sed tu ſervas nos ab adverſariis noſtris, & pudefacis eos qui nos odio proſequuntur.

In Deo gloriamur quotidiè & nomen tuum in ſempiternum celebramus. Selà.

At tu depuliſtinos, & ignominia affeciſti, nec inter copias noſtras unà egrederis.

Vertis nos infugam coram hoſte: & qui odio nos proſequuntur, auferunt ſibi prædam,

Poſuiſti nos uelut oves cibo ſelectos, & inter Gentes illas nos diſperſiſti.

Vendidiſti populum tuum nullis opibus, nec auxiſti pretia eorum in licitando,

Exponis nos probro vicinis noſtris illuſioni & ludibrio his qui circum nos habitant.

Facis ut fabula ſimus Gentibus, & ſanna populis,

Quotidiè ignominia mea coram me eſt, & pudor obtegit faciem meã:

Propter vocem exprobrantis & convitiantis, & propter inimicum & ulciſcendi avidum.

Hæc omnia eveniũt nobis, attamẽ nequaquam tui oblviſcimur, nec per-

perfidi ſumus in fœdere tuo:

Non deflexit retrò cor noſtrum, nec declinaverunt à ſemitis tuis greſſus noſtri,

Quùm attereres nos in loco draconum, atque umbrâ mortali nos obtegeres.

Si obliviſceremur nominis Dei noſtri, & expanderemus animas noſtras ad deum alienum:

Annon Deus hoc inquireret? ipſe enim novit abſcondita cordis.

Sed propter te occidimur quotidié, æſtimamur ceu grex mactationi deſtinatus.

Evigila, quare obdormis Domine? evigila inquam, ne depellas perpetuò.

Quare abſcondis faciem tuam? cur afflictionis noſtræ & oppreſſionis noſtræ obliviſceris?

Quoniam dejecta eſt ad pulverem anima noſtra, terræ adhæret venter noſter.

Conſurge, adiuva nos, & redime nos propter bonitatem tuam.

Psal. 45.

Carmen amatorium erudiens, filiorũ Corah, præfecto cantorũ, de liliis.

ERuctat cor meum boni quippiam, dedico ego opera mea regi: lingua mea ceu stylus est scribæ expediti.

Perelegans es præ cunctis mortalibus, effusa est gratia in labia tua, eo quòd Deus te sempiternis ornavit beneficiis.

Cinge ô heros gladio tuo femur tuũ, decore tuo & magnificentia tua.

Et in magnificencia tua prosperè inequita super verbum veritatis, mansuetudinis & justitiæ, docebitque te tunc dextera tua admiranda.

Sagittæ tuæ præacutæ, cor hostium regis penetrabunt, populi sub te cadent.

Solium tuum in sempiternum & perpetuò stabit ô Deus: sceptrum regni tui est sceptrum æquitatis.

Amas justitiam, impietatem odis, propterea quòd te Deus, Deus tuus unxit oleo letitiæ præ cõsortibus tuis.

Myr-

Myrtham, aloen & cassiaam redolent omnia vestimenta tua, è palatiis eburneis deprompta, ut te exhilarent.

Filiæ regium inter nobiles tuas: astat conjux ad dexteram tuam ornata auro ex Ophir optimo.

Audi filia, & vide, inclina aurem tuam, obliviscere populi tui, & domûs patris tui.

Et concupiscet rex formam tuam: quia ipse est Dominus tuus, ipsum adorabis.

Filia quoque Tyri cum munere, & quique opulentiores populi, faciem tuam precabuntur.

Omnis gloria filiæ regis intus est, indumentum ejus ex auro intexto.

In vestibus acu pictis adducetur regi, virgines pedisequæ ejus, sodales ejus unà tibi adducentur.

Adducentur inquam cú gaudio & lætitia, & venient in palatium regis.

In locum patrum tuorum succedent tibi filii, quos principes in omni terra constitues.

Memorabo nomen tuum per omnia

nia sæcula, propterea celebrabunt te populi in sempiternum, & perpetuò.

Psal. 46.

Præfecto cantorum, carmen filiorum Corah ad Almoth.

DEus nobis suffugium & robur est, premente adversitate auxilium præsentissimum.

Propterea nihil timebimus etiam si loco moveatur terra & nutent montes siti in medio mari.

Infremant & limum egerant undæ eius, contremiscant montes in elevatione eius: Sela.

Rivi tamen fluminis exhilarabunt civitatem Dei, sacrarium tabernaculorum Altissimi.

Deus est in medio eius, ideò minimè nutabit, opem illi feret Deus ante auroram.

Tumultuentur Gentes, motus concitent regna, & tellus, dato fragore, defluat.

Dominus tamen exercituum à nobis stat, arx sublimis est nobis Deus Iacob. Sela.

Huc

Huc agite, & contemplamini opera Domini, quasnam solitudines fecerit in terra.

Facit cessare bella ad fines usque terræ, confringit arcus, detruncat hastas, igne currus exurit.

Remittite, & agnoscite quòd ego sum Deus, excelsus in Gentibus, excelsus in terra.

Dominus exercituum nobiscum, arx sublimis nobis Deus Iacob. Sela.

Psal. 47.

Carmen filiorum Corah præfecto Cantorum.

OMnes populi plaudite manibus, iubilate Deo voce ovante.

Excelsus enim est Dominus, tremendus, Rex magnus super omnem terram.

Subiicit populos nobis, & nationes sub pedes nostros,

Selegit nobis hæreditatem nostram, præstantiam Jacob quam diligit. Selah.

Ascendit Deus cum jubilo, Dominus cum somitu buccinarum.

Psallite

Psallite Deo, psallite: psallite Regi nostro, psallite.

Quoniam rex universæ terræ Deus, psallite eruditè.

Regnat Deus super Gentes, Deus sedet in solio suo sancto.

Munifici populorum adiunguntur populo Dei Abrahæ: quoniam dii protectoribus terræ longè superior est.

Psal. 48.

Canticum, Psalmus filiorum Corah.

MAgnus Dominus & laudatus plurimùm, in civitate Dei nostri, in monte sancto ejus.

Mons Sion, in cujus Aquilonari latere urbs magni Regis est, elegans est regio, & gaudiũ universæ terræ.

Deus in palatiis ejus agnitus est, quòd sit suis arx sublimis.

Nam ecce reges convenerant, transierant una.

Quùm vidissent, sic obstupuerunt, perterriti sunt, & in præceps acti sunt.

Sic corripuit eos illic trepidatio & dolor, ut parturientem.

Quo-

Quomodo ventus Orientalis, confringere ſolet marinas naves.

Quemadmodum audivimus, ita vidimus, in civitate Domini exercituum, in civitate Dei noſtri Deus iſtam firmavit in ſæculum. Sela.

Animo concipiebamus ô Deus bonitatem tuam in medio templi tui.

Uti nomen tuum ô Deus, ita & laus tua pertingit uſque ad fines terræ, nam juſtitia dextera tua abūdat.

Gaudet mons Sion, & exultant filiæ Iudæ propter judicia tua.

Circumite Sion, cingite eam, numerate turres ejus.

Adhibete animum ad propugnacula eius, videte ut ſint celſa palatia eius, ut enarretis generationi poſteræ.

Nam hic eſt Deus, Deus noſter eſt in ſempiternum, & perpetuò ipſe diriget nos ad mortem uſque.

Pſal. 49.

Carmen filiorum Corah præfecto cantorum.

AVdite hoc omnes populi, auſcultate his omnes qui orbem inhabitatis.

Tam

Tam plebei quàm dignitate aliquâ pollentes, unà dives cũ paupere.

Os meum sapientiam loquetur, & meditatio cordis mei prudentiam.

Accommodabo ad parabolam aurem meam, exponam adhibita cithara ænigma meum.

Cur timeam in adverso tempore? iniquitas calcaneorum meorum circundaret me.

Ex illis qui nituntur opulentia sua, & in multitudine divitiarum suarum gloriantur,

Nemo fratrem suum ulla ratione redimere potest, neque Deo pretium redemtionis eius persolvere,

Nimji siquidem pretji est redimi à morte animas illorum, vt ævo vivam perpetuo.

Et vitam in sempiternum proferant sepulchrum nunquam visuri.

Equidem videre est ut sapientes ęquè moriantur ac stulti, & stupidi intereant, & opes suas aljis relinquant.

Sepulchrum domûs eorum in perpetuum, & habitacula eorum per

sæcula

ſæcula, nomina ſua vocârũt in terris.

At homo in pretio non diù permânet, ſimilis erit pecudibus quæ prorſus intereunt

Hoc illorum inſtitutum, planè ſtultitia illorum eſt: & tamen poſteri eorum quod illi dictant, approbant. Sela.

Vt greges, apud inferos collocabuntur, mors paſcet eos, manè recti in eos dominabuntur; forma eorum inveteraſcet, fovea eſt eorum domicilium.

At Deus animam meam de poteſtate inferorum liberabit: nam ſuſcepit me. Sela.

Nihil metuas quùm ditatus fuerit quiſpiam, aut quùm gloriam domûs ſuæ auxerit:

Haud enim ſumet omnia ſecum quùm morietur, neque gloria eius eum comitabitur.

Quoniam animam ſuam in vita ſua beatam dicet & quùm benefeceris ei celebrabunt te.

Concedent iſti ad nationem patrum ſuorum, & nunquam luce fru-

fruentur.

At homo quùm sit pretiosus & nobilis, non expendit: similis ergo erit jumentis quæ prorsùs intereunt.

Psal. 50.

Carmen ipsi Asaph.

DEus judicum Dominus loquutus est, & convocavit terram ab ortu solis usque ad occasum eius.

De Sion consummatæ pulchritudinis Deus illustris emicabit.

Veniet Deus noster, neque dissimulabit, ignis vorax ante ipsum præcedet, circa eum undique turbo vehemens.

Advocabit cœlum desuper & terram, ut judicio contendat cum populo suo.

Congregate mihi bonos meos, & qui mecum inierunt fœdus de sacrificandi ratione.

Et annuntiabunt cœli justitiam ejus: nam Deus ipse judex erit. Sela.

Audi populo mi, nam loquar: ô Israel, nam te contestabor: ego sum Deus Deus tuus.

Non

Non reprehendam te sacrificiorum tuorum causa : holocausta enim tua jugitèr sunt coram me.

Non est ut accipiam de domo tua juvencum, nec de caulis tuis hircos.

Meæ siquidem sunt omnes feræ sylvarum, pecudes in mille montibus.

Novi cunctas in montibus volucres, penes me sunt animantes agrestes.

Si esuriero, non est ut tibi indicem: quùm meus sit orbis, & quidquid ille continet.

Num comesturus sum carnem taurorum ? & sanguinem hircorum bibiturus ?

Sacrifica Deo laudem, & persolve Altissimo vota tua.

Premente adversitate, invoca me: & quùm te eripio, gloriam meam celebra.

Impio autem dicit Deus, quid tibi vis quòd commemoras ceremonias meas ? cur ore tuo fœdus meum jactas.

Quùm odio habeas disciplinam, & verba mea post te abiicias ?

Si

Si furem usquàm videris, eo ob
lectaris, & cum adulteris est pars tu

Os tuum addixisti malo, & ling
tua dolum concinnat.

Sedes, & contra fratrem tuum lo
queris, filium matris tuæ prob
afficis,

Hæc feciſti, quùmque ego diſſi
mulo, fingis me planè tui ſimile
eſſe: diſceptabo itaque tecum & or
ne proponam ante oculos tuos.

Iſtuc quęſo intelligite, qui obl
eſtis Dei: ne quùm rapiam, non
qui eripiat.

Qui laudem ſacrificat, is me glo
ficat: & hæc eſt via per quam oſten
dam ei ſalutem Dei.

Pſal. 51

Carmen Davidis præfecto cantorum, quum adeum veniſſet Natha propheta, poſteaquàm ingreſſus fuerat ad Bath ſabam.

MIſerere mei Deus pro bonita
te tua, pro ingenti miſericordi
tua dele ſcelera mea.

Lava me plurimùm ab iniquita
mea.

mea, & à peccato meo munda me.

Nam transgressiones meas agnosco, & peccatum meum assiduè mihi obversatur.

In te, solum te peccavi, & malum hoc in oculis tuis admisi: propterea verè justus agnoscaris in verbis tuis, & purus quùm judicaveris.

En ego in iniquitate formatus sum & in peccato concepit me mater mea.

Ecce veritatem diligis in intimis & in abstruso sapientiam mihi manifestam facis.

Expia me hyssopo, & mundus ero: lava me, & nive ero candidior.

Fac ut audiam lætitiam & gaudium, exultent ossa quæ tu contrivisti.

Absconde faciem tuam à peccatis meis, & omnes iniquitates meas dele.

Cor mundum crea mihi Deus, & spiritum firmum intra me innova.

Ne abjicias me à facie tua, nec spiritum tuum sanctum à me auferas.

Restitue mihi lætitiam salutaris tui; & spiritu principali fulci me.

Doce-

Docebo transgressores vias tuas, & peccatores ad te convertentur.

Libera me de sanguinibus Deus, Deus salutis meæ, tunc linguamea resonabit cũ ovatione justitiã tuam.

Aperi Domine labia mea, ut os meum laudem tuam prædicet.

Nam hostiis non delectaris, alioqui eas obtulissem: holocaustum non vis.

Sacraficia Deo spiritus confractus: cor confractum & contritum Deus non despicies.

Benignè fac ex benevolentia tua Sioni, ædifica muros Ierusalem.

Tunc delectaberis hostiis, sacrificio & holocausto justitiæ: tunc aræ tuæ vitulos imponent.

Psal. 52.

Præfecto cantorum erudiens carmen Davidis, quùm venisset Doeg Idumeus ad Saulem eique nunciasset atque dixisset, Venit David ad domum Abimelech.

QVid gloriaris, in malitia potes? bonitas Dei extat quotidiè.

Cor-

Corruptelas cogitat lingua tua, perindè ut novacula exacuata aberrans.

Amas nocere potiùs quàm benefacere, mentiri potiùs quàm quod justum est loqui. Sela.

Amas loqui quæcunque perniciem afferunt, lingua dolosa.

Etiam te Deus dissipabit in æternum, tollet te, & abradet te de tabernaculo tuo, ac radicem tuam è terra viventium. Sela

Quod quùm videbunt justi, timebunt deque illo ridebunt.

En dicent virum qui non posuit Deum robur suum: sed in multitudine divitiarum suarum spem posuit, roboravit se pravitatibus suis.

At ego ero similis oleæ frondosæ in domo Dei, quia spem posui in bonitate Dei in sempiternum & perpetuò.

Celebrabo te in sæculum, quoniam fecisti: & præstolabor nomen tuum: quoniam ante bonos tuos bonum est.

Psal. 53.

Præfecto cantorum carmen erudiens Davidis de miseria.

DIxit stolidus in corde suo, Non est Deus: obid conscelcratam & abominandam designarunt iniquitatem: non est qui quod bonum est faciat.

At Deus è cœlo prospexit super filios hominum, ut videret num esset prudens aliquis, & qui Deum quæreret.

Cuncti pariter deflexerunt, corrupti sunt: nemo est qui quod bonum est faciat, ne unus quidem.

An non cognoverunt operarii iniquitatis, qui populum meum vorant ut qui panem devorant, & Deum non invocant?

Illic pavore consternantur, ubi pavor non est, quia Deus dissipat ossa obsidentis te: pudefecisti eos, quoniam Deus aversatus est illos.

Outinam è Sione salus Israel contingat, ut Deus captivitatem populi sui finiat, ut lætetur Iacob, gaudeat Israel.

Psal.

Psal. 54.

Erudiens carmen Davidis, præfecto cantorum ad instrumenta musica quùm Ziphæi venirent & dicerent Sauli, Annon David apud nos latitat?

Deus per nomen tuum salvum me fac, & virtute tua vindica me:

Deus audi precem meam, sermonis oris mei ausculta.

Nam alieni contra me insurrexerunt, & tyranni quærunt animam meam, non habentes ob oculos Deum. Sela.

En Deus adjuvat me, Dominus cum iis adest, qui me suffulciunt.

Rependet malum istud adversariis meis, in veritate tua extermina eos.

Voluntarium sactificium faciam tibi, & celebrabo nomen tuum Domine, quoniam bonum est;

Nam ex omni afflictione eripuit me, & in hostibus meis optata videbit oculus meus.

Psal. 53.

Erudiens carmen Davidis, præfecto cantorum ad instrumenta musica.

AUsculta Deus precationi meæ, à deprecatione meâ ne te subducas.

Attende & responde mihi, querulor in prece mea & infremo,

Propter vociferationem hostium, propter divexationem impiorum, qui mihi iniquitatem obtrudunt, & in ira mihi adversantur.

Propterea cor meum intra me afflictatur, & terrores mortis irruerunt in me:

Timor & tremor inciderunt in me, & horror me adobruit.

Et dixi, Utinam essent mihi alæ tam celeres quàm sunt columbæ, avolarem enim, & quiescerem.

En longè profugerem, commorarer in ipso deserto. Sela.

Properarem ut à vento turbinoso & tempestate evaderem.

Degluti eos ô Domine, & finde linguas eorum: quoniam vidi violentiam

am & lites in ipsa civitate:

Hæc illam dies nocteſq; in muris ejus circumeunt, intra eam iniquitas & moleſtia.

Corruptelæ intra eam, à plateis ejus impoſtura & dolus nunquàm declinant.

Neque enim hoſtis erat qui me probro afficiebat, aliôqui tuliſſem: neq; extulit ſe contra me, qui præ ſe ferebat odium mihi, abſcondiſſem enim me ab illo:

Sed tu eras homo æqualis mihi, dux meus, & notus meus:

Mutuò enim & ſuavitèr ſecreta communicabamus: in domum Dei in cœtu unà ibamus.

Derepentè mors ſuper illos irruat, deſcendant vivi ad inferos: nam mala ſunt in habitaculis eorum, in intimis eorum.

Ego ad Deum clamabo, & Dominus ſervabit me.

Veſpere & manè & meridie precor & importunus ſum, & ipſe vocem meam exaudivit.

Redemit animam meam à prælio

quod mihi intentatur, pacemque donavit: nam plurimi fuerunt mecum.

Audiet Deus, & affliget eos qui sedet ab initio. Sela.

Nam non est spes quòd illi mutentur, nec Deum timeant.

Injecit ille manum suam in eos quibuscum pacem simulaverat, & profanavit fœdus suum.

Os habet butyro mollius, sed corde bellum gerit: verba ejus oleo magis lenia, quùm sint stricti gladii.

Rejice in Dominum sarcinam tuam, & ipse te suffulciet: non permittet ut justus perpetuò labascat.

Tu interim, ô Deus, detrudes sanguinarios istos & fraudulentos in puteum interitûs: non perducent ad dimidium dies suos, ego autem spem meam in te collocabo.

Psal. 56.

Præfecto cantorum de vexatione manipuli alienigenarum: insigne aureolum Davidis, quùm eum Philistæi comprehendissent in Gath.

Mi

MIserere mei Deus: nam me homo ferè absorpsit, quotidiè oppugnans me obtrivit.

Absorbent me hostes mei omni tempore: multi namque pugnant contra me ô Excelse.

Quocunque tempore timor me invadit, ego spem meã in te colloco.

In Deo laudabo verbum ejus: in Deum speravi, nihil metuo quid mihi caro faciat.

Perpetuò verba mea calumniabantur: omnes cogitationes eorú in hoc erant, ut malum mihi pararent.

Concurrunt, speculantur ipsi, & vestigia mea observant, quandoquidem animæ meæ inhiant.

Vanitate sperant sese evasuros: at Deus est qui in ira populos dejicit.

Fugas meas tu numeratas habes, lachrymas meas repone in lagunculam tuam, annon in rationario tuo?

Quoties te invoco, hostes mei retrocedunt: in hoc certus fio quòd tu es Deus meus.

In Deo laudabo verbum, in Domino laudabo sermonem.

In Deum ſpero, non metuam quid faciat mihi homo.

Vota nuncupabo tibi ô Deus, reddam laudes tibi:

Quoniam eripuiſti animam meam à morte, annon & pedes meos à lapſu? ut incedam in conſpectu Dei in luce viventium.

Pſal. 57.

Præfecto cantorum, Ne perdas: inſigne aureolum Davidi, quùm à Saule fugiſſet in ſpecum.

MIſerere mei Deus, miſerere mei, quoniam in te confiſa eſt anima mea, & in umbra alarum tuarum ſpero donec tranſeat corruptela.

Invocabo Deum excelſum, Deum qui me perficit.

Is è cœlo mittet, & liberabit me opprobrio me abſorbente perpetuò mittet Deus ſuam bonitatem & fidem ſuam.

Anima mea eſt in medio leonum, jacebo inter homines qui flãmis exurunt, quorũ dentes velut lanceæ & ſagittę ſũt & lingua glaudius acutus

Ex-

Extolle te ô Deus ſuper cœlos, ſuper omnem terram gloria tua.

Rete parârunt greſſibus meis, incurvata eſt anima mea foderunt ante me foveam, & inciderunt in eam. Sela.

Paratum eſt cor meum ô Deus, paratum eſt cor meum: cantabo & pſallam.

Expergiſcere ô gloria mea, expergiſcere nablum & cythara, maturè ſurgam.

Celebrabo te in populis ô Domine, canam te in nationibus.

Quoniam bonitas tua ingens eſt, ad cœlos uſq; pertingit, & fides tua ad æthera uſque.

Extolle te ô Deus ſuper cœlos, & ſuper omnem terram gloria tua.

Pſal. 58.

Præfecto cantorum, Ne perdas. inſigne aureolum Davidis.

NUm verè, ô manipule, quod juſtum eſt pronunciatis, rectè judicatis mortalibus?

Qu in potiùs iniquitates in corde

concinnatis in terra: violentiam manus vestræ appendunt.

Abalienati sunt impii isti ab eo tẽpore quo vulvâ egressi sunt: errant jam inde ex quo è ventre prodierunt, loquentes mendacium.

Virus est illis ut virus serpentis, ut aspidis surdæ, auremq; suam obturantis,

Ne cogatur audire vocem incantantium, incantatoris inquam artibus magicis præstantis.

Contere ô Deus, dentes oris istorum, maxillares dentes juvenũ istorum leonum contunde ô Domine.

Liqueant ceu aquæ quæ dilabuntur, ut cui tenso arcu sagittæ diffringuntur.

Instar limacis colliquescentis diffluant, velut abortivum mulieris, quod solem nunquam aspexit.

Priusquàm spinæ vestræ in rhamnum adolescant, repentè vivos sicut acerrimo furore rollat eos turbo.

Lætabitur justus quum viderit ultionem, pedes suos in sanguine impii lavabit.

Et

Et dicet homo, certè justum manet suus fructus: certè est Deus judicans in terra.

Psal 59.

Præfecto cantorum, ne perdas. Insigne aureolum Davidis, quùm misisset Saul ad observandum domum ejus, ut eum occideret.

ERipe me ab inimicis meis Deus meus, ab iis qui contra me insurgunt protege me.

Eripe me ab his qui scelerate agunt, & à viris sanguinariis serva me.

Nam ecce animæ meæ insidiantur, conspirant adversùm me feroces: non ob iniquitatem meam, nec ob peccatum meum, ô Domine,

Nullâ iniquitate meâ adducti accurrunt, instruxerunt sese: exurge ergo ut mihi succurras, & respice.

Et tu ô Domine Deus exercituum, Deus Israelis, evigila, ut visites omnes Gentes, neque misericordem te exhibeas omnibus scelerate prævaricantibus. Sela.

Revertuntur ad vesperam, fremunt

ut canes, & urbem circumcurſant.

Ecce loquuntur ore ſuo, & gladii ſunt in labiis eorum: nam quis audiat?

At tu ô Domine ridebis eos, cum ſanna cunctas Gentes excipies.

Robur illi, at te obſervabo: nam Deus vice arcis ſublimis eſt mihi.

Bonitas tua, ô Deus meus, antevertat me: fac Deus optata in hoſtibus meis videam.

Ne ſubitò interimas illos, ne fortè obliviſcatur populus meus: redde eos vagos in populo tuo, & dejice eos, protector noſter Domine.

Propter peccatum oris eorum, & ob ſermonem labiorum ipſorum, in ſuperbia ſua capiantur, ob perjurium & mendacium quod loquuntur.

Conſume in furore, conſume ut non ſint, ut ſciant omnes quòd Deus in Iacob, & uſq; ad fines terræ dominetur. Sela.

Et ad veſperam revertuntur, fremunt ut canes, & urbē circúcurſant.

Hi ipſi pro cibo vagabuntur, nec ſatiati cubabunt.

Ego

Ego autem cantabo fortitudinem tuam, manè ovabo de bonitate tua, quod arx sublimis mihi fueris: & dum premeret me adversitas, perfugium.

O robur meum tibi canam, quoniam Deus arx sublimis mihi es, & Deus bonitatis meæ.

Psal. 60.

Præfecto cantorum super rosa testimonii, insigne aureum Davidis ad docendum, dum bellum gereret contra eam partem Syriæ, *quæ Mesopotamia vocatur, & contra Syriæ partem quæ vocata est Zoba: & quùm Ioab reversus percussisset* Edomitarum *in Valle salis duodecim millia.*

DEus repuleras nos, disjeccras nos, iratus eras: ac redhibebas rursus te nobis placatum.

Concusseras terram, & deruperas eam: cura fracturas ejus, vacillat enim.

Dura fecisti experiri populum tuum: potum dedisti nobis vinum læthale.

At sustulisti retrorsum timentibus te signum, ut triumpharent, idque propter veritatem. Sela.

Ut eripiantur dilecti tui, serva dextera tua, & exaudi me.

Deus loquutus est in sanctuario suo quòd lætabor: & quòd dividam Sichem & vallem Succoth dimetiar.

Meus est Gilead, & meus est Manasses: Ephraim robur capitis mei, Juda legislator meus.

Moab lebes ablutionis meæ: super Edom projiciam calceamentum meum, ambi ô Palæsthina amicitiam meam.

Quis ducet me in civitatem munitam? quis me usq; in Edom deducet?

Annon tu ô Deus, qui nos repulseras, & tu Deus qui non egrediebaris cum exercitibus nostris?

Fer nobis auxilium in angustia, nam hominum auxilium inane est.

In Deo fortiter faciemus, & ipse conculcabit hostes nostros.

Psal.

Psal. 61.

Præfecto cantorum ad instrumenta musica carmen Davidis.

AVdi, Deus clamorem meum, orationi meæ ausculta.

Ab extremo terræ ad te clamabo, dum cor meum ferè exanimatú est, in rupem altiorem, quàm ut in eam possim conscendere, subduc me.

Tu enim es asylum meum, turris prævalida, quâ ab hoste servor.

Fac habitem in tentorio tuo perpetuò, tutus agam in latibulo alarum tuarum. Sela.

Tu enim Deus exaudisti vota mea, dedisti hæreditatem timentibus nomen tuum.

Dies diebus regis adjicies, annos ejus in multa sæcula produces.

Sedebit coram Deo in sæculum, bonitatem & veritatem para quæ eum custodiant.

Sic psallam nomini tuo in perpetuum, ut persolvam vota mea per singulos dies.

Psal. 62.

Præfecto cantorum pro Iedthun, oda Davidis.

VTique ad Deum silens respicit anima mea, quia ab ipso salus mea.

Utique ipse est petra mea, & salus mea, ipse arx sublimis mea: ideò non labascam admodum gravitèr.

Quousq; insidias struitis quibusvis? tandem vos omnes interficiemini, perinde ut paries inclinatus, & maceria impulsa.

Utiq; ne ipse exaltetur consultant ut impellatur: diligunt mendacium, ore suo benè precantur, corde devovent. Sela.

Veruntamen respice ad Deum silens, ô anima mea: nam ab ipso pendet spes mea.

Utique ipse est petra mea, & salus mea, arx mea, non nutabo.

A Deo pendent salus mea & gloria mea, petra fortitudinis meæ, refugium meum in Deo est.

Collocate spem in eum omni tempore

pore ô populi, effundite ante conſpectum ejus cor veſtrum, Deus refugium nobis. Sela.

Veruntamen filii hominum vani ſunt, mendaces filii viri: ſi ſimul ponantur in bilance, ipſa vanitate leviores erunt.

Ne collocetis ſpem in injuria & rapina: nolite vos dedere vanitati: opes ſi affluunt, ne cor apponatis.

Semel atque iterum loquutus eſt Deus idq; audivi, Deo eſſe robur:

Quòd & tibi Domine bonitas adeſt: quòdq; tu rependis cuiq; juxta opus ſuum.

Pſal. 63.

Pſalmus Davidis quùm eſſet in deſerto Iuda.

DEus Deus meus tu, ſummo diluculo te quæro: te ſitit anima mea, te concupiſcit caro mea, in hac terra tortida & ſiticuloſa, cui deſunt aquæ.

Sicut te contempler in ſanctuario tuo, ut videam virtutem tuam & gloriam tuam.

Nam bonitas tua ipsâ vitâ optabilior est, ideò labiis meis te laudabo.

Sic benedicam te in vita mea, in nomine tuo attollo manus meas.

Tanquam adipe & pinguedine satiabitur anima mea, unde ovabunt labia mea, laudabit os meum.

Simul atque tui memor fuero in lecto meo, de te meditatus fuero in vigiliis nocturnis:

Tu etenim es qui mihi fers auxilium, & in umbra alarum tuarum ovabo.

Tibi adhæsit anima mea: quia dextera tua me suffulsit.

Isti verò qui animam meam devastare quærùt, subibunt infima terræ.

Adigent eos in aciem gladii, sorte vulpibus erunt.

Rex autem in Deo lætabitur, gloriabitur quisquis per ipsum juraverit: nam os illorum qui mendacium loquuntur obstruetur.

Psal. 64.

Præfecto cantorum oda Davidis.

AVdi Deus vocē meam in querimonia mea, serva vitam meam

ab

ab hostis formidine:

Absconde me à consilio malorum, & à tumultu operantium iniquitatem.

Qui linguam suam instar gladii exacuunt, & ceu tenso arcu amara verba pro sagittis ejaculantur.

Vt in absconditis innocentem feriant, subitò feriant eum, nec quicquam metuunt.

Corroborant se in re mala cómentantur inter se de abscondendis laqueis: dicunt enim, Quis videbit eos?

Vestigant malitias, pervestigatam vestigationem absconderunt quisque in intimo, cordéq; profundo.

At Deus sagittâ illos subito feriet, quâ plagis afficientur.

Posternéntque super se linguam suam: quicunque aspexerint eos, stupefacti facessent.

Videbunt id cuncti mortales, & narrabunt opus Dei, & opera ejus prudenter expendent.

Lætabitur justus in Domino, & se fidei illius committet: & omnes recti corde gloriabuntur.

Psal. 65.

Præfecto cantorum psalmus Davidis & canticum.

TIbi ô Deus silentium laus in Sion tibi persolvetur votum.

Tu exaudis precem: hinc omnis caro ad te venit.

Ratio iniquitatum superârat nos, tu verò transgressiones nostras expiâsti.

Beatus quem tu elegeris, quem tibi adhibueris: habitabit enim ille in atriis tuis: satiabitur bonis domûs tuæ, & sacris templi tui.

Terribilia in justitia respondebis nobis, ô Deus salus nostra, ô asylum omnium finium terræ, quiq; remoti in mari degunt.

Qui montes virtute suâ firmat, accinctus potentia.

Qui compescit strepitum marium, & strepitum undarum eorum, & fremitum populorum.

Et timebunt à signis tuis, quicunque extremos fines inhabitant: facis ovare exitus matutini & vespertini temporis.

Visi-

Visitâsti terram, & irrigâsti eam ditâsti eam ampliter, rivus Dei aquis exuberat, tu paras eis frumentũ quandoquidem sic illam instruis.

Irrigas liras ejus, & quiescere facis sulcos ejus: facis eam guttis colliquescere, & germen ejus fœlicitèr provenire facis.

Coronas annum tuis bonis, & vehicula tua stillant pinguedinem.

Stillant pinguedine speciosa pascua deserti, colléſque exultatione, accinguntur.

Vestientur campi gregibus, & valles amicientur frumento, jubilabunt atq; canent.

Psal. 66.

Præfecto cantorũ canticum Psalmi.

Jubilate Deo omnis terra, Canite gloriam nomini ejus, reddite gloriam laudi ejus.

Dicite Deo, Quàm suspiciendus es in operibus tuis! ob amplitudinem virtutis tuæ supplices tibi erunt licèt falso hostes tui.

Te adorabunt omnes habita to

res

res terræ, & psallent tibi, psallent nomini tuo. Sela.

Huc agite contemplamini opera Dei, quàm stupenda sint ejus consilia super filios hominum.

Mutavit mare in aridam, fecit ut pedibus flumen transierint, ibi in eo lætabamur.

Virtute suâ ab æterno imperat; oculi ejus Gentes contemplantur, defectores haud quaquàm sese exaltabunt. Sela.

Prædicate ô populi Deum nostrum, & efficite ut audiatur vox laudis ejus.

Hic est qui animam nostrã servavit in vita, nec permisit vacillare pedes nostros.

Etiamsi explores nos ô Deus, & excoquas nos ut argentum excoquitur.

Inducas nos in laqueum, catenam ponas in lumbis nostris.

Patiaris ut homines super capita nostra inequitent, veniamus in ignem & aquam: educis tamen nos in refrigerium.

Ingre-

Ingrediar ergo domum tuam cum holocauſtis, vota mea tibi perſolvam.

Quæ effecerunt ut aperirem labia mea, & ut loqueretur os meum quùm eſſem in anguſtiis.

Holocauſta pinguia offeram tibi, cum incenſo arietum, faciam bobus & hircis. Sela.

Venite, audite quotquot Deum timetis, narrabo quænam animæ meæ fecerit.

Ad ipſum ore meo clamavi, & linguâ meâ exaltatus eſt.

Si iniquitatem reſpexiſſem in corde meo, non exaudiſſet me Dominus.

Jam autem exaudivit Deus, & vocem precationis meæ attendit.

Laudandus Deus, qui nec precem meam repulit, nec bonitatem ſuam à me ſubduxit.

Pſal. 67.

Præfecto cantorum pſalmus & carmen ad inſtrumenta muſica.

Deus

DEus misereatur nostri, & benedicat nobis, atq; illustret inter nos lumen vultûs sui. Sela.

Ut cognoscatur in terra via tua, & in omnibus gentibus salus tua.

Celebrent te populi ô Deus, celebrent te populi universi,

Gaudeant nationes, & ovent, quòd jus reddas ex æquitate populis, & nationes in terra deducas. Sela.

Celebrent te ô Deus populi, celebrent te populi universi.

Terra verò reddat proventum suum, & benedicat nobis Deus, Deus inquam noster.

Benedicat nobis Deus, & metuant eum quicunque ad fines orbis usq; habitant.

Psal. 68.

Præfecto cantorum psalmus & canticum Davidis.

SImul atq; exurgit Deus, inimici ejus disperguntur, & fugiunt à cõspectu ejus, qui ipsum odio habent. Quemadmodũ dispellitur fumus ut dispellis eos: & sicut cera colliquescit

cit ab igne, sic dispereunt impii à conspectu Dei.

Justi autem coram Deo gaudent & lætantur, & præ gaudio gestiunt.

Cantate Deo, psallite nomini ejus: munite viam ejus, qui supremo cœlo inequitat, in Jah nomine ejus, exulcate coram illo.

Pater est pupillorum, & causam agit viduarum Deus, quamvis habitet in habitaculo sanctitatis suæ.

Deus qui orbis restituit familiam, educit qui vincti tenentur catenis: desertores autem terram torridam inhabitabunt.

Deus quùm tu ante populum tuum progredereris, quùm incederes per desertum. Sela.

Terra movebatur, & cæli distillabant coram Deo, quemadmodum tremuit iste Sinai, coram Deo, Deo inquam Israelis.

Ex munificentia, ô Deus pluviam distillabas hæreditatis tuæ, & laborantem confirmabas.

Ut in ea habitaret grex tuus, præparasti pro bonitate tua pauperi ô Deus

Domi-

Dominus dabat verbum annuntiatricibus magni exercitûs.

Reges ingentibus copiis instructi fugerunt, fugerunt inquam: qui domi desidebant, diviserunt spolia.

Etiamsi hactenus habitastis inter ollas, eritis posthàc ut pennæ columbæ argento obductæ: cujus alæ fulvæ sunt auro purissimo.

Quum dissiparet Omnipotens is ea reges, candescebas veluti nix in Salmon.

Mons Dei est sicut Basan: mons qui caseis abundat, mons Basan.

Quare invidetis vos montes quàtumvis clivosi, monti huic, quùm Deo volupé sit habitare in eo? quin hunc perpetuò inhabitabit Dominus.

Equitatus Dei, habet bis dena millia, imò multa millia angelorum: Dominus inter eos sicut in Sinai, in sanctuario.

Ascendisti in altum, cepisti captivitatem, accepisti dona in hominibus etiam defectores, ut habitet Dominus Deus.

Laudandus Dominus, qui nos quotidiè

tidiè cumulat beneficiis Deus salutis nostræ. Sela.

Deus noster, Deus ad salutes, Domino Deo exitus mortis:

Veruntamen vulnerat Deus caput hostium suorum, verticem capillatũ eorum qui in delictis suis ambulant.

Dixerat Dominus, Restituam meos, velut olim ex Basan, restituam ut olim ex profundis maris.

Propterea pes tuus, & lingua canum tuorum sanguine rubet ab inimicis, ab ipso.

Viderunt incessus tuos ô Deus, incessus Dei mei, regisq; mei, qui est in sanctuario.

Præcedebant cantores, post hos ludentes musicis instrumentis, in medio puellæ tympana pulsantes.

Vos qui estis de vena Israelis, in cœtibus laudate Dominum Deum.

Ibi Benjamin parvulus, qui potestate inter eos fungebatur: principes Juda lapis illorum, principes Zebulon principes Naphtali.

Mandavit Deus tuus robur tuum, robora ô Deus quod fecisti nobis.

A templo tuo Jerosolymis, tibi offerant reges munera.

Increpa cœtum hastatorum, cœtū validorum cum vitulis populorum qui sese contumaces præbent ut cum fragmentis argenti veniant: dissipa gentes, quibus bella cordi sunt.

Venient propter hoc optimates ex Ægypto, Æthiopia celeritèr manus suas Deo protendet.

Regna terræ cantate Deo, psallite Domino, Sela.

Equitanti super cœlos cœlorum ab initio, en edit vocem suam, vocem prævalidam.

Tribuite Deo fortitudinem, cujus magnificentia est super Israelem, cujus fortitudo est in æthere.

Tremendus es ô Deus de sanctuariis tuis, Deus Israelis ipse dat robur populo, propterea laudandus Deus.

Psal. 69.

Præfecto cantorum super Lilia carmen Davidis.

SErvato me, Deus, quoniam penetrárunt aquæ ad animam usque.

Demersus

Demersus sum in limum profundissimum, in quo non est fundum: decidi in profundissimas aquas, & undæ obruunt me.

Delassatus sum vociferando, aridũ factum est guttur meum: defecerunt oculi mei, suspiciendo ad Deum meũ.

Qui me immerito odio prosequuntur, plures sunt quàm capilli capitis mei: prævaluerunt qui absque causa me obterunt, inimici mei, ut quæ non rapui, rependere cogar.

Tu nosti ô Deus quæ per ignorantiam admisi, & delicta mea te haudquaquàm latent.

Ne pudefiant in me ô Domine Domine exercituum qui te expectant, ne ignominia afficiantur in me ô Deus Israelis qui te studiosè quærunt:

Nam tui causa hoc opprobrium fero, faciem meam ignominia obtexit:

Alienus factus sum fratribus meis, extraneus filiis matris meæ:

Æmulatio enim pro domo tua exedit me, & probra eorũ, qui te probro afficiunt, in me reciderunt.

Si quando fletu & jejunio affligebam me, idipsum quoque probro mihi vertebatur.

Sacco me pro veste involvebam: sic quoque fabula illis fiebam.

De me fabulantur qui desident in porta, & carmina canunt qui siceram bibunt.

At ego precem meam ad te ô Domine, si quando tempus sit ô Deus quo ob multam bonitatem tuam propitium te exhibeas, annue mihi pro fide tua quâ opem ferre soles.

Eripe me è luto ne demergar, fac eripiar ab his qui me odio prosequuntur, & ab aquis profundis:

Ne me adobruant undæ aquarum, néve deglutiat vorago, neque super me os suum puteus claudat.

Annue mihi ô Domine, quandoquidem benigna est bonitas tua: respice ad me juxta multitudinem miserationum tuarum:

Et ne faciem tuam à servo tuo abscondas, nam affligor: propera, annue mihi.

Accedito propiùs ad animam meam

am ut eam adseras: libera me propter inimicos meos.

Tu nosti quid feram opprobrii, quid pudoris, quid ignominiæ, coram te sunt qui me infestant.

Opprobrium frangit cor meum, afflictor: & expecto si quis mei causi circuncursitet, sed nemo est: consolatores expecto, nec invenio.

Et dederunt in cibo meo fel: & quùm sitirem, potârunt me aceto.

Sit illis mensa sua laqueus: & ubi pacem sperant, illic impingant.

Obtenebrentur oculi eorum ne videant, & lumbos eorum fac semper labascere.

Effunde super eos furorem tuũ, & æstus iræ tuæ apprehendat illos:

Palatium eorum desolatum reddatur, nec sit qui tabernacula eorum inhabitet:

Nam eum quem tu percussisti, persequuntur, & ad dolorem vulneratorum tuorum admetiantur.

Fac ut illis iniquitas iniquitati accumuletur, nec unquam veniant in justitiam tuam.

Deleantur de libro viventium, & inter justos non scribantur.

Me verò, quandoquidem afflictus sum & dolens, salus tua protegat ô Deus.

Laudabo nomen Dei cum cantico, & extollam illud celebri laude.

Gratius id erit Domino, quàm si bovem offeram, aut vitulum cornua producentem & ungulas.

Videbunt hæc mansueti, & gaudebunt: qui sedulò quæritis Deum, & vivet cor vestrum:

Nam audit inopes Dominus: & vinctos suos minimè spernit.

Laudent eum cœli & terra, maria, & quicquid reptat in illis.

Nam servabit Deus Sionem, & urbes Juda instaurabit: ibi habitabunt, terramq; istam hæreditariò possidebunt.

Posteri servorum ejus in hæreditatem illam accipient: quicunq; diligunt nomen ejus, in illa habebunt sedem suam.

Psal. 70.

Pre-

Præfecto cantorum Davidis ad commemorandum.

DEus ut me liberes, accelera: Domine ut me adjuves propera.

Pudore & probro afficiantur qui vitæ meæ insidiantur: agantur retro, & ignominiæ pateant, qui malis meis delectantur.

Repellantur eò quòd me pudefacere conantur, qui dicunt, Hæhæ, hæhæ.

Exultent & lætentur in te quicunque te sedulò quærunt: & qui amant salutem tuam, dicant jugitèr, Magnificetur Deus.

Ego autem ô Deus afflictus sum & inops, propera ad me, nam adjutor & ereptor meus tu es, Domine ne morêris.

Psal. 71.

IN te Domine speravi, ne finas ut unquam pudefiam.

Pro tua justitia erue me, & libera me: inclina ad me aurem tuam, & me servato.

Sis mihi vice robustissimæ rupis, ad quam jugitèr confugiam: constituisti

tuisti ut me servares: nam petra mea & arx mea tu es.

Eripe me ô Deus meus de manu impii, de vola perversi & violenti.

Quoniâ tu es à quo pendeo, Domine Deus tu is es, quo à puero nitor.

Te nitor ab utero, ex visceribus matris meæ tu es extractor meus, de te laus mea jugitèr.

Factus sum ceu portentum multis: at tu asylum meum es prævalidum.

Replebitur os meum laude tua, quotidiè magnificentia tua.

Ne abjicias me tempore senectutis, quùm defecerit robur meum, ne me deseras:

Quoniam hostes mei de me loquuti sunt: quique observant animam meam, unà consultârunt:

Dicunt, Deus deseruit eum, persequimini, apprehendetis eum: nec enim erit qui eripiat.

Deus ne sis procul à me: Deus mi ut me adjuves propera.

Afficiantur pudore, pereant, qui vitæ meæ adversantur: obtegâtur probro, & ignominia quotquot student me

me malo afficere.

At ego jugitèr expectabo, & omnibus laudibus tuis adjiciam.

Os meum enumerabit justitiam tuam, quotidiè salutem tuam: neque enim numerum novi.

Veniam in fortitudinibus Domini Dei, memor ero justitiæ tuæ solius.

Deus tu docuisti me à puero; & usque in præsens admiranda facinora tua deprædicabo.

Quin & in senectam usque, & canos haudquaquam deseres me, ô Deus donec prædicem brachium tuum generationi præsenti, fortitudinem tuam omni posteritati.

Et justitiam tuam ô Deus in altũ efferam, qui tam ingentia patrâsti: quis tibi ô Deus conferendus?

Qui feciſti experiri me afflictiones multas & malas: rursum conversus vitæ me restitues, & ex abyssis terræ rursum subduces me:

Augebis dignitatem meam & rursum me consolaberis.

Et ego quoque celebrabo tibi in-

ſtrumento nablio fidem tuam Deus meus, pſallam tibi citharâ, ô Sancte Iſraelis.

Ovabunt labia mea quùm canam tibi, & anima mea quam redemiſti:

Quin & lingua mea quotidiè de tua juſtitia loquetur, quùm pudore & probro affecti fuerint quicunque malo me afficere ſtudent.

Pſal. 72.

Solomoni, vel Solomonis.

DA Deus regi judicia tua, & juſtitiam tuam filio regis:

Ut jus dicat populo tuo ex juſtitia, & afflictis tuis in judicio.

Ferant montes pacem populo, & colles juſtitiam.

Vindicabit afflictos in populo, ſervabit pauperes, & violentum calumniatorem conterret.

Timebunt te dum ſol & luna lucebunt, in omne ævum.

Deſcendat ceu pluvia ſuper deſectum pratum, ut guttæ imbris ſenſim irrigantis terram.

Floreant ipſo regnante juſti, multaque

taque pax sit, donec luna defierit.

Imperitet à mari ad mare usq; & à flumine usq; ad terminos Terræ.

Coram illo procumbant accolæ deserti, & inimici ejus pulverem lingant.

Reges mediterranei maris & insularum munera afferant, reges Scheba & Seba honoraria adducant:

Et adorent eum omnes reges, omnes gentes serviant ei:

Nam liberabit pauperem clamãtem, & afflictum cui deest adjutor.

Beneficus erit in attritos & inopes: & animas pauperum servabit.

Redimet animas eorum à fœnore & violentia, & pretiosus erit sanguis eorum in oculis ejus.

Et vivet, & dabitur ei de auro Scheba: orabunt pro eo jugitèr, & quotidiè eum laudabunt.

Et erit pugillus frumenti in terrã in verticibus montium projectus, ita ut fructus ex eo prognatus agitetur ut Libanus: progerminabuntq; è civitate instar herbæ terræ.

Nomen ejus perpetuò celebre e-

rit

rit, dum sol luxerit, propagabitur nomen ejus: beatosq; se censebunt in eo cunctæ gentes, & beatum eum prædicabunt.

Laudandus Dominus Deus, Deus Israelis, qui solus mirâ edit facinora.

Et nomen gloriæ ejus perpetuò laudetur, & impleatur gloriâ ejus universa terra. Amen & Amen.

§ Finem habent precationes Davidis filii Iessi.

Psal. 73.
Oda Asaph.

AT tamen bonus est Deus Israeli, his nempe qui mundo sunt corde.

Parùm abfuit quin nutârint pedes mei, ferè effusi sint gressus mei:

Nam urebat me æmulatio propter stultos quùm prosperitatem impiorum viderem:

Neq; enim sunt eis nexus ad mortem: quin pingues sunt & prævalidi.

Nulla eos, ut reliquos mortales, premit molestia: malorú quibus alii homines afficiuntur immunes sunt.

Hinc

Hinc fit ut ſuperbia eos totos poſſideat, & ceu veſte involvantur violentiâ.

Præ pinguedine oculi eorum exeũt, in imaginationibus cordis pergunt.

Contabuerunt, loquuntur violentiam & injuriam: è ſublimi loquuntur.

Protendunt os ſuum in cœlum: & lingua eorum orbem pervagatur.

Propterea revertitur populus ejus huc, & aquæ fœcundi calicis exprimuntur eis,

Quin & dicere audent, Quomodo hæc cognoſceret Deus? éſtne cognitio apud Altiſſimum?

En iſti, impii ſunt, & tamen fœlices ſunt in hoc ſæculo, aſſequuti divitias.

Profectò purum ſervavi cor meum, & fruſtrà manus meas innocentia abluo.

Plagaſq; quotidiè pertuli, ſinguliſque diebus manè reprehenſus.

Quùm ad hunc inquam modum mecum reputarem, parũ abfuit quin à natione filiorum tuorũ defecerim.

Iniſti-

Instituebam cogitationem, si possem hęc cognoscere, sed idipsum molesta res erat in oculis meis.

Donec in secretiora Dei adyta penetravi, & donec intellexi ut postremò essent quique habituri.

Certè velut in lubrico constituisti eos dejicies illos præcipites ut planè vastentur.

Quàm subita calamitate oppressi sunt, perierunt, & terroribus consumpti sunt?

Non aliter quàm somnium, quod avolat posteaquam quis evigilaverit, Domine despicatas reddes in civitate imagines illorum.

Quum efferveseceret fermenti instar cor meum, & renes mei acuebantur.

Bardus eram, nec quicquam intelligebam, & eram apud te velut pecus.

Semper tamen tecum eram, manum autem dexteram meam tu apprehendisti.

Consilio tuo me deduxisti, & posteà in gloriam me recipies.

Quis

Quis mihi in cœlis? & in terra tecum nullo oblector.

Consumitur caro mea & cor meum: Deus autem petra est cordis mei, & portio mea in æternum.

Nam ecce, qui à te procul recedunt, peribunt: perdes omnem illum, qui à te deficit.

Ego itaq; bonum mihi duxi Deo meo adjungere, posui Dominum Deum asylum meum, ut enarrem omnia opera ejus.

Psal. 74.

Erudiens carmen Asaphi

ECquarè Deus perpetuò nos repellis? cur inquam fumat nasus tuus in gregem pascuæ tuæ?

Memor sis cœtûs tu, quē jam pridem comparavisti & sortis hæreditariæ, quam venditasti: montis Sionis, in quo habitare es solitus.

Leva gressus tuos, ut funditùs vastes omnes hostes qui malum inferunt sanctuario tuo.

Rugierunt adversarii tui in medio synagogarum tuarum: signa sua posuerunt

fuerunt pro signis.

Ut olim eorum qui securibus cæ-
debant densa arborum ad structurã
templi, insigne & nobile opus erat.

Ita habetur modò si quis sculptu-
ras ejus pariter bipenni & malleis
comminuit.

Sanctuaria tua igni incenderunt:
ad terram affligentes tabernaculum
nominis tui profanârunt.

Dixerunt in cordibus suis, Sæviemus in eos pariter: exusserunt cunctas synagogas Dei in terra.

Signa nostra non videmus, nullus
supereſt propheta: nemoq; nobiscum
qui sciat quousque tandem.

Quàm diu ô Deus probra in nos
jaciet hostis, blasphemabit hostis nomen tuum perpetuò?

Quare manum tuam & dexteram
tuam retraxisti? è sinu plenè profer
eam.

Equidem Deus rex meus ab initio,
qui salutes in medio terræ operatur.

Tu virtute tua mare dissipasti, capita draconum in aquis confregisti.

Tu

Tu confregisti capita ceti grandis, & in cibum tribuisti eum populo desertum incolenti.

Tu excidisti fontem & fluvium, tu fluvios prævalidos exiccasti.

Tuus est dies, tua etiam nox, tu lucem & solem præparâsti.

Tu cunctos fines orbis constituisti, æstatem & hyemem tu finxisti.

Sis memor hujus, nempe quòd hostis probris afficit Dominum, & populus stolidus nomen tuum execratur.

Ne objicias animam turturis tuæ cœtui hostium, cœtûs afflictorum tuorum ne perpetuò obliviscaris.

Respice ad fœdus, quoniam tenebricosæ habitationes terræ violentia & jujuria repletæ sunt.

Ne pateant iguominiæ qui contristi sunt repulsam à te passi, afflicti & inopes potiùs laudent nomen tuum.

Exurge Deus, defende causam tuam, memor sis opprobrii tui, quo te quotidiè stolidi homines afficiunt.

Ne oblivioni tradas vocem infestorú tuorum: tumultus eorum, qui contra

tra te insurgunt jugiter crescit.

Psal. 75.

Præfecto cantorum oda carminis Asaphi, ne perdas.

CElebrabimus te, Deus, celebrabimus: etenim propè est nomen tuum illis qui miranda facinora tua enumerant.

Quùm statutum tempus nactus fuero, ego quod æquum & rectum est judicabo.

Diffluxerat terra, & quicunque eam inhabitabant: ego columnas ejus suffulsi. Sela.

Dixi stolidis, Nolite insanire: & impiis, Nolite attollere cornu.

Nolite in sublime attollere cornu vestrum, nolite collo præfracto loqui.

Nam nec ab Oriente, nec ab Occidente, neque à Meridie exaltatio contingit.

Deus siquidem judex est: is hunc dejicit, illum extollit.

Nam calix in manu Domini est vino meraco plenè adornatus, è quo fundet:

fundet: attamen feces ejus exugent, ac epotabunt omnes impii in terra.

Ego autem in perpetuum annunciabo, psallamque Deo Jacob.

Confringam quoque omne cornu impiorum, cornua vero justorum exugentur.

Psal. 76.

Oda carminis Asaphi ad instrumenta musica, præfecto cantorum.

NOtus in Juda Deus, præclarum nomen ejus in Israele.

In Salem est tabernaculum ejus, & mansio ejus in Sione.

Illic confregit ignita jacula arcûs, clypeum, gladium & bellum. Sela.

Illustrior es & magnificentior, quàm montes in quibus laceratur. prædæ se exposuerunt magnanimi, consopiti sunt somno suo, nihil virium invenientes in manibus suis omnes viri fortes.

Ab increpatione tua, Deus Jacob, consopitus est currus & equus.

Tu terribilis es, tu inquam, & quis consistet coram facie tuâ, simul atque

que ira tua exarserit?

E cœlo fecisti audire judicium: terra timuit, & siluit.

Quùm exurgeret ad judicandum Deus, ad servandum omnes afflicta terræ. Sela.

Etenim furor hominis cedet in laudem tuam, quodq; reliquum est irarum constringes.

Nuncupate vota, & persolvite Domino Deo vestro: quotquot estis in circuitu ejus, offerte munera terribili.

Qui intercipit spiritum principum, & est terribilis regibus terræ.

Psal. 77.

Psalmus Asaphi pro Ieduthum præfecto cantorum.

VOce mea quum clamarem ad Deum, ad Deum quùm clamarem voce mea, auré præbebat mihi.

Quo tempore angustum mihi erat, Dominum quærebam, manus mea noctu sparsa erat sine cessatione, renuebat consolari anima mea.

Dei memoriam quùm repeterem infre-

infremebam, querulabar, & deficiebat ſpiritus meus. Sela.

Tu tenebas vigilias oculorum meorum: attonitus eram, ut loqui non poſſem.

Tunc repetebam retrò tempora, & annos priorum ſæculorum.

In memoriam revocabam carmina mea, noctu cum corde meo colloquebar, ſpiritus meus rimatus eſt,

Num perpetuò repudiabit Dominus? num unquam placidus fiet ultrà?

Periitne in perpetuum bonitas ejus? finémne habet in omnes ætates oraculum?

Oblitus éſtne miſereri Deus? cõtinebitne in ira miſericordias ſuas! Sela.

Tandem cogitabam, Hæc mea eſt infirmitas, dextera Excelſi vices mutat.

Recordabar operum Domini, memoriâ repetebam mirabilia facinora tua quæ olim edidiſti.

Meditabar quoq; in omnibus operibus tuis, & de conſiliis tuis loquebar.

O Deus viæ tuæ sunt in sanctitate: ob id dico, quis Deus magnus ut Deus?

Tu Deus es qui admiranda facis, claram reddidisti in populis virtutem tuam.

Vindicâsti in brachio populum tuum, filios scilicet Jacob & Joseph. Sela.

Viderunt te aquæ ô Deus, viderunt te aquæ, & viribus destitutæ sunt, conterritæ etiam sunt abyssi,

Densæ nubes nimbos depluerunt, nubes ediderunt tonitru, quin & sagittæ tuæ discurrêrunt.

Vox tonitrûs tui in rota, fulgura in orbem emicuerunt, tremuit ac mota est tellus,

In mari viæ tuæ, & semitæ tuæ in aquis prævalidis: & vestigia tua non deprehensa sunt.

Ducebas velut gregem populum tuum per manum Mosis & Aaronis,

Psal. 78.

Erudiens carmen Asaphi.

AUsculta populemi institutionem meâ, inclinate aures vestras ad sermones

sermones oris mei.

Aperiam ad insignia quædam facta os meum, eloquar abstrusa quædam temporis prisci:

Quæ audivimus, quæq; cognovimus, & quæ patres nostri narraverunt nobis.

Neque nos ergo celabimus ea filios eorum, ætatibus posteris narrabimus laudes Domini, robur ejus, stupendaq; opera ejus quæ gessit.

Constituit enim contestatione quadam in Iacob, & legē tulit in Israele, quā præcepit patribus nostris, ut ea nota facerent filiis suis:

Vt cognoscat ætas postera, filii qui nascituri sunt, quùm adoleverint, narrent eadem filiis suis.

Indéq; in Deo fiduciam suam ponant, nec obliviscantur operum Dei, mandatáq; ejus observent:

Nec evadant similes patribus suis, nationi deficienti & rebelli, nationi quæ rectè cor suum haud quaquam instituit, & cujus spiritus nunquàm verè Deo credidit.

Filii Ephraim armati, & jaculantes

lãtes arcu, verterũt terga in die belli.

Non obſervârunt fœdus Dei, & in lege ejus noluerunt ambulare.

Sed obliti ſunt factorum ejus, & admirandorum facinorum ejus quæ illis oſtenderat.

Coram patribus eorum ſtupenda opera fecit in terra Ægypti, in campo Soan.

Secuit mare, & traduxit illos: conſiſtere juſſit aquas velut acervum.

Et deduxit eos interdiù nube, & ſingulis noctibus per lumen ignis.

Secuit rupes in deſerto, & potum eis dedit ut ex magno abyſſo.

Et eduxit rivos è petra, & fecit decurrere tanquam flumina aquas.

Adhuc tamen peccârunt ei, & exaſperârunt Excelſum in ſolitudine:

Et tentaverunt Deum in corde ſuo, quùm poſcerent cibum animabus ſuis.

Et contra Deum loquuti ſunt, dicentes, Num poteſt Deus mensam inſtruere in deſerto?

En dicebant, petram percuſſit, & effluxerunt aquæ, & fluvii inundarũt

num

num & panem dare poterit? num parare carnes poterit populo suo?

Idcircò Dominus hæc audivit, & exarsit, & succensus est ignis contra Iacob, & ira contra Israelem ascendit:

Quòd non credidissent Deo, & in salutem ejus non speravissent.

Et mandavit nubibus supernè, & ostia cœli aperuit:

Et depluit illis Man ut ederent, & frumentum cœleste dedit eis.

Panem fortium edit homo, demisit illis commeatum ad saturitatem usque.

Cœlo movit Eurum, & virtute suâ Africum adduxit:

Et depluit super eos carnem tanquam pulverem, & alatas volucres, velut arenam maris.

Quas dejecit in medium castrorum illorum, & circum tabernacula eorum.

Et ederunt saturatique sunt abundè, & satisfecit gulæ eorum.

Non sunt fraudati desyderio suo, cratque adhuc cibus eorum in

ore ipsorum,

Quùm ira Dei desævit in eos occiditque pingues eorum, atque selectiores in Jsarele dejecit.

Super hæc omnia iterùm contra eum peccaverunt, nec stupendis ejus factis fidem habuerunt.

Temerè ergo finivit dies eorum, & annos eorum celeritèr.

Quùm trucidaret eos, quærebant ipsum, ac maturè ad Deum supplicando revertebantur:

Tum recordabantur Deum esse ipsorum petram, & Deum excelsum esse eorum redemptorem.

Ore suo blanditi sunt ei, lingua autem sua ei mentiebantur:

Cor eorum non erat rectum erga illum, nec fidi fuerunt in fœdere ejus.

Ipse tamen ad misericordiam propensus, propirius fuit iniquitati eorum, nec disperdidit, & sæpenumerò revocavit iram suam, nec omnem suam excandescentiam excitavit:

Memor quòd caro essent ipsi, & ventus qui abit, nec redit.

Quoties exasperárunt eum in de-

deserto,& molesti ei fuerunt in solitudine,

Ut aversi tentarent Deum, sanctumque Israelis circumscriberent?

Non fuerunt memores manûs ejus, nec temporis illius quo eos ex angustiis redemit.

Signorum quoque eius quæ fecit in Ægypto, & portentorum quæ edidit in territorio Soan:

Quùm lacus eorum verteret in sanguinem,& rivos eorum,ne biberent.

Immisit in eos turbam insectorum, quæ vorârunt illos,& ranas quæ eos perdiderunt.

Et dedit brucho proventum eorum,& laborem eorum locustis.

Perdidit vineas eorum grandine, & sycomoros eorum concretis ex nube lapidibus.

Tradidit quoque grandini jumenta eorum, & pecora eorum ignis jaculis.

Immisit in eos æstum nasi sui,impetum,indignationem,& angustiam, cacodæmonum incursiones.

Libravit semitam iræ suæ, animæ illorum à morte non pepercit, sed vitam eorum pesti devovit.

Percussitque omne primogenitum in Ægypto, primitias dolorum, in tentoriis Cham:

Et traduxit populum suum tanquam gregem, minavit eos ut gregem per desertum.

Deduxit eos tutò ut non expavescerent: hostes verò eorum mare obtexit.

Et introduxit eos ad terminum sanctuarii sui: ad montem istum, quem vendicavit dextera ejus.

Expulit ante eos Gentes, admensus est eis hæreditatem fune, & fecit habitare in tentoriis illorum tribus Israel.

Attamen tentârunt & exasperârunt Deum excelsum, & testimonia ejus non servârunt.

Sed deflexerunt, & perfidè egerunt quemadmodum patres eorum, retroacti, ut arcus qui fallit.

Provocaverunt eum ad iram excelsis suis, & sculptilibus suis eum ad æmula-

æmulationem accenderunt.

Audivit Deus, & cõmotus eſt, & admodùm adverſatus eſt Iſraelem:

Ita ut deſereret tabernaculum Silo, tentorium in quo inter homines habitabat.

Permiſit capi virtutem ſuam, & dedit magnificentiam ſuam in manum hoſtis:

Tradidit populum ſuum in gladium, & contra hæreditatem ſuam indignatus eſt.

Iuvenes ejus voravit ignis, & virgines ejus non ſunt laudatæ.

Sacerdotes eius gladio ceciderunt: & viduæ eius non flerunt.

Et evigilavit acſi dormiſſet Dominus, tanquam heros aliquis fortis, præ vino jubilans.

Et percuſſit hoſtes ſuos in podicem: ſempiterno opprobrio eos affecit.

Et repudiavit tentorium Ioſeph, & tribum Ephraim non elegit:

Sed tribum Iuda elegit, montem Sion quem dilexit.

Et extruxit ſanctuarium ſuum

tanquam excelsa palatia, veluti terram quam fundavit ut perpetuò subsistat.

Et elegit Davidem servum, à caulis ovium tulit eum:

Post fœtas euntem abduxit eum, ut pasceret Iacob populum suum, & Israelem hæreditatem suam.

Pavit igitur eos pro integritate cordis sui, & manibus suis in prudentia.

Psal. 79.

Psalmus Asaphi.

VEnerunt Deus Gentes in hæreditatem tuam, polluerunt regiam sanctuarii tui, redegerunt Jerusalem in acervos lapidum.

Dederunt cadavera servorum tuorum cibum volucribus cœlorum, & carnē beneficorū tuorū bestiis terræ.

Effuderunt sanguinem eorum circa Ierusalem velut aquam: nec est qui sepeliat.

Probro fuimus vicinis nostris, irrisioni & ludibrio his, qui circum nos habitant.

Quo-

Quousque tandem ô Domine? succensebisne perpetuò? ardebitne ceu ignis æmulatio tua?

Effunde iram tuam in Gentes, quæ te non agnoscunt: & in regna, quæ nomen tuum non invocant:

Nam vorârunt Iacob, & habitaculum ejus vastârunt.

Ne fis nobis memor iniquitatum priorum, subitò antevertat nos misericordia tua: nam vehementer attenuati sumus.

Auxiliare nobis ô Deus salutis nostræ, propter gloriam nominis tui: & libera nos, & propitius sis peccatis nostris propter nomen tuum.

Cur dicerent Gentes, Ubi est Deus eorum? nobilis evadat inter Gentes nobis videntibus, ultio sanguinis servorum tuorum qui effusus est.

Penetret in conspectum tuum, gemitus vinctorum: pro magnitudine brachii tui fac superstites eos qui morti jam addicti sunt.

Repende vicinis nostris septuplum in sinum eorum, opprobrium eorum quo te ô Domine affecerunt:

Et nos populus tuus, & grex pascuorum tuorum te celebrabimus in sæculum, & per omne ævum prædicabimus laudes tuas.

Psal. 80.

Testimonium & Psalmus Asaph præfecto cantorum super lilia.

O Pastor Jsraelis ausculta: ô tu qui minas velut gregẽ, Joseph, quique insides Cherubim, affulge.

Ante Ephraim, Beniamin, & Manasse potentiam tuam excita, & veni ad servandum nos.

Deus restitue nos, & fac illuceſcere faciem tuam, & salvi erimus.

Domine Deus exercituum quousque tandem excandescis in orationem populi tui?

Lachrymis velut pane cibâsti eos, & pro potu propinâsti eis lachrymas maximâ mensurâ:

Posuisti nos ut materia simus vicinis nostris jurgandi: utque hostes nostri nobis illudant.

Deus exercituũ restitue nos, facilluceſcere faciẽ tuam, & salvi erimus.

Vitem,

Vitem ex Ægypto traduxisti, quam ejectis Gentibus plantâsti.

Repurgâsti diligentèr superficiem eius, & quùm radices suas egisset, terram occupavit.

Umbra eius montes obtexit, rami eius cedros Dei.

Extendebat ad mare palmites suos, & usque ad fluvium pampinos suos.

Quarè rupisti sepem eius, ut ex ea decerpant quicunque illâc transeunt?

Aper è saltu eam vastat, & omnis generis feræ quæ in agris degunt, eam depascuntur.

Deus exercituum redi obsecro, intuere è cœlis, aspice, & invise vineam istam.

Vitiarium quod plantavit dextera tua, & propaginem ipsam quam tibi roborâsti.

Exusta est igni, amputataque: ab increpatione vultûs tui peribunt.

Sit manus tua cum viro dexteræ tuæ, cum filio hominis quem tibi corroborâsti.

Et non retrofle&temus à te: dum vitam nobis reſtituis, in nomine tuo invocabimus.

O Domine Deus exercituum, reſtitue nos, fac illuceſcere faciem tuam, & ſalvi erimus.

Pſal. 81.

Aſaphi præfecto. cantorum ſuper torcularibus.

IVbilate Deo robori noſtro, claſſicum canite Deo Jacob:

Sumite pſalmum, date tympanum, cytharam ſuavem cum nablo:

Clangite cornu novaluna, ſtato die ſacrificii noſtri.

Hic enim ritus eſt Jſraeli, jus Deo Iacob.

Teſtimoniũ hoc poſuit in Ioſeph, quùm exiret de terra Ægypti ubi labiũ quod non cognôram, audiebam.

Subduxi oneri humerum ejus: & manus ejus ab ollis conficiendis tranſibant.

In anguſtiis invocabas me, & eripiebam te: clàm per tonitru reſpondebam tibi: periculum tui faciebam.

ad

ad aquas jurgii. Sela.

Audi populе meus, conteſtabor enim te O Iſrael, ſi me audieris,

Non erit in te Deus alienus, neque adorabis Deum peregrinum:

Ego ſum Dominus Deus tuus, qui eduxit te de terra Ægypti: dilata os tuum, & implebo illud.

At populus meus vocem meam non audivit, & Iſrael noluit me.

Permiſi igitur eos libidini cordis ipſorum, ut irent juxta conſilia ſua.

O ſi populus meus audiſſet me, ſi Iſrael in viis meis ambulâſſet,

Quam brevi inimicos eorum dejeciſſem & contra infeſtantes eos vertiſſem manum meam.

Qui odio habent Dominum, eſſent illis ſervilitèr ſupplices, ipſorum autem lævum perpetuum eſſet:

Et cibaret eum medulla tritici, & melle de petra te ſatiaſſem.

Pſal. 82.

Oda Aſaphi.

DEus conſtitit in cœtu Dei, in medio deorum judicem agit.

Quouſque

Quousque tandem inquiens judicabitis iniquè, & facies impiorum suscipietis? Sela.

Vindicate pauperem & pupillum, afflictum & miserum absolvite.

Eripite tenuem, & inopem de manu impiorum liberate.

Nihil nôrunt, nec intelligunt, in tenebris ambulant: nutant cuncta fundamenta terræ.

Equidem dixeram, Vos dii estis, & vos omnes filii Excelsi:

Veruntamen sicut reliqui homines moriemini, & sicut unus ex principibus cadetis.

Surge Deus, judica terram: nam tibi universæ gentes hæreditario jure debentur.

Psal. 83.

Carmen Psalmi Asaphi.

NE te in silentio contineas, ô Deus: ne dissimules, nève cesses ô Deus.

Ecce enim hostes tui tumultuantur: & qui te odio habent, extollunt caput.

Ad-

Adversùs populum tuum vafrè consultârunt, contra absconditos tuos iniêrunt consilium.

Dixerunt, Agite deleamus eos, ne sint amplius gens, ut ne mentio quidem sit ultrà nominis Israelitici.

Quoniam unà ex corde conspirârunt, fœdus adversùs te icerunt.

Tentoria Edom & Jsmaelitarum, Moabitarum & Hagarenorum.

Gebalitæ, Ammonitæ, & Amalecitæ, Palæsthini cum Tyriis.

Assyrii quoque illis iuncti sunt, brachium fuerunt filiis Lot. Sela.

Fac illis ut Madianitis, ut Siceræ ut Iabin ad torrentem Kison.

Qui fracti sunt in Endor, facti sterquilinium terræ.

Fac ut ipsi principesque eorum habeant sicut Oreb, & Zeeb, sicut Zebah & Salmuna cuncti illorum duces.

Qui dixerunt, Vendicemus nobis habitacula Dei.

Deus meus, redige huc illos ut sint ceu rota, & ut stipula coram vento:

Ut ignis incendens sylvam, & ut flamma montes comburens.

Sic persequitor eos procellis tuis, & turbine tuo consterna illos.

Perfunde facies eorum ignominia ut requirant nomen tuum Domine.

Pudefiant & consternantur in omne ævum, pudore afficiantur & pereant.

Ut cognoscant quòd tu, cuius nomen Dominus, solus es excelsus super omnem terram.

Psal. 84.

Psalmus filiorum Corah præfecto cantorum ad torcularia.

QVàm sunt amabilia, ô Domine exercituum, tabernacula tua!

Ardet & etiam deperit anima mea ad atria Domini, cor meum & caro mea clamant ad Deum vivum.

Etiam passer invenit sibi domicilium, & hirundo nidum ubi reponat pullos suos, nempe altaria tua ô Domine virtutum, rex meus & Deus meus.

Beati

Beati qui in domo tua habitant, perpetuò te laudabunt. Sela.

Fœlices illi homines, quorum robur in te situm est, in quorum cordibus semitæ tuæ sunt.

Transeuntes vallem fletus, fontibus abundantem reddent, etiam piscinas replebit pluvia.

Ibunt de virtute in virtutem, comparebit quisque eorum apud Deum in Sion.

Domine Deus exercituum, exaudi orationem meam, ausculta Deus Iacob. Sela.

Clypeus noster aspice Deus, & intuere faciem uncti tui:

Quia potior est dies in atriis tuis, quàm alibi mille: malo ad limen desidere domus Dei mei, quàm habitare in tentoriis impiorum:

Nam sol & clypeus est Dominus Deus, dabit Dominus gratiam & gloriam: nullo bono destituit eos qui in integritate ambulant.

O Domine exercituum, fœlix homo qui in te confidit.

Psal. 85.

Psalmus filiorum Corah præfecto cantorum.

PRopitius eris ô Domine terræ tuæ, captivitatem Jacob avertes.

Auferes iniquitatem populi tui, obteges cuncta ipsorum peccata. Sela.

Tolles omnem æstum tuum: fervorem iræ tuæ sedabis.

Restitue nos Deus salutis nostræ, solve tuam erga nos indignationem.

Num continenter succensebis nobis? extrahes furorem tuum in omne ævum?

An non tu es, qui conversus, vitæ nos restitues, & populus tuus in te lætabitur?

Ostende nobis ô Domine bonitatem tuam, & salutem tuam da nobis.

Audiam quid Dominus Deus loquatur: quoniam loquetur pacem ad populum suum, & ad beneficos suos, ne recidant ad stultitiam.

Profectò salus ejus propè adest iis qui ipsum timent, ut inhabitet gloria in terra nostra.

Bonitas

Bonitas & veritas sibi invicem occurrent, justitia & pax se mutuò osculabuntur.

Fides è terra progerminabit, & justitia è cœlis prospiciet.

Etiam Dominus dabit bonitatem, & terra nostra reddet proventum suum.

Iustitia anteambulabit coram eo, & ponet in via gressus suos.

Psal. 86.

Precatio Davidis.

PRæbe mihi Domine aurem tuam, & annue mihi: nam afflictus sum & miser.

Custodi vitam meam, quoniam beneficus sum: serva tu Deus meus servum tuum, qui in te confidit.

Beneficus esto mihi ô Domine, quoniam te quotidiè invoco.

Exhilara animum servi tui: nam ad te ô Domine animum meum attollo.

Etenim tu Domine bonus es & propitius, amplâ bonitate in omnes qui te invocant.

Aus-

Auſculta Domine precationi meæ, & attende voci deprecationis meæ.

Quo die in anguſtiis ſum, te invoco: nam ſoles mihi annuere.

Non eſt tibi ô Domine inter deos quiſquam conferendus, nec eſt qui faciat opera qualia tu facis.

Cunctæ Gentes quas feciſti venient, & adorabunt coram facie tua ô Domine, & nomen tuum cum gloria prædicabunt:

Quandoquidem magnus tu, quique ſtupenda edis facinora, tu ſolus es Deus.

Dirige me Domine in viis tuis, tunc ambulabo in veritate tua: coget pectus meum, ut timeat nomen tuum.

Celebrabo te Domine Deus meus ex toto corde meo, nomen tuum perpetuò cum gloria celebrabo:

Magna ſiquidem eſt in me bonitas tua, & liberaſti animam meam ex inferno inferiori.

Deus ſuperbi inſurrexerunt adverſus me, & cœtus violentorum quæſierunt animam meam, & non propoſuerunt te in conſpectu ſuo.

At

At tu Domine Deus pronus es ad misericordiam, propensus ad beneficentiam, tardus ad iram, multæ bonitatis & fidei.

Respice ad me, & benificus esto mihi: da robur tuum servo tuo, & serva filium ancillæ tuæ.

Fide signum aliquod bonitatis erga me tuæ: ut qui me odio habent, pudore suffundantur, quùm viderint quod tu ô Domine me juveris, & consolatus sis me.

Psal. 87.

Psalmus & canticum filiorum Corah.

FVndamenta eius in montibus sanctis.

Diligit Dominus portas Sionis, præ omnibus tabernaculis Jacob.

Præclara in te dicuntur, ô civitas Dei Sela.

Faciam meminisse Rahab & Babylonis, hos qui me noverunt, en Palæsthina & Sor cum Æthiopibus, ille natus est in ea.

At de Sione dicetur, Vir & vir natus

tus est in ea, & ipse excelsus confirmat eum.

Dominus conscribendo numerabit populos, insignis ille natus est in ea, Sela.

Cantores simul cum ducentibus chorum, omnes scaturigines meæ in te.

Psal 88.

Carmen Psalmi filiorum Corah, præfecto cantorum de miseria adaffligendum, eruditus carmen ipsum Heman Ezrahitæ.

DOmine Deus salus mea die ac nocte clamo coram te.

Veniat precatio mea in conspectu tuũ, inclina aurẽ tuam clamori meo:

Nam anima mea satiata est malis, & vita mea usque ad sepulchrum pertigit:

Quin jam reputor inter eos qui in foveam subeunt, sum ut vir cui nihil est virtutis.

Ut liber à rebus hujus vitæ, annumeratus sum mortuis, velut interẽpti qui dormiunt in sepulchro, quorum nulla

nulla ampliùs supereſt memoria, quæque à manu tua abſciſſi ſunt.

Collocâſti me in foveam inferiorem, in loca tenebroſa atque profunda.

Incubuit in me fervens indignatio tua, omnibus fluctibus tuis dejeciſti me. Sela.

Effeciſti ut noti mei procul à me diſcederent, reddidiſti me illis abominandum: concluſus ſum, ut egredi non poſſim.

Dolet oculus meus præ afflictione, invoco te ô Domine tota die, ad te expando manus meas.

Ediſne admiranda facinora mortuis? num mortui reſurgent & celebrabunt te? Sela.

Nnm annunciabitur in ſepulchro bonitas tua? aut fides tua in interitu?

Num cognoſcentur mirabilia tua in tenebris, aut juſtitia tua in terra, ubi omnium rerum eſt oblivio?

At ego ad te ô Domine clamavi, & oratio mea manè te præveniet.

Cur

Cur repellis animam meam ô Domine: abscondis à me faciem tuam?

Afflictus ego sum, & tantùm non animam ago ab adolescentia: & animi dubius terrores tuos fero.

Super me transierunt furores tui, & terrores tui me confecerunt.

Circundederunt me inquam velut aquæ quotidiè, cinxerunt me pariter.

Effeciisti ut procul à me sint amici & proximi, ut noti mei sint in tenebris.

Psal. 89.

Erudiens Ethan Ezrahitæ.

BOnitates Domini perpetuò canam, fidem tuam ore meo notam faciam in omne ævum.

Sic enim apud me statui, Bonitas tua perpetuò ædificabitur, in ipsis cœlis fidem tuam confirmasti.

Pepigi fœdus cum electo meo, iuravi Davidi servo meo:

Semen tuum in æternum confirmabo, & stabiliam solium tuum ad omnem posteritatem, Sela.

Cœli admiranda facinora tua celebrant

celebrant ô Domine, quin & fidem nam in cœtu sanctorum.

Quis enim in æthere æquabitur Domino? aut quis inter filios fortium Domino assimiletur?

Deus vehementèr formidandus in concilio sanctorum, & tremendus super omnes qui circum ipsum sunt.

Domine Deus exercituum, quis ut tu, præstans virtute ô existens? omnia circum te, fides sunt.

Tu potestatem exerces in fastum maris: quum attollit fluctus suos, tu compescis eos.

Tu contudisti tanquam cadaver superbum: brachio roboris tui dispersisti inimicos tuos.

Tui sunt cœli, & tua est terra, orbem, & quidquid in eo est, tu fundasti.

Aquilonem & Meridiem tu condidisti, Tabor & Hermon in nomine tuo ovabunt.

Tu brachium habes omnipotentiâ præditum, roboras manum tuam, attollis dexteram tuam:

Iustitia & æquitate stabilitum

tum est regale solium tuum: bonitas & fides antecedunt faciem tuam.

O igitur fœlicem populum qui agnoscit clangorem: ô Domine tales in lumine vultûs tui incedent:

In nomine tuo quotidiè exultabunt, & in justitia tua sese attollent.

Tu enim decus es fortitudinis eorum, & pro benevolentia tua extolles cornu nostrum.

Quoniam Domini est clypeus noster, & Sancti Israelis rex noster.

Tum loquutus es per visum bonis tuis, & dixisti,

Auxilium suppeditabo heroi, extuli electum è populo.

Inveni Davidem servum meum, oleo meo sancto unxi eum:

Vt manus mea firma esset cum eo, quin & brachium meum roboraret eum.

Hostis non imponet ei, pravus non affliget eum.

Imò conteram ante faciem ejus hostes ejus, & odientes illum conficiam.

Fides

Fides mea & bonitas mea cum ipso erunt, & in nomine meo altum erit cornu eius.

Ponam in mari manum eius, & in fluminibus dexteram eius.

Ipse invocabit me, dicens, Pater meus es tu, Deus meus, & petra salutis meæ.

Etiam ego primogenitum constituam illum, celsiorem regibus terræ.

In sempiternum custodiam illi bonitatem meam, & fœdus meum firmum ei permanebit.

Efficiam ut perpetuum sit semen eius, & solium eius sicut dies cœli.

Si filii eius legem meam deseruerint, & in iudiciis meis non ambulaverint:

Si statuta mea prophanârint, & præcepta mea non custodierint:

Prevaricationes eorum virgâ visitabo, & iniquitates eorum flagellis.

At bonitatem meam non auferam ab eo, nec fallam illi fidem meam:

Non prophanabo fœdus meú, quód

que egressum est de labiis meis, nunquam mutabo.

Semel per sanctitatem meam juravi, haudquaquam Davidem fefellero.

Semen ejus in æternum erit, solium ejus coram me ut sol perstabit,

Firmum ut luna manebit, quæ est certus in æthere testis. Sela.

At tu repulisti, aversatus es, succensusq; ira contra Christum tuum:

Dissolvisti fœdus quod cum servo tuo pepigisti, humi contaminâsti diadema ejus.

Dirupisti omnes sepes ejus, munitiones ejus contrivisti.

Diripiunt eum quicunq; transeunt viam, opprobrio factus est vicinis suis.

Extulisti dexteram eorum qui ei infesti sunt, cunctos hostes ejus exhilarasti.

Etiam retudisti aciem gladii ejus, nec superiorem fecisti eum in prælio.

Effecisti ut cessârit dignitas ejus, & solium ejus in terram collisisti.

Præ-

Præcidisti dies juventutis ejus, obtexisti eum ignominia. Sela.

Quousq; absconderis ô Domine, anne in perpetuum? ardebitne ut ignis fervens indignatio tua?

Memor sis quantuli ævi ego sim: num frustrà condideris universos homines?

Quis enim vir est qui vivat, & non moriatur? qui eripiat vitam suam à violentia sepulchri? Sela.

Ubi sunt ô Domine, bonitates tuæ pristinæ, quas Davidi ex fide tua jurâsti?

Memor sis ô Domine, opprobrii quod ferunt servi tui: tuli in sinu meo cuncta opprobria multorum populorum,

Quibus nos affecerunt inimici tui ô Domine, quibus affecerunt vestigia Christi tui.

Laudandus Dominus in æternum. Amen & amen.

Psal. 90.

Oratio Mosis viri Dei.

DOmine tu habitaculum nobis fuisti per omnia sæcula.

Priusquam montes nascerentur,& terra formaretur,ac orbis, à sæculis usq; ad sæcula tu es Deus.

Tu reducis hominem donec conteratur, ac tum dicis, Revertimini ô mortales,

Nam mille anni coram te sunt ut dies hesternus qui præterit, imò ut noctis vigilia.

Ceu nimbum dilabi illos impetu quodam facis, sunt velut somnium: manè velut herba immutantur.

Quæ manè floret,ac vires accipit, vesperi arefacta resecatur.

Etenim irâ tuâ deficimus, & fervente indignatione tua terremur.

Iniquitates nostras in conspectum tuum collocâsti,occulta nostra in lumen faciei tuæ.

Nam cuncti dies nostri te irascente dilabuntur, annos nostros finimus dicto citiùs.

Dies annorum nostrorum quibus vivimus, anni sunt septuaginta, aut ad summum octoginta: iam præstantissimũ horum labor est & molestia: velocitèr transit, nosq; avolamus.

Quis

Quis vim iræ tuæ novit? ut te qui-
que timent, ita in eos indignatio tua
sævit.

Vt ergo dierum nostrorum nume-
rum sciamus, tu nobis planè indica,
ut sapientiæ animum intendamus.

Redi ô Domine, quousq;? placare
servis tuis.

Satia nos mane bonitate tua, ova-
bimus & lætabimur cunctis diebus
nostris.

Exhilara nos pro diebus quibus
nos afflixisti, pro annis quibus mala
sumus experti.

Effulgeat in servis tuis opus tuum,
gloriaq; tua in filiis eorum appareat,

Et decor Domini Dei nostri adsit
nobis, & opus manuũ nostrarum in
nobis confirma, opus inquam ma-
nuum nostrarum confirma.

Psal. 91.

SEdens in abdito Excelsi, sub um-
bra omnipotentis commoratur.

Dicam Domino, Asylum meum
& arx mea, Deo meo nitar.

Nam is à laqueo venatoris, & à

peste exitiali te liberabit:

Alis suis te obteget, sub pennis ejus tutus eris, tectus fide ejus tanquam lancea & parma:

Vt neque nocte metuendum sit tibi à terroribus, neq; interdiù à sagitta volante:

Non à peste quæ in obscuro grassatur, non ab exterminio vastante meridie.

Cadant licet à latere tuo mille, & à dextris tuis decem millia, ad te tamen non pertinget.

Duntaxat talionem impiis reddi videbis, & inspicies tuis ipsius oculis: Quoniam tu ô Domine asylum mihi es quo nitor, in edito collocâsti habitationem tuam:

Non accidet tibi malum, neq; plaga tabernaculo tuo appropinquabit.

Nam angelis suis tuâ causâ præcipiet, ut in omnibus viis tuis te custodiant:

Manibus te gestabunt, ne ad lapidem pes tuus impingat.

Pardum calcabis & aspidem, conculcabis leunculum atq; draconem.

Quand-

Quandoquidem me amplexus est, eruam eum, superiorem eum faciam: agnovit enim nomen meum.

Me invocabit, ideò eũ exaudiam, adero ei in afflictione: eripiam eum, & glorioſum eum reddam:

Vita longæva ſatiabo eum, & exhibebo ei ſalutem meam.

Pſal. 92.

Oda carminis ad diem ſabbathi.

COmmodum nunc eſt celebrare Dominum, & pſallere nomini tuo ô Altiſſime,

Prædicare manè bonitatem tuam, & fidem tuam in noctibus,

Ad decachordum, ad nablum, ad higgaion, cum cithara.

Tu enim ô Domine, operibus tuis me exhilaras, in factis manuum tuarum ovabo.

Quàm magna ſunt facta tua ô Domine, vehementer profunda conſilia tua!

Vir ſtupidus iſtuc non cognoſcit, neq; ſtultus intelligit,

Quòd quùm impii ſicut herba germi-

minant, in hoc floreant cuncti faciinorosi, ut in perpetuum excindantur.

Tu autem excelsus es in sempiternum ô Domine.

Nam ecce inimici tui ô Domine, ecce inquam inimici tui pereunt, disperduntur quicunque dediti sunt iniquitati.

Meum verò cornu extolletur ut monocerotis, tunc delibutus ero oleo virenti:

Et videbit optata oculus meus in insidiantibus mihi: audiet de his qui in me insurgunt, grata, auris mea.

Justus ut palma florebit, & sicut cedrus in Libano in altum succrescet.

Plantati in domo Domini, in atriis Dei nostri florebunt.

Adhuc in senecta germinabunt, succulenti & virentes:

Ad prædicandum, quòd æquus sit Dominus, petra mea, neq; ulla sit in eo pravitas.

Psal. 93.

DOminus rex est, induit celsitudinem, induit inquam Dominus robur,

robur, seq; accinxit: quin & orbis sic firmatus est, ut non nutet.

Jam inde ab exordio constitutum est solium tuum: nam tu ab æterno es.

Sustulerunt flumina ô Domine, sustulerunt inquam flumina strepitum suú, sustulerunt flumina fluctus, suos:

At plus quàm strepitus aquarum immanium, procellarúmq; maris admirabilium, potens est Dominus qui in excelso præsidet.

Quæ enim tu testatus es super domo tuâ pulchrâ & sanctâ, vera, & firma permanebunt ô Domine in longissima tempora.

Psal. 94.

DOmine Deus scelerum ultor, Deus ultor, conspicuus appare:

Attolle te ô judex terræ, redde talionem superbis.

Quousq; impii Domine, quousq; impii petulanter exultabunt,

Effutient, loquentur grandia, jactabunt sese omnes flagitiosi?

Populum tuú Domine atterunt &

quos tibi hæreditario jure vendicâsti, affligunt:

Viduas & advenas occidunt, & pupillos interimunt.

Interim dicunt, Dominus non videt, neque Deus Jacob intelligit.

Intelligite stupidi in populo, & stulti quando demum sapietis?

Is qui aurem condidit, quomodo non audiret? qui oculum finxit, quo pacto non videret?

Qui toties gentes corripit, quique homines scientiam docet, vos non argueret?

Novit Dominus cogitationes hominum vanas esse.

Fœlix vir quem tu ô Domine castigaveris, & quem in lege tua instituceris,

Vt tranquillitatem illi pares à tempore adverso, dùm interim impio foditur fovea.

Non enim abjiciet Dominus populum suum: & quos sibi in hæreditatem assumpsit, non deseret:

Donec ad justitiæ normam restituat judicium, hanc sectabuntur omnes.

nes qui recto sunt corde.

Quis consurgat pro me contra impios? aut quis consistat mecum contra sceleratos?

Nisi Dominus auxilio mihi fuisset, breviùs apud inferos habitasset anima mea.

Quùm dicerem, Nunc lapsus est pes meus: bonitas tua ô Domine me sustentabat.

Pro æstu multarum cogitationum intra me, recreârunt animam meam consolationes tuæ.

Num tibi quidquam commune est cum solio tyrannico, quod afflictionem fingit prætextu legis?

Concursant adversus animam justi, & sanguinem innoxium impietatis damnant.

At Dominus pro arce est mihi, & Deus meus, petra in qua fido.

Et rependit illis iniquitatem ipsorum, & in malitia eorum perdet ipsos, Dominus inquam Deus noster eos perdet.

Psal. 95.

ADeste, ovemus Domino, petræ salutis nostræ jubilemus.

Laude faciem ejus antevertamus, odis ei jubilemus.

Nam Dominus Deus magnus est, & rex magnus præ omnibus diis.

In cujus manu sunt abstrusissima terræ, ejus sunt montium cacumina:

Cujus est mare: nam fecit illud, & continentem manus ejus finxerunt.

Agite ergo prosternamur, incurvi procumbamus, genua submittamus, ante conspectum Domini factoris nostri.

Nam ipse est Deus noster, nos verò populus pascuorum ejus, & grex manûs ejus, si hodiè vocem ejus auscultaveritis,

Ne induretis cor vestrum, ut in Meriba, ut in die Masa in deserto:

Quùm patres vestri me tentârunt, explorarunt me, ac etiam viderunt opera mea.

Annos quadraginta cum tædio pertuligentẽ illam, ita ut dicerẽ Populus

pulus iſte corde errat ipſiq; vias meas ignorant.

Quibus juravi iratus, Nunquam ingredientur in requiem meam.

Pſal. 96.

CAnite Domino canticum novum, canite Domino quicunque habitatis terram:

Cantate Domino, laudate nomen ejus, evangelizate ſingulis diebus ſalutem ejus.

Gloriam ejus inter Gentes ipſas narrate, ſtupenda ejus facta in omnibus populis.

Nam magnus eſt Dominus, & plurima laude dignus, tremendus ipſe præ omnibus diis.

Siquidem cuncti dii populorum nihili ſunt: at Dominus cœlos condidit.

Coram ipſo decus eſt & honor, potentia & magnificentia in ſanctuario ſuo.

Propterea tribuite Domino familiæ populorum, tribuite Domino gloriam ac potentiam.

Tribui-

Tribuite Domino gloriam nomini ejus dignam, ferte munus, & venite in atria ejus.

Prosternite vos Domino in magnifico & splendido sacrario ejus, metuite ab ipso quotquot in terra habitatis.

Dicite in Gentibus Dominus regnat, & orbis firmabitur ne nutet, judicet populis cum æquitate.

Lætentur cœli, exultet terra, reboet mare, & quidquid est in eo:

Exultet ager & quidquid in eo continetur: tum quoque cunctæ arbores saltûs ovent.

Coram Domino: quoniam venit: nam venit ut terram judicet, judicet orbem in justitia, & populos ex fide.

Psal. 97.

DOminus regnat, exultet terra, & insularum multitudo lætetur.

Nubes & caligo circum eum sunt: justicia & æquitas sunt firmamentum throni ipsius.

Ignis ante eũ præceder, ut circun-

qua-

quaque hostes ejus inflammet.

Fulgura ejus orbem illustrârunt: vidit & dolore consternata est terra.

Montes à conspectu Domini tanquã cera colliquescebant, à facie inquam Dominatoris universæ terræ.

Annuntiârunt cœli justitiam ejus & cuncti populi gratiã ejus viderunt.

Pudefiant propterea quotquot idola colunt, & in diis nihili gloriantur, procumbite corã eo dii universi.

Audivit, & gavisa est Sion, exultaveruntq; filiæ Juda propter judicia tua ô Domine.

Nam tu Domine excelsior es omnibus quæ in terra sunt, plurimùm super omnes deos exaltatus.

Propterea qui amatis Dominum, odio habete malitiam: nam ille animas suorum qui bonitati student, custodit eque manu impiorum eos eripit.

Lux sata est justis, & iis qui integro sunt corde lætitia.

Lætamini justi in Domino, & gratulamini in commemoratione sanctitatis ejus.

Psal. 98.

Canticum.

CAnite Domino canticum novũ: nam admiranda facinora patrauit, salutem sibi paravit solâ dexterâ suâ, & brachio suo sancto.

Notam fecit Dominus salutem suam, in Gentium oculis iustitiam suam revelavit.

Memor fuit bonitatis suæ & fidei erga domum Israelis: viderunt omnes fines terræ Salutem Dei nostri.

Jubilate Domino omnis terra, erumpite in vocem: ovate & psallite:

Psallite Domino citharâ, citharæ vocem psalmi iungite:

Psallite inquam tubis & sonitu buccinæ, iubilate coram rege Domino.

Reboet mare & quidquid in eo cõtinetur: orbis & qui eum inhabitant,

Flumina manu plaudant, simulq; montes ovent,

Coram Domino, quia venit ad iudicandum terram, iudicabit orbem ex iustitia, & populos ex æquitate.

Psal.

Psal. 99.

DOmino regnante, cum tumultu populi concurrunt: insidet Cherubin, terra movet.

Dominus in Sion magnus est, & super omnes populos sublimis.

Celebrent nomen tuum: magnum enim & tremendum, quia sacro-sanctum est.

Robur regis æquitatem diligit: tu æquitates præparâsti, tu quod iustum & æquum est facis in Iacob.

Exaltate Dominum Deum nostrũ & prosternite vos ad scabellum pedum ipsius: sanctus enim est.

Moses & Aharon inter sacerdotes eius, & Samuel inter eos qui invocant nomen eius: clamabant ad Dominum, & exaudiebat eos.

E columna nubis alloquebatur eos, quia contestationem & ceremonias quas dederat eis, observabant.

Domine Deus noster tu exaudiebas eos, tu eras eis Deus indulgens, studia quoq; eorum vindicans.

Exaltate Dominum Deum nostrũ

&

& prosternite vos ad montem sanctitatis ejus: est enim sacro-sanctus Dominus Deus noster.

Psal. 100.

Psalmus ad laudem.

IUbilate Domino omnis terra: Colite Dominum in lætitia, venite in conspectum ejus ovantes.

Agnoscite quòd Dominus est Deus, ipse nos fecit, & non ipsi, nos: sumus populus ejus, & grex pascuorũ ejus.

Ingredimini portas ejus gratias acturi: & atria ejus, cantaturi laudes; celebrate illum, & nomen ejus laudate:

Quoniam bonus est Dominus bonitasq́; eius infinita est, fideiq́; eius in omnes ætates.

Psal. 101.

Psalmus Davidis.

BOnitatem & judicium canam, tibi Domine psallam.

Prudentér me geram in via integra, donec ad me venias domi mea in cordis integritate versabor.

Scelus

Scelus nefarium ante oculos meos quod designem, non proponam: defectores odio prosequar, nec unquam mihi adhærescent.

Cor perversum facessat à me, malitiosum non agnoscam.

Qui clàm obtrectat proximo suo, eum funditùs perdam: qui elatis est superciliis, animoq; arroganti, hunc non feram.

Oculi mei intenti erunt ad eos qui in terra veritati student, ut mecum versentur: qui in via innocentiæ ambulat, mihi ministrabit.

Non habitabit domi mei qui dolum facit: qui mendacia loquitur, nihil firmi apud me habebit.

Maturè perdam omnes impios terræ, ut è civitate omnes facinorosi excindantur.

Psal. 102.

Precatio humili congruens, quùm anxius est, ac suam querimoniam effundit coram Domino.

DOmine exaudi precationẽ meã, & clamor meus ad te perveniat.

Ne mihi abſcondas faciem tuam, ſed præbeas autem tuam quùm angustia me premit, & citò mihi annue quùm te invoco:

Dies enim mei abſumpti ſunt ut fumus, & oſſa mea ut focus exuſta ſũt,

Effectum eſt ut cor meum percuſſum exareſcat ſicut fœnum, uſq; adeò ut ſim oblitus cibum capere.

Oſſa etiam mea & caro mea cohæreſcunt præ gemitibus meis,

Similiſq; factus ſum onocrotalo gaudenti ſolitudine, ac bubonи agenti in locis deſertis.

Vigilo equidem, & ſimilis ſum paſſeri ſeorſim agenti in tecto:

Quotidiè namq; inimici mei probris me inceſſunt, & gloriantes de me, per me jurant.

Nam cinerem ut panem comedi, & potum meum fletu miſcui,

Ob indignationem tuam & iracundiam tuam, quia me altè ſublatum afflixiſti.

Mei dies inclinaverunt tanquam umbra, & ego ut fœnum exarui.

Tu autem Domine in æternũ permanes

manes, & memoria tua ſempiternis temporibus.

Tu itaq; exurgens miſerearis ipſius Sion: quia tempus illi benefaciendi, quia præfinitum tempus advenit.

Nam ſervi tui afficiuntur favore in lapides ejus, & pulverem ejus evehere cupiunt.

Timeantq; Gentes nomen Domini: & omnes reges terræ majeſtatem tuam.

Quia Dominus ædificavit Sion, & viſus eſt in ſua majeſtate.

Ac rationem habuit precationis humilium, neq; precationem eorum ſprevit.

Quod quidem literarum monimẽtis tranſmittetur ad poſteros, & populus qui creabitur, laudabit Deum.

Siquidem proſpicit è ſublimi ſanctuario ſuo, & terram intuetur Dominus è cœlo.

Vt audiat gemitum vincti, & vinculis eripiat morti addictos.

Ut celebrẽt homines nomen Domini in Sion, & laudem ejus in Ieruſalẽ.

Quan-

Quando simùl congregabuntur populi & regna, ut colant Dominú.

Afflixit autem in via meas vires, atq; præscidit dies meos.

Dicam ergo mi Deus ne tollas me in media ætate mea: nam tui quidem anni sempiternis temporibus existunt.

Nam primùm terræ fundamenta jecisti, & cœli sunt opus manuum tuarum,

Quæ interibunt: tu autem perstas, & universa ut vestis veterascent, teq; immutante illa immutantur.

Verùm tu idem es perpetuò, & anni tui non finiuntur.

Permaneant & filii servorum tuorú eorúmque semen ante te firmetur.

Psal. 103.
Davidis.

PRædica Dominum anima mea, & omnia viscera mea nomen ejus sanctissimum.

Prædica Dominum anima mea, & ne obliviscere omnia quæ in te contulit:

Qui

Qui condonat omnes iniquitates tuas, qui sanat omnes morbos tuos.

Qui vindicat ab interitu vitam tuam, & undiq; te cumulat benignitate & misericordia,

Et os tuum suavitate implet, ut recuperes juventam tuam sicut aquila.

Dominus iudicium & iustitiam reddit omnibus oppressis.

Et monstravit Mosi vias suas, suaq; studia filiis Israel:

Misericors est & beneficus Dominus patiens etiam, & magnæ benignitatis:

Qui non perpetuò solet litigare, neq; æternam retinet memoriam acceptæ iniuriæ:

Non tractat nos pro peccatis nostris, neq; rependit nobis quod iniquitates nostræ merentur.

Nam quanto intervallo cœlum alius est terra, tantũ prævalet benignitas eius erga timentes ipsum.

Et quàm longe distat Ortus solis ab Occasu, tam longè removit à nobis scelera nostra.

Utq; pater miseretur liberorum,

ita

ita Dominus miſeretur timentiũ eũ.

Ipſe enim novit conditionem noſtram, recordans quòd ſimus pulvis.

Hominis ætas fœno ſimilis eſt, floréteq; ut flos in agro,

Qui nullus erit, quùm eum ventus pervaſerit, neq; homines loci ejus agnoſcent eum.

Domini autem benignitas erga timentes eum durat ab æterno in ſempiternum tempus, & ejus juſtitia uſq; ad filios filiorum,

Qui ſervant fœdus eius, & memores ſunt conſtitutionum illius, ut eas perficiant.

Dominus in cœlo paravit ſolium ſuum, eiuſq; regnum dominatur omnibus.

Prædicate Dominum angeli eius, qui pollẽtes virtute exequimini eius negotia obediẽdo voci verborũ eius.

Prædicate Dominum omnes illius exercitus; qui quùm adminiſtri eius ſitis, perficitis ipſius voluntatem.

Prædicate Dominum omnia ipſius opera in omnibus locis ſui dominii: anima mea prædica Dominum.

Pſal.

Psal. 104.

ANima mea prædica Dominum, Domine Deus meus rebus gestis maximus es, & gloriam atque decus induisti.

Luce namque amictus est tanquam vestimento, & cœlos ut cortinam extendit.

Qui cœnacula sua contignavit in aquis, posuitque nubes suum vehiculum, & volat pennis venti.

Qui legatos efficit spiritus, & ministros suos ignem flammantem.

Terràmque fundavit suis basibus, ut sempiternis temporibus non moveatur.

Abyssũ quoq; occultavit quasi vestimẽto, ut supra montes stent aquę:

Quæ fugiunt ab increpatione tua, & à sono tonitrûs tui præcipites feruntur.

Ascendùntque montes, & in valles descendunt, ad eum locum quem eis fundâsti.

Terminùmque præstituisti illis aquis, quem transgredi nequeunt, ne

iterum terram operiant.

Et emittis fontes qui fiunt torrentes, ut inter montes decurrant:

Ut potent feræ omnes, & onagri levent sitim suam.

Et juxta eos fontes degant aves cœli, quæ iner ramos arborum vocem edunt.

Qui rigat montes è suis cœnaculis, & de fructu operum ejus satura sit terra.

Et producit fœnum pecori, & herbam ad usum hominis, ut proferat panem de terra,

Et vinum quod exhilaret cor hominis, & oleum quod nitidam reddat faciem, & panem qui cordi vires sumministret.

Arboresque Domini succo abundant, & cedri in Libano quas plantavit,

Ubi aves nidificant, & ciconiæ, quarum domus est in abietibus.

Celsos montes ibicibus, & petras dedit confugium alpinis muribus.

Lunam fecit ut tempora distinguat, & sol novit suum occasum.

Quùm

Quùm tenebras inducis, fit nox, in qua omnes feræ sylvestres prodeunt.

Quemadmodùm leonis catuli rugiunt ad prædam, & ut quærant cibum suum à Deo sibi paratum,

Ubi sol ortus est, se se recipiunt, & incubilia sua cubitum eunt.

Homo autem aggreditur opus suum, & negotio suo instat usque ad vesperam.

Quanta sunt opera tua Domine, quæ universa fecisti per sapientiam! estque terra plena tuis possessionibus.

Ipsum mare vastum & latissimum est, ubi reptilia innumera sunt, animalia tùm parva, tùm magna.

Illâc eunt naves, & ista balena, quam formâsti ut in eo ludat.

Universa autem ex te pendent, ut eis cibum suum des suo tempore:

Tèque dante colligunt: & te manum aperiente, satiantur bonis.

Si autem abscondas faciem tuam, turbantur: sique spiritum eis eripias, expirant, & revertuntur in suum pulverem.

Rursùm animalia creantur, si tuum spiritum mittas, & renoves terræ faciem.

Sit Domini majestas æterna, & gaudeat Dominus operibus suis.

Quo prospiciente in terram, illa tremit; quo tangente montes, illi fumant.

Canam igitur Domino quoad vivam, & psallam Deo meo quandiù superstes ero.

Eritque sermo meus de illo dulcis, & ego de Domino gaudebo:

Conficientur autem peccatores de terra, neq; ampliùs impii supererunt, prædica igitur Dominum anima mea: hallelu-ja.

Psal. 105.

CConfitemini Domino, invocate nomen ejus, & studia illius edocete inter populos.

Ipsum canite, & ipsi psallite, deque illius miraculis sermones habete.

Gloriamini in ejus sanctissimo nomine: sitque lætum cor quærentium Dominum.

Inqui-

Jnquirite Dominum & ejus potentiam, sempèrque faciem ejus quærite.

Cogitate res mirandas quas gessit, & illius portenta, & judicia oris ejus.

O semen Abrahami cultoris ipsius, ô filii Iacobi, homines ipsius electissimi.

Ipse est Dominus Deus noster, cujus judicia extant in tota terra.

Perpetuò enim meminit sui fœderis, & verbi quod mandavit, in mille ætates,

Quod sanxit fœdere icto cum Abrahamo, & juramento quo se Isaac obstrinxit:

Namque rem confirmavit, ut esset Iacobo decretum, & Jsraeli in fœdus sempiternum:

Dicens, Tibi tradam Chananæorum terrã, ut sit tibi hæreditaria sors.

Itaque quùm essent numero pauci, & exigua familia, & peregrini ea in terra,

Et migrarent de una gente ad aliam gentem, & de regno quopiam ad alium populum:

Non permisit homini cuiquam ut eos opprimeret, ac propter eos reges coarguit.

Cùm diceret, Ne attingatis homines mihi consecratos, & nihil mali prophetis meis inferatis.

Et evocavit famem, ut eâ laboraret terra, & omnem annonam compressit.

Eisque præmisit virum, Joseph venditus est in servitutem:

Cujus pedes constrinxerunt compede, & in ferro periclitata est anima ejus:

Donec venit verbum ejus, & eloquium Domini conflando exploravit eum.

Tunc enim nuntio misso rex eripuit eum, & dominator populorum solvit eum:

Eumq; dominum constituit domûs suæ, & qui dominaretur in universâ ipsius possessione:

Ut vinciret principes ejus pro suo arbitratu, & seniores ipsius sapientiam doceret.

Itaque Israel ingressus est Ægyptum,

tum, & Iacob peregrinus egit in terra Cham.

Et valdè quidem Deus auxit populum suum, & potentiorem fecit eum suis hostibus.

Vertitque cor eorum in odium sui populi, ut dolum commolirentur in servos ipsius.

Misit autem Moſen servum suum, & Aharonem quem elegerat,

Qui prodigiosa ipsius negotia gesserunt inter eos, & portenta in terra Cham.

Et immisit tenebras quibus omnia obscuravit, neque reluctati sunt verbo ejus.

Aquas eorum vertit in sanguinem, & ita occidit pisces eorum.

Edidit quoq; terra eorum ranas, in regum arcanissima loca penetrantes.

Ejus etiam jussu venerunt omnis generis insecta, & pediculi per omnes fines eorum.

Et pro pluviis eorum dedit grandinem, & ignem flammantem in ipsorum terra.

Percussitque vites eorum & ficus eorum, & confregit arbores per ipsorum fines.

Ejus quoque jussu venerunt locustæ & innumeri bruchi,

Qui depasti sunt omnes herbas in ipsorum regione, depasti etiam sunt fructus telluris ipsorum.

Occidit deniq; omnia primogenita in regione ipsorum, primitias videlicet universæ virtutis eorum.

Et eduxit eos onustos argento & auro, nec quisquam fuit infirmus in tribubus ejus Jsraelis.

Estq; Ægyptus lætata quùm exirẽt, quia formido eorũ invaserat eos.

Expandit quoque nubem pro velo, & ignem qui noctu luceret.

Populo petente adduxit Deus coturnices, & pane cœlesti saturavit eos.

Postremò aquæ profluxerunt aperto saxo, quæ decurrêrunt per loca arentia ut flumen.

Memor enim fuit sui verbi sanctissimi ad Abrahamum cultorem suũ,

Et eduxit populum suũ cũ lętitia, & delectos suos homines cũ jubilo,

Ac

Ac tradidit eis regiones Gentium, ut possiderent labore populorum conquisita:

Nimirùm ut servarent decreta ejus, & leges ipsius tenerẽt, halle-luja.

Psal. 106.

Hallelu-ja.

COnfitemini Domino quoniam bonus est, quoniam sempiterna est ipsius benignitas.

Quis enuntiaret fortia facta Domini? aut quis promeret universam laudem ipsius?

O beatos qui servant judicium, & faciunt semper quod justum est.

Memento mei Domine per favorem erga tuum populum, meique rationem habeto per tuam salutem:

Ut videam bonum electis tuis hominibus paratum, & gaudeam gaudium gentium tuarum, & gloriet cum hæreditario tuo populo.

Peccavimus ęquè ut patres nostri, egimus iniquè, impia gessimus.

Nã patres nostri non prudentèr perpendêrũt miracula tua in Ægyp-

to, neque memores fuerunt maximorum beneficiorum tuorum, & immorigeri fuerunt ad mare, ad Mare inquam rubrum.

Servavit tamen eos propter nomen suum, ut notiorem faceret fortitudinem suam:

Increpuitque Mare-rubrum, ut exareſceret, ac traduxit eos per abyſſum tanquam per deſertum:

Et ſervavit eos eripiens manu hoſtili, ac vindicavit eos à manu inimici

Aquæ autem operuerunt hoſtes eorum, ita ut ne unus quidem ſuperſtes relinqueretur.

Tuncque fidem adhibuerunt verbis ejus, ut decantarent laudē ipſius.

Verùm confeſtim obliti ſunt opera ejus, neque morati ſunt conſilium ejus:

Et concupiſcentiâ exarſerunt in ipſo deſerto, ac tentaverunt Deum in ſolitudine.

Ac dedit quod poposcerunt, ſed ſimùl immiſit macilētiā ipſorū animę.

Jnviderunt etiam Moſi in caſtris, & Aharoni ſacroſancto Domini.

Quam-

Quamobrem terra se aperiens absorpsit Dathan, & operuit congregationem Abiramicam.

Ignis etiam exarsit in cœtu istorũ, & flamma, quæ impios corripuit.

Fecerunt & vitulum apud montem Horeb, & fusile simulachrum adoraverunt.

Et permutaverunt majestatem Dei sui effigie bovis, comedentis herbam.

Suntque obliti Deum, qui eos servaverat, quique res magnas gesserat in Ægypto,

Et miracula in terra Cham, rescq; terrificas ad Mare-rubrum.

Decreverat autem delere illos, nisi Moses vir ipsius electus interessisset ei, sedans iram ipsius ne perderet.

Respuerunt etiam terram exoptatam, non tribuentes fidem verbo ipsius.

Et obmurmurârunt in suis tentoriis neque obediverunt voci divinæ.

Quare juravit eis se prostraturum esse ipsos in deserto.

Pro-

Proſtraturum etiam ſobolem eorum inter Gentes, & eventilaturum eos in regiones.

Initiati ſunt etiam velut ſub jugum ipſius Baal-peor miſſi, & comederunt immolata mortuis diis

Suiſque ſtudiis iram Dei conflârunt, ita ut graſſaretur per eos cædes.

Quando Phinehas ſtetit, ac vindicandum iudicavit, & cædes prohibita eſt.

Quod ei eſt imputatum projuſtitia ſempiternis temporibus.

Laceſſiverunt etiam apud Meriba, & Moſen Deus affecit malo propter ipſos.

Ita enim divexârunt animum eius ut perperàm aliquid loqueretur ſuis labiis.

Prætereà non deleverunt populos, quos Dominus iuſſerat eos delere:

Et commercium habuerunt cum Gentibus, ac didicerunt facta ipſorú.

Ut colerent ſimulachra eorum, quæ fuerunt eis laqueus.

Nam filios ſuos & filias ſuas ma-

ctave-

ctaverunt victimas dæmonibus:

Et ita fuderunt sanguinem innoxium, sanguinem filiorum suorum & filiarum suarum, quos mactaverunt victimas simulachris Chananęorum terràque polluta est capitalibus sceleribus.

Ac fuerunt immundi factis suis, & scortati sunt studiis suis,

Et excanduit irâ Dominus in populum suum, abhorruitque à suâ hæreditate,

Ita ut traderet eos Gentibus in manus, & inimici eorũ dominarẽtur eis;

Quos afflixerunt hostes ipsorum, & subegerunt eos suæ postestati.

Aliquoties liberavit eos, verùm ipsi lacessiverunt suo consilio, & in paupertatem devenerunt per suam iniquitatem.

Tamen quùm cerneret eos in angustiis, & audiret clamorem ipsorum.

Memor fuit sui fœderis icti cum eis, & pœnituit eum, ut maxima est ejus benignitas.

Et fecit eos gratiosos apud victores suos universos,

Serva

Serva nos Domine Deus noster, & congrega nos ex Gentibus, ut confiteamur nomini tuo sanctissimo, & celebremus te laudibus tuis.

Prædicandus est Dominus Deus Israelis ab æterno in æternum tempus: & universus populus dicat, Amen hallelu-ja.

Psal. 107.

COnfitemini Domino, quoniam bonus est, quoniam æterna est eius benignitas.

Laudibus celebrate Dominum,

In libertatem vindicati à Domino dicant, quòd eos vindicavrit à manu hostili,

Quòdque congregaverit eos ex regionibus ab Oriente, & Occidente, Aquilone, & à Mari,

Dum errabant in deserto & in solitudine per itinera, quibus oppidum habitatum non inveniebant,

Famelici & sitibundi adeò ut deficerent animo:

Clamaverunt ad Dominum in periculis suis, & eripuit eos ex angustiis ipsorum,

Esòque

Eòsque deduxit in viam rectam, quà pervenirent ad oppidum habitatum.

Confiteantur ergo tribuentes Domino suam benignitatem, & miracula sua inter homines.

Quia saturat animã avidam, & animam famelicam explet rebus bonis.

Sedentes in tenebris, & densissima caligine, constricti miseriâ & ferreo compede,

Quia sermonibus divinis reluctati sunt, & floccipenderunt consilium summi Dei,

Unde molestias imposuit, ita ut desponderent animum, & impingerent, nemine ferente opem:

Hi clamaverunt ad Dominum in suis periculis, qui eripuit eos è suis angustiis.

Eòsque duxit ex tenebris & densissima caligine, ac perrupit eorum vincula.

Confiteantur ergo Domino tribuentes suam benignitatem & miracula sua inter homines:

Quia effregit valvas æreas & re-

fellit

fellit obices ferreos.

Stulti qui ſcelerato vitæ inſtituto, & iniquitatibus ſuis morbos ſibi accerſiverunt:

Ita ut anima ipſorum faſtidiat omnem cibum, & pertingant ad portas mortis:

Clamaverunt etiam ad Dominum in ſuis periculis, qui eripuit eos è ſuis anguſtiis:

Miſſòque verbo ſuo ſanavit eos, & aſſeruit ab ægrotationibus ipſorum.

Confiteantur ergo Domino tribuentes benignitatem ſuam, & miracula ſua inter homines,

Et immolent victimas confeſſionis, ac narrent facta eius cum jubilo.

Qui mare navibus ingrediuntur, quique negotium ſuum peragunt in vaſtiſſimis aquis,

Illi viderunt opera Domini, & ipſius miracula in profundo mari.

Qui ſuo imperio ciet ventum procelloſum, qui ventus altè fluctus ipſius attollit,

Ita ut modò in cœlum aſcendant, modó

modò in abyssum descendant usque adeò ut anima ipsorum malis pressa colliquescat,

Et eant in orbem, ac oberrent, ut ebrii, omnisque sapientia illis eripiatur.

Hi etiam clamaverunt ad Dominum in suis periculis, & eripuit eos è suis angustiis:

Et sedatâ tempestate reddit mare tranquillum, ita ut desinant fluctus quibus iactabantur:

Et tunc lætantur quòd quieverint fluctus, ac Deus in portum optatum eos deduxerit.

Confiteantur ergo Domino tribuentes suam benignitatem, & miracula sua inter homines,

Eùmque extollant in cœtu populi, & laudent eum in consessu seniorũ.

Qui flumina vertit in desertum, & venas aquarum in loca siticulosa.

Et terram frugiferam in sterile solum, propter incolarum vitiositatem.

Qui contrà vertit desertum in stagnum aquarum, & torridam terram in

in venas aquarum:

Ibique collocat famelicos, ut urbem celebrem extruant.

Ac sementem faciant in arvis, & colant vineas quæ copiosum fructum proferant:

Eósque fortunat, ita ut valdè crescant, nec pecus eorum minuit.

Minuuntur etiam, & decidunt per angustiam, & malum, & laborem.

Nam Deus effundit contemptum in principes, & errare facit eos per vastitatem inviam,

In arce autem collocat pauperem extra miseriam, & familias tractat velut oves.

Quæ quùm vident probi, gaudent nec habent ulli iniqui quod vituperent, aut querantur.

Quisquis igitur sapit, custodiet hæc, & beneficia Domini considerabit.

Psal. 108.

Carmen, hymnus Davidis.

PAratum est cor meum ô Deus, ita ut canam, & psallam etiam

ô

ô gloria mea.

Expergiscere nablum & cithara: evigilabo equidem in aurora,

Tibique confitebor inter Populos, & te psallam inter Nationes:

Tua enim benignitas usqueadeó magna est ut cœlos superet, tuàque veritas usque ad æthera pertingit.

Sublimior cœlo sis ô Deus, & majestas tua sublimior sit tota terra,

Ut liberentur tui delecti, servato nos per dexteram tuam & annue mihi.

Deus locutus est in sanctuario suo quòd exultabo, & partiar Sichem, ac metiar vallem Sucoth.

Meus erit Gilead meus erit Manasses, Ephraim autem robur capitis mei, & Iuda meus legum-lator.

Moab vero lebes ablutionis meæ, Idumæam pedibus meis emetiar, & super Palestthina jubilabo.

Quis ducet me ad urbes munitas? quis ducet me in Idumæam?

Annon tu Deus, qui nos olim repuleras, neque profectus fueras cum nostro exercitu?

Fer-

Fer nobis opem quâ defendamus ab hoste: siquidem vana est salus hominis.

Cæterùm, Deo iuvante, res præclaras geremus, & ipse conculcabit hostes nostros.

Psal. 109.

Præfecto cantorum, Davidis hymnus.

O Deus qui laudaris à me, ne taceas.

Nam os impii, & os dolosum patent contra me, & mecum loquuntur falsâ linguâ.

Et verba ex odio profecta me circunvenerunt, mèque oppugnant absque.

Pro amore autem meo adversantur mihi, ego tamen intentus sum precationi.

Ac reddunt mihi malum pro bono, & odium pro dilectione mea.

Constitue contra eum impium, & adversarius stet ad dexteram eius.

Quùm adductus fuerit in iudicium, pronuntietur impius: & deprecando peccatum admittat.

Sint

Sint dies vitæ ipsius pauci,& ipsius functionem alius accipiat.

Sint ipsius liberi orphani, & uxor eius vidua.

Oberrent liberi ejus & mendicent ac victum quærant,è ruinosis suis ædificiis prodeuntes.

Fœnerator nexu obliget omnia quæ habet:nec non hostes diripiant quod labore ipsius partum est.

Non obtingat ei qui benignitatem proroget, nec sit qui benefaciat orphanis quos reliquit.

Posteritas eius excidio sit obnoxia, & in altero sæculo deleatur nomen ipsius.

Revocetur in memoriam apud Dominú iniquitas patrú eius,& peccatú matris eius non aboleatur oblivione.

Ac semper obversentur oculis Domini,qui deleat eorum memoriam è terra.

Siquidem non cogitavit benignitatem exhibere, & persecutus est virum humilem & pauperem , & dolentem animo,ut interficeret.

Ac amavit maledictionem, propterea

terea obvênit ei: & noluit benedictionem, itaque longè recessit ab eo.

Induitque maledictionem ut vestimentum, & ingressa est in partes ipsius interiores ut aqua, & in ossa ejus ut oleum:

Sit ei pro veste, quam induat: & pro cingulo quo semper cingatur.

Atque hæc parata sunt à Domino meis adversariis, & eis qui loquuntur malum adversùs animam meam.

Tu autem Domine Deûs meus præstò mihi adsis propter nomen tuum: & libera me, siquidem benignitas tua optima est.

Ego enim humilis & pauper sum, & cor meum intra me saucium est,

Et abeo ut umbra quùm declinat, ac velut locusta excutior:

Genuàque mea nutant præ inedia, & detractâ pinguedine alius jam habitus est corporis mei.

Et ego illis sum probro, qui me conspicati, jactant caput suum.

Opem fer Domine Deus, & servato me pro tua benignitate.

Et intelligant hanc tuam esse potentiam

tentiam quòdque tu Dominus hæc facias.

Ipsi quidem maledicant, modò tu benedicas: ipsi insurgant, modò pudefiant, & servus tuus lætetur.

Induant adversarii mei ignominiam, & amiciant se pudore tanquam pallio.

Ego autem valdè confitebor Domino ore meo, & in magno cœtu laudabo eum:

Quoniam à dextra stetit pauperis, ut servaret animam ejus ab iis qui vitæ ac necis arbitrium in eum sibi arrogabant.

Psal. 110.

Davidis hymnus.

DIxit Dominus Domino meo, Sede mihi ad dexteram, donec inimicos tuos subdam scabellum tuis pedibus.

Dominus emittet virgam tuæ potentiæ è Sion: dominare ergo inter inimicos tuos.

Habes promptissimum populum, quùm educes tuas copias: tibi etiam

est

est ros generationis tuæ in summo decore & sanctitate ex utero aurorę.

Juravit Dominus, nec pœnitet eum quòd tu sis sacerdos æternus ritu Melchi-sedec.

Dominus stat à dextera tua, qui contudit reges, quo die iratus fuit. Iudicabit Messias in Gentibus, & omnia implebit cadaveribus, quando contundet capita in multis regionibus.

De torrente in via bibet, ac propterea caput attollet.

Psal. 111.

Hallelu-ja.

ℵ CONfitebor Domino toto corde ב in cõcilio & cœtu proborũ
ג Magna sunt Domini facta, ד quæ inquiruntur ab omnibus qui delectantur ipsis.

ה Opus ipsius est gloria & decus,
ו & iustitia eius æternùm perstat.

ז Memoriæ cõsecravit sua miracula, ח beneficus & misericors Dõinus.
ט Escam dedit ipsum timentibus,
י & æternúm memor est sui fœderis.

כ Po-

ס Potentiam operum suorum declaravit suo populo, ל dando eis hæreditatem Gentium:

מ Suntq; opera manuum ejus veritas & judicium, & נ omnes constitutiones ipsius firmæ sunt,

ס Suntq; stabilitæ, ut durent sempiternis temporibus, ע quippe per veritatem & rectitudinem factæ.

פ Misit etiã ad populum suum צ per quos redimeret, ac præcepit fœdus suum perpetuò servandum, ק cujus nomen sanctissimum terrificum est.

ר Principium sapientiæ est timor Domini, ש & salutaris prudentia cõtingit omnibus qui versantur in his rebus: ת quorũ laus æternum perstat.

Psal. 112.

Hallelu-ja.

א BEatus vir est qui timet Dominum, ב & valdè præceptis ejus delectatur:

ג Nam potens erit in terra semen ejus, & ד proborum natio fortunabitur,

ה Copia rerũ & divitiæ erunt in do-

mo eius, & ɔ justitia ipsius æternùm perstabit.

ו Oritur in tenebris lux probis, homini ח benefico, & misericordi, & justo.

ט Vir bonus confert beneficia, & dat mutuò, suasq; י res obit exactissimo judicio.

כ Quia non movebitur in æternum, ל & memoria justi usq; durabit.

מ Ad famam tristem non expavescet, נ quia cor ejus firmum est ac fretum Domino:

ס Cor ipsius stabilitum est, ita ut non expavescat, ע donec spectat in hostibus suis quod cupierat.

פ Spargit ac dat pauperibus, צ cujus justitia æternùm perstat, ק cornuq; ejus altum est cum gloria:

ר Ita ut impius cernens indignetur, ש suisq; dentibus frendeat & contabescat: ת miniméq; impii assequentur quod desyderant.

Psal. 113.

Hallelu ja.

LAudate cultores Domini, laudate nomen Domini.

Præ-

Prædicandum est enim nomen Domini ab hoc tẽpore usq; in æternũ:

Ab Ortu solis usq; ad Occasum ejus, laudibus vehendum est nomen Domini.

Dominus enim sublimior est omnibus gentibus, & majestas ipsius cœlo sublimior est.

Quis similis est Domino Deo nostro, qui in alto rebus præsidet,

Séq; demittit ut inspiciat quæcunqne sunt in cœlo & in terra?

Qui erigit renuem ex pulvere, & pauperem è stercore evehit:

Ut collocet eum cum principibus, cum principibus sui populi.

Qui sterilem matrem familiàs efficit, matrem gaudentem liberis, hallelu-ja.

Psal. 114.

QUùm egrederetur Israel ex Ægypto, & domus Jacobi à populo diversæ linguæ:

Juda factus est ejus sanctuarium, & Israel ipsius imperium.

Quod quùm mare vidisset, refu-

git, & Jordanis retrorsũ repulsus est.

Montes autem subsiliêrunt ut arietes & colles ut agni ovium.

Quid accidit tibi ô mare, quod refugisti? quid tibi ô Jordanis, quod repulsus es retrorsùm?

Quid vobis ô montes quòd exiliistis ut arietes, & colles ut agni oviũ?

Tuq; terra expaveſcito metu Domini, metu Dei Jacob.

Qui vertit saxum in stagnum aquosum, & silicem in fontem abundantem aquis.

Psal. 115.

NOn nobis Domine nõ nostrã, sed tui nominis gloriam amplifices propter tuam benignitatem, & propter veritatem tuam.

Cur enim dicant Gentes Vbi quæso est Deus ipsorum?

Atqui Deus noster in cœlo est, qui perficit quicquid voluerit.

Cæterùm simulachra ipsorum sunt argentea & aurea, opus quod manibus hominis producitur.

Habent enim os, & non loquuntur, habent oculos & non vident.

Habent

Habent aures, nec audiunt: habent naſum, nec odorantur.

Manus habent nec palpant: pedes habent, nec ambulant, neq; ſonum edunt ſuo gutture.

Quibus ſimiles evadunt qui ea faciunt, & quicunque fidit eis.

O Iſrael fide Domino: quia veſtrum auxilium, & veſtrum ſcutũ eſt.

Domus Aharonis fidito Domino: quia veſtrum auxilium, & veſtrum ſcutum eſt.

Timentes Dominum fidite Domino: quia veſtrum auxilium, & ſcutum veſtrum eſt.

Dominus qui memor eſt noſtri fœlicem reddet, fœlicem inquam reddet domum Iſraelis, fœlicem reddet domum Aharonis.

Fœlices reddet timentes Dominum paritèr parvos & magnos.

Cumulabit etiam Dominus vobis beneficia beneficiis: nec ſolùm vobis, verùm & liberis veſtris.

Vos quidem fœlices redditi eſtis à Domino, qui condidit cœlum & terram.

Et cœlum, cœlum inquam Domino servatum est: terram autem dedit hominibus.

Cæterùm mortui non laudant Deum, nec omnes quotquot in sepulchrum descendunt:

Nos autem prædicemus Deum ab hoc tempore usq; ad æternum. Hallelu-ja.

Psal. 116.

DIligo Dominum, quandoquidem exaudivit supplicem meam vocem.

Quia præbuit mihi aurẽ suã, quẽ toto vitæ meæ tempore invocabo.

Cinxerant me funes mortis, & angustiæ inferni me comprehenderant, ac incideram in periculum & difficultatem.

Vocavi autem nomen Domini dicens, Obsecro Domine, eripito animam meam: & eripuit me.

Beneficus est Dominus, & justus, & Deus noster misericors.

Dominus defendens simplices, quùm attritus essem, me servavit.

Tunc dixi Revertere anima mea ad

ad locum tuum quietum: quia Dominus in te beneficium contulit:

Quia tu eripuisti animam meam morti, oculos meos lachrymis, & pedes meos lapsui.

Quare sanctè vitam degam coram Domino in regionibus viventium.

Fidem in Deum retinui, etiam quùm ipse cogerer dicere, me vehementèr dejectum esse:

Quùm dicerem in præcipiti mea fuga, omnes homines mendaces esse:

Quam gratiam referam Domino pro illis omnibus quæ in me contulit beneficiis?

Sumpto calice quo gratiæ aguntur pro accepta salute, nomen Domini vocabo,

Meáq; vota exolvam Domino nunc coram universo populo ipsius.

Nam apud Dominum mors benignorum ipsius hominum maximi est momenti.

Ah Domine, equidem servus tuus sum, ego servus tuus sum, & filius ancillæ tuæ, qui vincula mea solvisti.

Tibi ergo mactabo victimam con-

fessionis,& nomen Domini vocabo.

Meáq; vota exolvam nunc,coram universo populo ipsius.

In atriis domûs Dominicæ, intra te ô Jerusalem.

Psal. 117.

Hallelu-ja.

LAudate Dominũ omnes Gentes prædicate ipsum omnes populi.

Nam bonitas ejus etga nos præpollet, ac veritas Domini æternùm permanet: hallelu ja.

Psal. 118.

CONfitemini Domino, quoniam bonus est, quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Israel nunc dicat, quòd sempiterna sit ipsius benignitas.

Dicat nunc domus Aharonis,quòd sempiterna sit ipsius benignitas.

Dicant nunc timentes Dominum, quòd sẽpiterna sit ipsius benignitas.

Quũ in angustiis essem,vocavi Deũ, & Deus annuit mihi in latitudine.

Proin Domino à me stãte,nõ timebo quid mihi homo inferre conetur.

Domino enim existente inter meos

auxi-

auxiliares, ſpectabo in meis inimicis quod deſidero.

Etenim ſpem habere in Domino, meliùs eſt quàm fidere homini:

Spem inquam habere in Domino, meliùs eſt quàm fidere principibus.

Si me omnes Gentes circumdederint, ſpero quòd per nomen Domini exciſurus ſim eas.

Si me circundederint (& ſanè me circundederunt,) ſpero quod per nomen Domini ſim eas exciſurus.

Si me circundederint ut examen apum, deficient ut ignis ſpinas corripiens: & ſpero quòd eas per nomen Domini exciſurus ſim.

Prorſus me impuleras ut caderem: ſed tamẽ Dominus opem mihi tulit.

Nam robur meum & carmen meum, & ſalus mea Deus eſt.

Vox jubili & ſalutis partæ auditur in tabernaculis juſtorum, propterea quòd dextera Domini res præclaras egit.

Dextera Domini ſuperior fuit, dextera Domini res præclaras egit.

Non moriar, ſed vivam, & recen-

sebo facta Dei:

Me namq; probè castigavit Dominus attamẽ non permisit ut moverer.

Aperite mihi portas justitiæ, per quas ingressus, Deo confitebor.

Hæc porta Domini est, per quam justi ingredientur:

Tibi enim confitebor, quòd me exaudiveris, & mihi saluti fueris.

Nam lapis quem rejecerunt ædificantes, factus est caput anguli.

Quod quidem à Domino factum est, & nobis miraculum videtur.

Ista est dies quam fecit Dominus in qua exultemus & lætemur.

Ah Domine serva quæso: ah Domine da quæso fœlicem successum.

Optima quæq; illi precamur qui venit in nomine Domini; nosq; fausta precamur vobis è domo Domini.

Deus Dominus est, qui lucem nobis prosperitatis intulit: itaq; victimâ alligate funibus ad cornua altaris.

Tu es Deus meus, tibiq; confitebor, téque extollam mi Deus.

Confitemini Domino, quoniâ bonus est, quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Aleph

Psal. 119.

Aleph. א.

O Beatos qui vitæ integrum iter tenent, incedentes ad præscriptam legis Domini.

O beatos qui conservant obtestationes ipsius eúmq; ex toto corde quærunt.

Nam qui per tuas vias incedunt, non patrant iniquitatem.

Tu namq; mandâsti constitutiones tuas quas homines summoperè custodiant.

Vtinam sic viæ meæ parentur, ut custodiam decreta tua.

Tunc enim minimè pudefiã, quùm inspexero omnia præcepta tua.

Tibiq; confitebor ex animo synceto, ubi didicero judicia tuæ justitiæ:

Summóqs studio decreta tua servabo, si me non deseras.

Beth ב.

Quo pacto adolescens vitam inculpatam aget? nempè, si eam custodiat, ut dictat verbum tuum.

Quùm autem te quæram ex toto corde meo, ne sinas me aberrare à man-

mandatus tuis.

Qui reposui eloquium tuum in corde meo, ne peccem in te.

Tu Domine prædicandus es, doce me decreta tua.

Nam labiis meis recensere solitus sum omnia judicia oris tui.

Et incedere per viâ obtestationum tuarum magis me juvat, quàm omnium rerum copia propemodum.

Ac de tuis constitutionibus disseram, & intueor semitas tuas,

Méque oblecto in tuis decretis, nunquam commissurus ut obliviscar verbi tui.

Gimel 3

Hoc beneficium servo tuo confer, ut vivam, & custodiam verbum tuú.

Et velamen detrahe oculis meis, ut inspiciam admirabilem sapientiam quæ recondita est in lege tua.

Quúmq; peregrinus sim in terra, ne me celes tua mandata:

Nam anima mea omni tempore desiderio judiciorum tuorum atteritur.

Increpas autē superbos, ut execrabiles sint, aberrántes à præceptis tuis.

Remove

Remove à me probrum & contemptum, quòd obtestationes tuas conservo.

Nam & principes considebant, ac objectant mihi, quòd servus tuus disserit de tuis decretis.

Quódq; obtestationes tuæ sunt meæ deliciæ, & consiliarii mei.

Daleth ד

Quùm humi jaceat anima mea recrea me secundum verbum tuum.

Negotia mea tibi exposui, túque exaudisti me: quare doceto me decreta tua.

Concede mihi ut norim viam constitutionum tuarum, & tunc disseram de tuis miraculis.

Diffluit anima mea præ solicitudine, refice me ergo secundum verbum tuum.

Averte iter mendax à me, & legem tuam benignè mihi proponito.

Nam viam certam elegi: & judicia tua ob oculos habeo.

Quúmq; obtestationibus tuis adhæream, Domine haudquaquam me pudefacias.

viam

Viam præceptorum tuorum curram postquam in latitudinem eduxisti cor meum.

HHe 11.

Dedue me Domine in viam tuorum decretorum, ut eam retineam usq; in finem.

Doceto me ut retineam legem tuam, & toto corde illam custodiam.

Duc me in semitam præceptorum tuorum, nam ea mihi placet.

Inclina cor meum ad obtestationes tuas, & non ad avaritiam.

Averte oculos meos, ne videant vanitatem, & vivifica me in via tua.

Præsta servo tuo quod eloquium tuum pollicetur habentibus timorem tui.

Et prohibe à me probrum quod formido: nam judicia tua bona sunt.

Ecce desidero tuas cõstitutiones: vivifica igitur me per tuam justitiam.

Vau 1

Et obveniant mihi Domine tua beneficia, & salus tua secundum eloquium tuum:

Vt habeam verba quibus respondeam

legam exprobranti mihi quòd fidam verbo tuo.

Et ne omnino eripias ab ore meo verbum veritatis: siquidem tua judicia expecto.

Et semper, temporibusq; sempiternis custodiam legem tuam.

Equidem spatiabor in latitudine quia constitutiones tuas quæsivi:

Ac loquar de tuis obtestationibus corá regibus, neq; me pudebit earũ.

Méq; oblectabo in tuis mandatis quæ amo:

Et admovebo manus meas præceptis tuis, quæ amo, déq; decretis tuis disseram.

Zain

Memor sis verbi ad servum tuum prolati quo me in spem adduxisti.

Hoc enim meum solatium est in meis miseriis: quia eloquium tuum recreat me.

Quúmq; me superbi irrident supra modũ, non tamẽ deflecto à lege tua:

Ac recolens judicia tua à condito mundo Domine, ex iis magnum solatium accipio.

Horror

Horror invadit me cogitantem de impiis, qui legem tuam deserunt:

Mihi verò decreta tua sunt carmina in domo quam incolo.

Et noctu Domine recordor tui nominis, tuamq; legem custodio,

Quæ quidem mea est, quandoquidem conservo tuas constitutiones.

Heth n

Dixi Domine meam sortem esse, ut custodiam verba tua.

Suspicio faciem tuam supplex toto meo corde, proin beneficum te mihi exhibeas secundum verbum tuum.

Cogitatione obivi meas vias, & seduxi pedes meos ad obtestationes tuas.

Festinavi, & nullam moram feci, ut custodirem præcepta tua.

Funes impiorum conati sunt me abstrahere, cæterùm legis tuæ non sum oblitus:

Media nocte surgo ad confitendú tibi propter judicia tuæ justitiæ.

Súmq; omnibus socius qui te reverentur, & custodiunt constitutiones tuas.

Be

Benignitate tua Domine plena est terra, quare doceto me decreta tua.

Teth

Benignè cum servo tuo egisti Domine secundum verbum tuum.

Benè judicandi facultatem & scientiam doce me, qui præceptis tuis fidem adhibeo.

Antequam in ærumnas incidissem errabam: nunc autem eloquium tuum custodio.

Tu bonus es, benefacis, doce igitur me decreta tua.

Superbi consuerunt adversùm me mendacia, ego autem toto corde retineo constitutiones tuas:

Quorũ cor crassescit, ut adeps, ego autem ex lege tua voluptatem capio.

Vtilissimum quoq; mihi fuit quod in miseriam dejectus sum, ut discerem decreta tua:

Tuiq; oris lex melior mihi est, quàm auri & argenti millenarii.

Jod

Manus tuæ fecerunt me, & adornaverunt me: erudias me ergo ut discam præcepta tua:

Ut

Ut cernentes me qui te reverentur, gaudeant, quia in verbo tuo spem habeo.

Scio Domine quòd judicia tua sint justitia & fides, quùm me detrusisti in miseriam:

Verùm obtingat quæso mihi tua benignitas, quæ me consoletur secundùm eloquium tuum, quod spem aperuit servo tuo.

Obveniat mihi tua misericordia ut vivam, siquidem lex tua meæ deliciæ sunt.

Pudefiant autem superbi, qui mendacio me opprimere quærunt, quùm ego interim de constitutionibus tuis differam.

Redeant ad me qui te timent, quique norunt obtestationes tuas.

Sitq; cor meum integrum in tuis decretis, propterea non pudefiam.

Caph. כ

Defecit anima mea desiderans anxiè salutem tuam, quia in verbo tuo spem habeo.

Defecerunt oculi mei spectando quando veniat quod pollicetur eloquium,

gium, tuum, ita ut dicam, Quando me consolaberis?

Similis enim evasi utri in fumo pendenti: attamen decreta tua non sum oblitus.

Quamdiu servus tuus expectabit? quando exiges pœnas à persequentibus me?

Superbi fodertunt mihi foveas, quod non sit secundum legem tuam.

Omnia præcepta sunt fides, quùm igitur iniquè me persequantur, fer mihi opem.

Parum abfuit quin me confecerint in terra: ego tamen non deserui tuas constitutiones.

Vivifica me pro tua benignitate, & custodiam obtestationem oris tui.

Lamed ל

Verbum tuum domine perstat æternùm in cœlo.

Tuáq; fides per universa sæcula, qui parâsti terram, ut consistat,

Eáq; persistunt usq; in hodiernum diem tuis judiciis: omnia enim tibi serviunt.

Nisi

Nisi lex tua meæ deliciæ essent, perissem in miseria meâ.

Non obliviscar æternũ cõstitutiones tuas, quoniam illis recreâsti me.

Quùm verò tuus sim, serva me quia constitutiones tuas exquisivi.

Me observant impii ut me perdant quùm obtestationes tuas perpendo.

Video finem habere omnia etiam perfectissima: tuum autem præceptum latissimè patet.

Mem ם

Quantum ego tuam legem amo? de qua meus sermo est quotidiè.

Tu me sapientiorem reddidisti meis inimicis per tuum præceptum nam id perpetuò meum est.

Plus etiam sapio quàm ii qui me docent: quia de obtestationibus tuis mihi sermo est.

Et rectiùs perpendo omnia quàm senes quia conservo tuas constitutiones.

Pedes meos prohibeo ab omni vitio ducenti ad vitia, propterea quòd verbum tuum custodio.

Neq; à judiciis tuis decedo: quia tu

vivendi normã præscripsisti mihi.
Quã dulce est palato meo eloquiũ
tuũ! certè ori meo dulcius melle est.
Ex tuis constitutionibus rectè res
pendo, &, propterea odi omnem
semitam fallacem.

Nun 3

Verbum tuum lucerna est pedibus
meis, & lux ad iter meum.
Juravi idq; constantèr præstabo
& custodiam judicia tuæ justitiæ.
Supra modum dejectus sum: quam-
obrem recrea me Domine secundùm
verbum tuum.
Gratæ igitur sint tibi Domine ob-
lationes, quas sponte nuncupavit os
meum, & judicia tua doce me.
In discrimine vitæ semper versor:
non tamen obliviscor legis tuæ.
Impii tetenderunt mihi laqueum:
non tamen à constitutionibus tuis
aberro.
Æternâ hæreditate mihi venerunt
obtestationes tuæ: sunt enim gaudi-
um cordis mei.
Adjeci animum meum decretis
tuis, ut exequar illa in finem usq;,
& adeò æternùm. Sa-

Semech ס

Odi cogitationes quibus distrahitur animus: amo autem legem tuam.

Tu meum confugium & scutum meum es, & in verbo tuo spem collocavi.

Recedite à me pravi homines: ego enim conservabo mandata Dei mei.

Suffulci me eloquio tuo, & vivam: & ne me pudefacias frustratum expectatione mea.

Stabilito me, & servabor, ac semper ex contemplatione decretorum tuorum voluptatem capiam.

Conculcabis omnes quicunq; aberrant à decretis tuis: nam fallacia est ipsorum vafrities.

Tollis ut scoriam omnes impios in terra: quamobrem amo tuas obtestationes.

Perhorrescit corpus meum præ timore tui & judicia tua revereor.

Ain ע

Feci judicium & justitiam: ne igitur me tradas oppressoribus meis.

Oblecta servum tuum rebus bonis, & ne sinas ut me opprimant superbi.

Oculi mei defecerunt anxiè spectãdo

lo ad ſalutem tuam & eloquium
æ juſtitiæ.
Age cum ſervo tuo pro tua benig-
itate, & decreta tua doce me.
Servus tuus ſum, erudi ergo me, ut
ælligam tuas obteſtationes.
Eſt autem Domino tẽpus idoneũ ut
gat: ſiquidem ruperunt legem tuam.
Quamobrem præcepta tua amavi
agis quàm aurum & obrizum.
Eámq; ob rem omnes conſtitu-
iones univerſas defendo ut rectiſſi-
as: omnem autem ſemitam falla-
em odio proſequor.

Pe

Quia mirificæ ſunt obteſtationes
æ: idcircò anima mea conſervavit
as.
Ingreſſus verborum tuorum lu-
em offert, & erudit ſimplices:
Eóq; aperio meũ os, & traho an-
elitum, quia præcepta tua deſidero.
Reſpice ad me, & benignè mecum
gito, ut aſſoles facere erga nominis
i amatores.
Formato greſſus meos eloquio tuo,
& ne dominetur mihi ulla vanitas.

Redi-

Redimito me ab oppreſſione humana, ut cuſtodiã tuas cõſtitutiones:

Et ſerenum vultum oſtende ſervo tuo, ac doce me tua decreta.

Rivi aquarum deſcendunt ab oculis meis propter illos qui non cuſtodiunt legem tuam.

Zade x

Juſtus es Domine, & rectum judicium tuum.

Omino autem præcepiſti juſtitiam obteſtationum tuarum.

Conficit me indignatio mea, quòd hoſtes mei obliti ſunt verborum tuorum.

Eſt eloquium tuum purgatiſſimum, idq; ſervus tuus amat.

Parvus quidem & contemptus ſum: non tamen obliviſcor conſtitutionum tuarum:

Juſtitia tua ſempiterna eſt juſtitia, & lex tua veritas.

Periculum & anguſtia deprehenderunt me, tamen præcepta tua meæ deliciæ ſunt.

Juſtitia obteſtationum tuarum æterna eſt: erudi ergo me, ut vivam.

Koph

Koph ף

Quia clamo toto corde, annue mihi Domine, ut conſervem decreta tua.

Quia te clamo, ſerva me ut cuſtodiam obteſtationes tuas.

In crepuſculo antevertens clamo, & habeo ſpem in verbo tuo.

Oculi mei antevertunt vigilias, ut diſſeram aliquid de tuo eloquio.

Vocem meam exaudi Domine pro tua benignitate, & recrea me ſecundùm judicium tuum.

Propiùs me acceſſerunt ſectantes ſcelus, qui longè diſceſſerunt à lege tua:

Tu quoq; præſtò ades Domine, & omnia præcepta tua veritas.

Quod jampridem novi ex obteſtationibus tuis, quoniam æternùm eas fundaſti.

Reſh ר

Reſpice miſeriam meam, & eripe me: quoniam tuæ legis non ſum oblitus.

Age cauſam meam, & me vindica, & recrea me oblato eloquio tuo.

Longè abſiſtit ab impiis ſalus, quia decreta tua non inquirunt.

Plurima eſt miſericordia tua Domine, quocircà recrea me ſecundùm judicium tuum.

Multos quidem habeo perſecutores & hoſtes, non tamen deflexi à tuis obteſtationibus.

Videns prævaricatores meipſum excrucio, eò quòd eloquium tuum non cuſtodiunt.

Reſpice quòd conſtitutiones tuas amem, propterea ô Domine recrea me pro tua benignitate.

A primo tempore quo in hominum notitiam venit, verbum tuum veritas eſt, & omne judicium tuæ veritatis æternum eſt.

Sin

Principes me perſecuti ſunt absque, cor autem meum reveretur verbum tuum.

Lætor equidem in eloquio tuo tanquam is qui opima ſpolia reperit.

Mendacium odi, & abominor: tuam autem legem amo.

Septies in die laudo te, propter judicia

dicia tuæ juſtitiæ.

Magna fœlicitas parata eſt amantibus legem tuam, quiq; non impingunt in aliquod offendiculum.

Expectavi tuam ſalutem Domine, tuáque iterum præcepta executus ſum.

Et anima mea cuſtodivit tuas obteſtationes, quas ego valdè amo:

Et cuſtodio tuas conſtitutiones tuaſq; obteſtationes: nam omnes viæ meæ tibi expoſitæ ſunt.

Thau n

Perveniat meus clamor ad te Domine, & erudi me ſecundùm verbum tuum.

Perveniat ad te precatio mea, & eripe me ſecundùm eloquium tuum.

Promant labia mea laudem, quùm docueris me decreta tua.

Reddat lingua mea eloquium tuum: nam omnia tua præcepta ſunt veritas.

Adſit tua manus, quæ mihi opem ferat: quia elegi tuas conſtitutiones.

Deſidero tuam ſalutem Domine, tuaq; lex deliciæ meæ ſunt.

Vivat anima mea, & te laudet, tuumq; judicium ferat mihi opem.

Erravi ut ovis quæ it perditum, verùm require servum tuum, quoniam præcepta tua non sum oblitus.

Psal. 120.

Canticum graduum.

DOminum in magno meo periculo clamavi, quia annuit mihi.

Libera Domine animam meam à labio mendaci, & à lingua dolosa.

Quid inferat tibi Deus, aut quam rem adhibeat tibi ô lingua dolosa?

Pariter sagittis acutis, quas vir fortis intorquet, & carbonibus juniperorum similis est.

Hei mihi qui peregrinor inter Mesech, & ago in tentoriis Cedar.

Diu anima mea degit cum odientibus pacem.

Nam studeo paci, sed quùm loquor, ipsi ad bellum parati sunt.

Psal.

Psal. 121.

Canticum graduum.

LEvo meos oculos ad montes, unde nam veniat auxilium meum.

Auxilium meum venit à Domino conditore cœli & terræ.

Non sinet pedem tuum vacillare, neq; dormiscet custos tuus:

Ecce non dormiscet, neq; dormiet qui custodit Israelem.

Dominus custodit te, Dominus est umbra tua adstans tibi ad dexteram.

Ideò sol interdiù non te percutiet radiis, neq; luna noctu.

Dominus custodiet te ne accidat ullum malum, & custodiet animam tuam.

Dominus custodiet te quæcunq; agentem ab hoc tempore in æternum.

Psal. 122.

Canticum graduum Davidis.

LÆtor quùm mihi dicunt, Eamus ad domum Domini.

Steterunt pedes nostri, ô Ieruſa-

lem, in portis tuis.

Jeruſalem ædificata eſt, ut ſit civitas in qua ſimul conſociantur homines:

Ad quam adſcendunt tribus, nempe tribus Dei, ex obteſtatione quâ Iſraelitæ obſtricti ſunt, ut confiteantur nomini Domini.

Illic enim conſtitutæ ſunt ſedes ad judicium, nempe ſedes domûs Davidicæ.

Precamini fœlicitatem ipſi Ieruſalem, ac benè ſit iis qui diligunt eam.

Sit inquite pax intra tua propugnacula, & proſperitas in palatiis tuis.

Propter fratres meos & amicos meos loquar quod tuam fœlicitatem concernat.

Etiam propter domum Domini Dei noſtri quæram quod proſit tibi.

Pſal. 123.

Canticum graduum.

AD te levo meos oculos, ad te inquam qui habitas in cœlis.

Ecce quemadmodum oculi ſervorum intenti ſunt ad manum dominorum

rum suorum, & quemadmodũ oculi ancillæ ad manum suæ dominæ: sic nostri oculi conversi sunt ad Dominum Deum nostrum, donec nobis benefaciat.

Benignè agas nobiscum Domine, benignè agas nobiscum, quià valdè saturati sumus contemptu.

Multo jam tempore anima nostra satiata est irrisione opulentorum, & contemptu superborum.

Psal. 124.

Canticum graduum Davidis.

NIsi Dominus qui præstò nobis est, juvisset, dicat nunc Israel.

Nisi Dominus qui præstò nobis est juvisset, insurgentibus in nos hominibus.

Vivos jam nos deglutivissent, quùm irâ in nos æstuârunt:

Iam ut aquæ nos inundassent, & torrens caput nostrum superâsset,

Jam aquæ tumidæ superassent animam nostram.

Prædicandus est nobis Dominus, qui non tradidit nos prædam eorum

dentibus.

Anima enim noſtra erepta eſt laqueo aucupum, & laqueo perrupto nos erepti ſumus.

Eſt ergo noſtrum auxilium in nomine Domini cõditoris cœli & terræ.

Pſal. 125.

Canticum graduum.

QUi fidunt Domino, ut mons Sion non movebuntur, ſed permanebunt æternùm.

Quemadmodum circum Jeruſalẽ ſunt montes, ita Dominus circũ ſuũ populum ab hoc tempore in æternũ.

Non enim permanebit impietatis pertica in ſorte juſtorum, ne juſti manus ſuas admoliantur iniquitati.

Benefac Domine bonis, & eis qui ſunt proba mente.

Eos autem qui deflectunt ad ſuas pravitates, ducat Dominus damnatos cum facinoroſis, & incolumitas ſit Iſraeli.

Pſal.

Psal. 126.

Canticum graduum.

QUùm Dominus restituet postliminiò ipsam Sion, videbimur nobis per somnium mala pertulisse.

Tuncq; os nostrum risu implebitur, & lingua nostra jubilo: tunc dicent inter Gentes, Dominus res maximas cum istis egit.

Dominus reverà res maximas nobiscum egit, nosq; læti facti sumus.

Reduc Domine nostram captivitatem, ut torrentes Austro siccos.

Qui seminant cum lachrymis, cum jubilo metent.

Qui portat vas seminarium, perget flendo: sed portans manipulos suos subinde redibit cum jubilo.

Psal. 127.

Canticum graduum Salomonis.

NIsi Dominus ædificet domum, frustrà molestias perferunt qui eam ædificant: nisi Dominus custodiat civitatem frustrà vigilat custos.

Frustrà est quòd manè surgitis, & serò quietem capitis, edentes cibum

doloribus partum: quùm Deus interim charis hominibus somnum concedat.

Ecce liberi sunt hæreditas Domini, & fructus ventris est præmium.

Liberi in juventute obtingentes similes sunt sagittis manu validi viri missis.

Et beatus est qui pharetram suam illis implevit, quia non pudefient, quùm disceptabunt cum suis æmulis in porta.

Psal. 128.

Canticum graduum.

BEatus est qui timet Dominum, incedens per vias ipsius.

Nam labore manuum earum parta edes, beatus eris, & optimè habebis.

Uxor tua erit similis viti fructiferæ in lateribus domûs tuæ, filiiq; tui similes plantulis olivarum circum mensam tuam.

Ecce enim sic fœlix reddetur vir, qui timet Dominum.

Fœlicem te reddet Dominus è Sion,

Sion, ut spectes sospitem Ieruſalem omnibus diebus vitæ tuæ.

Et videas filios filiorum tuorum & ſalvum ſtatum Iſraelis.

Pſal. 129.
Canticum graduum.

SÆpiùs oppugnaverunt me à juventute mea dicat nunc Iſrael:

Sæpiùs inquam oppugnaverunt me à juventute mea, cæterùm non prævaluerunt mihi.

Araverunt in dorſo meo aratores, & longos duxerunt ſulcos:

Dominus autem juſtus diſſecuit funes impiorum.

Pudefiant, & repellantur retrorſum quotquot odio proſequuntur ipſam Sion.

Et ſimiles evadant fœno quod in tectis naſcitur, quod areſcit antequam quiſquam evellat,

Ita ut metens non impleat manum ſuam, neq; ſinum ſuum qui manipulos colligit:

Neq; prætereuntes dicunt, Benedictio Domini vobis obtingat, nec

dicunt

cunt inquam benè precamur vobis in nomine Domini.

Psal. 130.
Canticum graduum.

EX profundo malorum te voco Domine.

Domine audi vocem meam, tuæq; aures sint intentæ ad vocem meæ precationis.

Si enim iniquitates obſervare velis ô Deus, Domine quis ſubſiſtet?

Verùm apud te clementia eſt, & propterea timeris.

Ideò expectavi Domine, expectavit & anima mea, & in verbo tuo ſpem habeo:

Anima mea expectat Dominum ab agentibus vigilias matutinas uſq; ad agentes vigilias matutinas.

Iſrael præſtoletur Dominum: quia benignitas eſt apud Dominum, & copioſa redemptio apud eum eſt,

Qui redimet Iſraelem ab omnibus ſuis iniquitatibus.

Pſal.

Hsal. 131.

Canticum graduum Davidis.

DOmine cor meum non ſuperbivit, neq; oculi mei elati fuerunt, neq; oſtentavi res magnas, nec quæ non conceſſa fuerant, arrogavi mihi.

Malè ſit mihi ſi non comparavi, & ſimilem judicavi animam meam puero ablactato apud matrem ſuam: eſtq; anima mea in me ſimilis puero ablactato.

Iſrael præſtolare Dominum ab hoc tempore in æternum.

Pſal. 132.

Canticum Graduum.

MEmento Domine omnium quibus afflictus fuit David, ut ei bono ſit.

Qui juravit Domino, & vovit potenti Deo Iacobi.

Malè ſit mihi, ſi tabernaculum domus meæ ſubiero ſi conſcendero ſpondam lecti mei,

Si conceſſero meis oculis ſomnum, & palpebris meis dormitionem,

Donec inveniam locum Domino

&

& habitacula potenti Deo Iacobi,

Quem audivimus in Ephrata, & invenimus eum in agris sylvestribus.

Adeamus habitacula ejus & adoremus scabellum pedum ejus.

Surge Domine perventurus ad requiem tuam, tu & arca tuæ fortitudinis.

Sacerdotes tui justitiam induant, & homines tui benigni jubilent.

Non repulsam à te accipiat unctus tuus propter Davidem servum tuum.

Iuravit Dominus Davidi veritatem, neq; discedet ab ea, de fructu ventris tui aliquem solio tuo imponam.

Si custodierint filii tui fœdus meum & obtestationes illas quas docebo eos, etiam ipsorum filii sedebunt tibi in solio in æternum tempus.

Nam Dominus elegit Sion, & expetivit eam sibi sedem.

Inquiens, Hæc mea est requies sempiterna, hic habitabo, quoniam expetivi eam.

Annonam ejus magnâ fœlicitate cumu-

cumulabo, & pauperes ejus pane saturabo,

Ac sacerdotes ejus induam salute, ejúsq; benigni homines impensè jubilabunt.

Ibi cornu Davidi germinare efficiam, & lucernam paravi uncto meo.

Cujus inimicos induam pudore, super ipsum autem efflorebit diadema ipsius.

Psal. 133.

Canticum graduum Davidis.

ECce quàm bonum & quam jucundum est, si fratres etiam cohabitent.

Perindè est acsi unguentum bonum capiti infusum descendat in barbam, in barbam inquam Aaronis, quod descendat in capitium vestimentorum.

Sicut ros montis Hermon, & ut ros qui descendit in montes Sion: quia Dominus mandavit ibi esse benedictionem, & vitam sempiternam.

Psal. 134.
Canticum graduum.

ECce prædicate Dominum omnes servi Domini, qui statis in domo Domini etiam noctu.

Tollite manus vestras cum sanctitate, & prædicate Dominum.

Donet te fœlicitate Dominus è Sion, qui condidit cœlum & terram.

Psal. 135.
Hallelu-ja.

LAudate nomen Domini, vos servi Domini laudate inquam.

Qui statis in Domo Domini in atriis domus Dei nostri.

Laudate Deum, quia bonus est Dominus: & psallite nomini ejus, quia jucundum est:

Deus enim elegit sibi Jacobum, & Israelem in suum peculium.

Scio enim quòd magnus sit Dominus, & Dominus noster antecellat omnes deos:

Qui fecit quæcunq; voluit in cœlo

lo & in terra, in mari & omnibus abyssis.

Qui elevat nubes ab extremitate terræ, & fulgura convertit in pluviam, educitq; ventum è suis thesauris.

Qui percussit primogenita Ægypti pariter in genere hominum, & in pecore.

Et immisit signa & portenta Ægypto mediæ, ipsiq; Pharaoni & omnibus servis ejus.

Qui percussit gentes plurimas, & occidit potentissimos reges.

Ipsum nimirum Sighon regem Amorrhæorum, & Og regem Basanitidis, & omnia regna Chananæorum;

Deditq; terram ipsorum hæreditariam, hæreditariam suo populo Israel.

O Domine tuum nomen æternum est, ô Domine tua memoria sempiterna est.

Dominus enim judicabit suum populum, & de servis suis solatium reportabit.

Si-

Simulachra Gentium sunt argentea & aurea, opus quod manibus hominis producitur.

Habent enim os, & non loquuntur: habent oculos, & non vident.

Habent aures, & non audiunt, nasum habent, nullus tamen flatus est in ore ipsorum.

Quibus similes evadant qui ea faciunt, & quicunq; fidit eis.

O domus Israel prædicate Dominum, domus Aharonis prædicate Dominum.

Domus Levi prædicate Dominum, ô timentes Dominum, prædicate Dominum.

Prædicandus est Dominus è Sion, qui Ierusalem inhabitat, Hallelu ja.

Psal. 136.

COnfitemini Domino, quoniam bonus est, quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Confitemini Deo deorum: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Con-

Confitemini Domino dominorum: quoniam benignitas ipſius ſempiterna eſt.

Qui ſolus edit ingentia miracula: quoniam benignitas ipſius ſempiterna eſt.

Qui cœlum condidit cum intelligentia, quoniam benignitas ipſius ſempiterna eſt.

Qui extendit terram ſuper aquas, quoniam benignitas ipſius ſempiterna eſt.

Qui fecit luminaria magna: quoniam benignitas ipſius ſempiterna eſt.

Solem qui dominium teneret diei: quoniam benignitas ipſius ſempiterna eſt.

Et lunam atq; ſtellas, quæ dominium tenerent noctis: quoniam benignitas ipſius ſempiterna eſt.

Qui percuſſit Ægypti primogenita: quoniam benignitas ipſius ſempiterna eſt.

Et Iſraelem eduxit è medio ipſorum: quoniam benignitas ipſius ſempiterna eſt.

Ma-

Manu valida, & brachio extento: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Et fidit Mare rubrum sectionibus: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Ac traduxit per illud Israelem: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Subvertit autem Pharaonem & ejus exercitum in Mari rubro: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Qui deduxit populum suum per desertum: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Qui percussit reges magnos: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Et occidit reges potentissimos: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Ipsum Sighon regem Amorrhæorum: quoniam benignitas ipsius sempiterna est

Et Og regem Basanitidis: quoniá benignitas ipsius sempiterna est.

De-

Deditq; terram ipsorum hæreditariam: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Hæreditariam Israeli servo suo: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Qui memor fuit nostri quùm essemus oppressi: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Nosq; asseruit ab hostibus nostris: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Qui cibum dat omnibus animantibus: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Confitemini Deo cœli: quoniam benignitas ipsius sempiterna est.

Psal. 137.

AD flumina Babylonis sedemus, & lachrymamur, quùm ipsius Sion memoria subit:

Nostrasq; cytharas suspendimus in salices quæ sunt in ea.

Ibi enim petierunt à nobis carmina, & qui velut in acervos nos redegerunt, lætitiam petiernnt, dicentes, ca-

canite nobis carmen aliquod de Sion.

Quomodo autem caneremus carmen Domini in terra aliena?

Si tui oblivíscar ó Ieruſalem, obliviſcatur dextera mea artis muſicæ:

Et hæreat lingua mea palato meo ſi non tui meminero, & ſi non meæ lætitiæ memoriam ipſius Ieruſalem intulero.

Memento Domine ut ſe geſſerint filii Edom, quùm Ieruſalem vaſtaretur, dicentes, Evacuate, evacuate uſq; ad ipſius fundamentum.

O filia Babylonis, quæ vaſtaris, beatus eſt qui reddet tibi ea quæ nobis intuliſti.

Beatus qui apprehendet, allidetq; tuos infantes ad petram.

Pſal. 138.
Davidis.

CONfitebor tibi toto corde meo, & coram judicibus pſallam tibi.

Adorabo in templo tuo ſancto, & confitebor nomen tuum propter benignitatem tuam, & propter veritatem

tem tuam, quia eloquium tuum excellentius feciſti omnibus quæ prædicantur de te.

Quo die te vocavi annuiſti mihi, & animo meo robur ampliùs indidiſti.

Quare confitebuntur tibi Domine omnes reges terræ, quia ſermones oris tui audiverunt.

Et cantabunt vias Domini, quia magna eſt Domini Majeſtas.

Nam Dominus ſublimis exiſtit, & tamen quod humile eſt, intuetur: & quod altum eſt eminùs cognoſcit.

Quum verſabor in medio periculo, recreabis me: & manum naſo meorum inimicorum impinges, meque ſervabit dextera tua.

Dominus perficiet quod in me inchoavit, Domine tua benignitas ſempiterna eſt, nec opera manuum tuarum omittes.

Pſal. 139.

Præfecto cantorum Davidis hymnus:

DOmine tu me ſcrutatus es, & pernoviſti.

Tu

Tu nôsti sive sedeam, sive surgam, & procùl intelligis cogitationem meam.

Incessum meum & accubitum meum eventilâsti, & omnes vias meas exploratas habes.

Quia non est verbum in lingua mea quod non universum noveris Domine. A tergo & à fronte me finxisti, & mihi admolitus es manum tuam.

Admirabilem in me formando scientiam exhibuisti, & sublimiorem, quàm ut eam possim attingere.

Quò discedam à spiritu tuo, & quò à facie tua fugiam?

Si enim ascendero in cœlum, tu ibi es: & si sternam lectum meum in inferno, tu ades.

Si sumam pennas auroræ, & habitem in extrema parte maris:

Etiam ibi manus tua reget me, & dextera tua prehendit me.

Et si dicam, verùm tenebræ me contegent: etiam nox ipsa lux est circa me.

Ac

Ac ne tenebræ quidem aliquid tibi occultant, & nox ut dies lucet: tenebræque & lux tibi juxtà habentur.

Tu enim possides renes meos, & me contexisti in ventre matris meæ.

Tibi confiteor quòd miris & stupendis modis formatus sim, quodq; eximia sint opera tua quæ optimè novit anima mea.

Robur meum non tibi occultatum est, quùm in abstruso formarer, & velut opere Phrygio effingerer in novissimis terræ partibus.

Oculi tui me viderunt quùm essem fœtus informis, & in libro tuo universa membra descripta fuerunt, quæ deinceps multis diebus formarentur, quibus ne unus quidem dies apud te conficitur.

Cæterùm ô Deus, quàm paucas tuas cogitationes assequor, & grandes summæ excrescunt.

Quas si numerare velim, plures sunt quàm arena, & experrectus adhuc de te cogito.

Siquidem occidis impium ô Deus,

 discè-

discedant à me sanguinarii.

Qui hostes tui loquuntur audacissimè, & usurpant nomen tuum temerè.

Annon Domine odissem inimicos tuos, & meipsum excruciarem, quùm tibi resistunt?

Imò consummato odio illos persequor, mihique erunt hostes perpetuò.

Scrutare me Deus, & cognoscito cor meum: proba me, & cognoscito cogitationes meas.

Et videto num machiner aliquid pravi, ac deduc me in viam universis in mundo calcandam.

Psal. 140.

Præfecto cantorum hymnus Davidis.

Eripe me Domine à pravo homine, & à violento viro me conserva.

Qui machinantur in corde mala, & quotidiè concurrunt ad bella:

Suamq; linguam acuerunt ut serpens, & venenum aspidis est in labiis eorum. Sela.

Custodi

Custodi me Domine à manibus impii, & conserva me à violento viro, qui cogitant impellere gressus meos.

Superbi enim absconderunt mihi laqueum & funes, rete quoq; propter tramitem extenderunt, & laqueos mihi posuerunt. Sela.

Tunc dixi Domino, Tu es Deus meus, Domine percipito auribus vocem mearum precum.

Domine Domine fortitudo ad me servandum, tu protegis caput meum, quo die arma capienda sunt.

Ne facias Domine impium desideriorum suorum compotem, néve conatus ejus provehas ut superior sit. Sela.

Tum caput hostium undiq; me prementium, tum alios operiat malum quod labiis tuis struxerunt.

Carbones in eos provolvantur, & Deus igne illos prosternat celeriter, ne resurgant.

Vir linguax non sit stabilis in terra, & virum violentum malum ve-

netur, ita ut præceps impellatur.

Scio quòd Dominus faciet judicium in causa humilis, & judicium in causa pauperum.

Profectò justi confitebuntur nomini tuo, & probi permanebunt in conspectu tuo.

Psal. 141.

Hymnus Davidis.

DOmine te voco, quare ad me festina, meámq; vocem auribus percipe cùm ad te clamo.

Valeat precatio mea pro incenso ante te, ac levatio manuum mearum pro vespertino sacrificio.

Appone Domine custodiam ori meo, & quod conservet ostium labiorum meorum,

Ne flectas cor meum ad rem quamcunque pravam, nequid moliar cum impietate coniunctum, utens opera facinorosorum hominum, neque fruar deliciis ipsorum.

Percutiat me justus benignitate, & arguat me, neque unguentum optimum offendat meum caput: nam

ita

ita perstabo,& precatione utar,quùm isti mihi mala struunt.

Demittentur judices eorum per loca saxosa,& audient meos sermones,siquidem jucundi erunt.

Ossa nostra morti proxima dispersa sunt, perinde ac si quis ligna findat aut terram proscindat.

Ad te enim Domine Domine oculi mei conjecti sunt, & in te spem habeo, ne igitur profundas meam animam.

Costodi me,ne incidam in laqueũ quem mihi tetenderunt, neque in tendiculas facinorosorum.

Impiique simul incidant in casses suos,ego autem usque progrediar.

Psal. 142.

Eruditum carmen Davidis,precatio videlicet quùm esset in spelunca.

VOce mea Dominum clamabo, meaque voce ad Dominum precabor.

Effundam ante illum eloquium meum, eique exponam meum periculum.

Quúq deficit in me ſpiritus meus, tu noviſti ſemitam meam, & quòd laqueum mihi abſconderunt in via per quam ambulo.

Dum reſpecto ad dexteram, & video non eſt index mihi & effugium mihi præcluſum eſt, nec quiſquam rationem habet animæ meæ.

Proinde Domine te clamo, ac dico, Tu es meum confugium, & ſors mea in terra viventium.

Auſculta meum clamorem, quia valdè inops ſum meque à perſecutoribus meis eripito, qui prævaluerunt mihi.

Et educ animam meam è carcere, ut confitear nomen tuum, ac juſti cŏronas imponant ſibi propter me, quia in me beneficia contuliſti.

Pſal 143.

Carmen Davidis.

AVdi Domine ſupplicationem meam, & percipe meas preces, & per tuam fidem atque juſtitiam tuam exaudi me:

Ne ambules tamen in jus cum ſervo

servo tuo: nullus enim vivens, coram te justus est.

Inimicus enim persequitur animam meam, & vitam meam humum afflixit, mèque detrusit in loca tenebricosa velut jam olim mortuos.

Meùsque spiritus in me deficit, & cor meum intra me stupuit.

Recolo tamen tempora superiora, & de omnibus factis tuis commentor ac disero de opere manuum tuarum.

Expando manus meas ad te, & anima mea te optat ut terra siticulosa. Sela.

Citò exaudi me Domine, quia spiritus meus defecit, neque mihi occultes faciem tuam, alioqui similis factus sum descendentibus in foveam.

Fac ut manè audiam benignitatem tuam, quoniam tibi fido, & monstra mihi viam quam ingrediar, siquidem te affecto.

Eripe me inimicis meis Domine, nam apud te me abscondi.

Doce me ut perficiam voluntatem tuam, quia tu es Deus meus tùnsque

ſpiritus bonus deducat me per terram planam.

Recrea me Domine propter nomen tuum, & animam meam periculo eripe per tuam juſtitiam.

Et excinde inimicos meos per tuam benignitatem, ac perde univerſos hoſtes animæ meæ, ſiquidem ſervus tuus ſum.

Pſal. 144.

Davidis.

PRædicandus eſt Dominus rupes mea, qui aſſuefacit manus meas ad prælium, & digitos meos ad bellum.

Benignitas mea, & munitio mea arx mea, & liberator meus, ac clypeus, in quo ſpem habeo, qui mihi ſubdit populum meum.

Domine quid eſt homo quòd rationem illius habeas: & filius hominis, quòd cogites de eo?

Homo vanitati ſimilis eſt, & dies ejus umbræ prætereunti.

Inclina Domine cœlum tuum, & deſcende, tange montes ut fument.

Iacula re fulmen, & diſſipa eos, & mitte

mitte sagittas tuas, ac turba eos.

Missis manibus tuis de excelso erue me, ac eripe aquis multis, & manu alienigenarum:

Quorum os loquitur vanitatem, & dextra eorum patrat iniquitatem.

O Deus canam tibi novum carmen, & psallam tibi nablo decachordo.

Qui confert salutem regibus & subtraxit Davidem servum suum gladio noxio.

Erue me, & eripe me manu alienigenarum, quorum os loquitur vanitatem, & dextera eorum patrat iniquitatem.

Ut filii nostri adolescant in juventute sua velut plantæ, & filiæ nostræ similes sint anconibus, & ornatæ ad formam palatii.

Sintque cellæ nostræ plenæ, exhibentes annonam perpetuam, oviesque nostræ pariant mille & decies mille in vicis nostris.

Boves nostri sub onere exerceantur, non sit ruptura murorum, non quisquam abiens in exilium, nonetiam

tiam clamor iu plateis noſtris.

O beatum populum cui contigit ita vivere: beatum inquam populum cujus Deus eſt Dominus.

Pſal. 145.

Laus Davidis.

א EXtollam te, ô mi Deus Rex, & prædicabo nomen tuum ſempiternis temporibus.

ב Quotidiè prædicabo, & nomen tuum laudabo ſempiternis temporibus.

ג Magnus eſt Dominus, & impenſè laudandus, cujus magnitudo imperueſtigabilis eſt.

ד Omnia ſæcula laudibus ferunt opera tua, & fortia facta tua referunt.

ה De majeſtatis gloriæ tuæ decore, & rebus tuis admirandis diſſeram.

ו Prædicabunt homines robur admirandorum operum tuorum, & ego narrabo magnitudinem tuam:

ז Tuæque bonitatis ingentis memoriam homines proment, & juſtitiam tuam læti celebrabunt.

ח Dominus enim beneficus eſt & miſeri-

misericors, patiens & magnæ benignitatis.

ט Bonus est Dominus in omnes, & misericordia ejus superat omnia opera ipsius.

י Tibi ideò Domine confitentur omnia opera tua, & benigni tui homines te prædicant.

כ Majestatem regni tui narrant homines, & de tua fortitudine loquuntur,

ל Vt fortia tua facinora, & majestatem decoris regni tui exponant hominibus.

מ Regnum tuum regnum est sempiternum, & Dominium tuum per sæcula universa durat.

נ Dominus fulcit omnes corruentes, & erigit omnes inclinatos.

ס Omnium oculi te morantur, tùque illis cibum suum præbes tempestivè.

ע Tu aperis manum tuam, & saturas desiderium omnium animantium.

צ Justus est Dominus in omnibus viis suis, benignus in omnibus operibus.

ribus ſuis.

p Præſto adeſt Dominus omnibus vocantibus eum, omnibus eum vocantibus cum veritate.

q Facit autem quicquid volunt timentes eum, & clamorem eorum exaudit, ac ſervat eos.

v Dominus cuſtodit omnes diligentes ipſum, perdit autem omnes impios.

n Domini laudes proferet os meum, omniſque caro prædicabit nomen ipſius ſanctum temporibus ſempiternis.

Pſal. 146.
Hallelu ja.

ANima mea lauda Dominum, Equidem Dominum laudabo dum vivam, & pſallam Deo meo dum ſuperſtes ero.

Nolite fidere principibus, aut homini qui ſervandi facultatem non habet:

Cujus corpus redibit in terram ſuam ubi animam efflaverit, tuncque occidunt omnes ipſius cogitationes.

nes.

Beatus est qui Deum Iacobi habet in suis auxiliis, & spem in Domino Deo suo,

Qui fecit cœlum & terram, mare & omnia quæ in eis sunt, quiq; custodit æternùm veritatem.

Qui vindicat oppressos, & panem præbet famelicis, Dominus solvit vinctos.

Dominus aperit oculos cæcorum, Dominus erigit inclinatos, Dominus amat justos.

Dominus custodit peregrinos, evehitq; orphanum & viduam, depravat autem viam impiorum.

Æternùm regnabit Dominus, & per omnia sæcula Deus tuus ô Sion, Halleluja.

Psal. 147.

LAudate Deum, quia Deo nostro psallere, bonum, & jucundum est, & decet laudes impendere.

Dominus enim ædificabit Jerusalem, & congregabit profugos Israelitas.

raelitas.

Qui sanat fractos corde, & medetur ipsorum doloribus.

Qui stellas in numerato habet, ac universas vocat nominibus.

Magnus est dominus noster, & ingentis potentiæ, cujus intelligentia innumerabilis est.

Dominus enim evehit mansuetos, & deprimit impios usque ad terram.

Alternis canite Domino cum gratiarum actione, & psallite Deo nostro cum cithara.

Qui operit cœlum nubibus, & parat pluviam terræ, & producit fœnum in montibus:

Qui dat pecori suum pastum, & pullis corvorum qui eum vocant.

Non probat fortitudinem equi, neq; delectatur tibiis viri.

Delectatur autem Dominus timentibus ipsum, quiq; præstolantur ipsius benignitatem.

Laudibus Dominum prosequere Jerusalem, túq; Sion lauda Deum tuum.

Quia

Quia roborat vectes portarum tuarum, & filios tuos qui sunt intra te fœlicitatem donat.

Qui pacem constituit intra fines tuos, & te saturat adipe frumenti.

Qui mittit eloquium suum terræ ut verbum ejus celeriter currat.

Qui dat nivem tanquam lanam, & pruinam spargit ut cinerem.

Et projicit glaciem suam ut lamina: quis frigus ipsius sustinebit?

Missoque verbo suo liquefacit ea, & vento suo afflat ut aquæ fluant.

Nuntiat autem verbum suum Jacobo, & decreta sua & judicia sua Israeli.

Non egit ad hunc modum cum omnibus gentibus, neq; manifestavit eis judicia. Hallelu-ja.

Psal. 148.

Hallelu-ia.

LAudate Dominum cœlites, laudate eum in excelsis.

Laudate eum omnes angeli ejus, laudate eum omnes exercitus ejus.

Laudate eum Sol & Luna, laudate eum omnes stellæ claræ.

Laudate eum cœli supremi, & aquæ quæ supra cœlos sunt.

Hæc inquam laudent nomen Domini: ipso enim jubente creatæ sunt.

Eáq; stabilivit, ut æternùm perstent, ac legem præscripsit, quam transgredi nequeunt.

Laudate Dominum terrestres, dracones, & omnes abyssi:

Ignis & grando, nix & exhalatio, ventus procellosus, qui verbum ejus prosequitur,

Montes & omnes colles, arbor fructifera & omnes cedri:

Bestia

Bestia & omne pecus, reptile & avis pennata.

Reges terræ & omnes populi, principes & omnes judices terræ.

Juvenes & virgines, senes pariter & adolescentes:

Hi laudent nomen Domini, quia nomen ipsius sublime est, cujus gloria superat terram & cœlum.

Et erexit cornu suo populo, & laudem omnibus suis benignis hominibus, filiis Israel, populo ipsi conjuncto. Hallelu-ja.

Psal. 149.

Hallelu-ja.

CAnite Domino carmen novum, & laudem ejus in cœtu benignorum.

Lætetur Israel in conditore suo, filiiq; Sion exultent in rege suo.

Laudent nomen ejus cum tibia, timpano, & cithara psallant ei.

Dominus enim favet suo populo, &

& ornat manſuetos ſalute.

Geſtiant benigni cum honore, & jubilent in ſuis lectis.

Voces Deum extollentes ſint in gutture ipſorum, & gladius anceps in manu eorum,

Ut in gentes ulciſcantur, & coarguant populos:

Ut vinciãt reges tuorum manicis, & magnates eorum compedibus ferreis:

Ut Deus ulciſcatur in eos, quemadmodum ſcriptum eſt: quod decorum erit omnibus ipſius benignis hominibus. Hallelu-ja.

Pſal. 150.

Hallelu-ja.

LAudate Deum in ſanctuario ipſius laudate eum in firmamento ſuæ potentiæ.

Laudate eum ob fortitudinem ipſius, laudate eum pro ejus eximia magnitudine.

Laudate eum clangore tubæ, laudate eum nablo & cithara.

Laudate

Laudate eum tympano & tibia, laudate eum organis & fidicula.

Laudate eum Cymbalis sonoris, laudate eum Cymbalis resonantibus.

Omnis spiritus laudet Deum hallelu-ja.

FINIS.

Pro officio totius *Ecclesiæ in Communi.*

ROgamus te Domine Iesu Christe, ut afflati spiritu, Verbum tuũ audiamus, & custodiamus, illoq; admoniti, peccata nostra quorum stipendium mors est, deplorantes ad te quies vimus, & resurrectio, unum confugiamus. Et quia infinita pericula, quotidiè nos circumvallant, concede, ut spiritus gemitibus inenarrabilibus oret pro nobis, ut oportet, quo redempti, gratias tibi uni exhibeamus per

per quem unum ad nos bona omnia deveniunt. Quid enim aliud noſtra inopia poterit, quàm petere à te & gratiam habere tibi de acceptis? Hic honor eſt cultus novi Teſtamenti. Deinde, quia membra ſumus corporis tui, & unumquodq; ſuum uſum habet, oremus diligenter ut ad ſuam quiſq; vocationem ſpectet, ne noſtrarum partium pertæſi, curioſitate levi, quæ ad alios pertinent, occupemus, aut ne potiùs deprehendamur alienæ diligentiæ vituperatores, quã bene facti is propriis navantes operam. Neq; ōculus utpote nobilior, viliores pedes præ ſe contemnat, neq; manus cæcæ, ac ſurdæ, Oculorum, & aurium acrimoniam ſibi & ignotam, & non competentem vindicent, ac dijudicent ſicut inferiores eos, qui ſe ſunt majores, libenter, & perperam ſolent dijudicare. Quin quiſq; quod ex vocatione faciendum ſibi incumbit, id faciat ſedulò: cui docendum, ad doctrinam capiendum appoſitè doctrinam moderetur: cui partes miniſtri competunt is ſuſceptæ provinciæ con-

cinnè

cinnè respondeat: cui exhortandum alios, is exhortationi congruentia meditetur, & agat: cui dandum aliis, is det simpliciter, qui præest, præsit solicitè: qui facultates habet erogandas in pauperes, elargiatur hilariter. Non dissimiliter in vocationibus ad hanc vitam pertinentibus affecti simus, æquo animo suam quisq; ferat conditionem, sive te Dominus magistratum, sive etiam subvlcum aut abjectius aliquid agere jusserit. Nam tu Domine æquissime non muneris splendorem sed obeuntis obedientiam consideras. Abundè fuerit ad tranquillandum animum, quòd scimus placere tibi Deo nòstro, quod agimus, & præceptum esse à Domino, In labore vultus tui vesceris pane tuo. Ne sinas nos huic verbo immorigeros, otio & luxu perire, neq; nostra quæramus, sed quæ aliorum, & quæ sunt Iesu Christi. Da nobis mutuam dilectionem, ut simus unanimes, similiter affecti, misericordes, affabiles, non retaliantes malum malo, aut convitium convitio, sed contrà bene-

benedicentes. Et quicquid ab aliis expectamus, idem & nos præstemus vicißim, ut adimpleamus legem Christi. Amen.

Pro Rege.

CUm tuâ singulari, & eximia providentia, omnipotens Deus hunc populum constitueris regiâ potestate gubernandum: thesauros potentiæ tuæ, ac omnium virtutum divitias ad Regem nostrum Carolum *ornandum largiter effundas, quò tibi perpetuo glutine fidei, atq; justitiæ copuletur. Vnde charus, gratiosusq; omnibus ordinibus, quoscunq; tibi placuerit subdere ejus imperio, & ab hostibus eos tueatur, & mandatis tuis, cum pace, & tranquillitate obtemperare faciat. Vt non solùm in præsentia, sed æternùm cum ipsis*

ipſis, apud te feliciter vivat, in Eccleſia ſyncera Evangelii doctrinam promoveat, ſacramenta purgare, & à grege dominico vitia reſecare ſtudeat, in Repub. verò, integra judicia procuret, ſana conſilia in deliberando habeat, ad honorem nominis tui cuncta illi feliciſſimè proſedant; deniq; plebs tua libertatem ab hoſtibus, & à peccatis adepta, unà cum ipſâ voluntati tuæ ſalutariter obſequatur, per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

Tempore peſtilentiæ.

NOn eſt mirum & juſtiſſime Pater, ſi variis modis in nos ſæviunt elementa hujus mundi, nunc terræ quaſſationibus, nunc tempeſtatibus ac fulminibus, nunc fluminum ac

marium exundationibus, nunc cæ-
lestium corporum exitialibus concur-
sibus, nunc aëris infecti contagio, qui
tuis donis frequenter abutimur. Ag-
noscimus creaturam hic quoq; servi-
entem atq; obedientem conditori suo,
cujus præcepta nos toties negligimus:
agnoscimus & paternam disciplin-
nam, qua nos leniter correptos revo-
cas ab hujus mundi fiducia, & ad æ-
ternæ vitæ desiderium attrahis: Sup-
plices rogamus, ut in ira tua mise-
ricordiæ recorderis, & quibus offen-
sus immisisti has afflictiones, propi-
tiatus submoveas. Non multum no-
cebit pestilentiæ contagium, si nos-
met à vitiorum contagio subducamus. Sed utrumq; ô misericordiarum
pater tui muneris est, primum ut
mentem habeamus à malitiæ veneni
liberam, & corpus à pestilentiæ con-
tagio tutum. Qui in hac vita sibi
suæ finxerunt antidota, in hujus mo-
di periculis confugiunt ad exquisita
antidota, nonnulli ad certa divorum
nomina, quidam ad superstitiosas
magorum artes; nos quibus persua-
sum

sum est neminem manum tuam posse effugere, nihil arbitramur tutius, quam ad te ipsum confugere, à justo ad misericordem, velut ad tutissimam aram nosipsos recipere, qui nunquam destituis spem omnem in tua bonitate repositam habentes, quo protectore in tuto sunt & qui moriuntur.

Pro Docilitate.

AVdi preces nostras, æterna Patris sapientia Domine Iesu qui omni ætati docilitatis commodum addidisti, adde quæsumus ad naturæ nostræ propensionem auxilium gratiæ tuæ, ut literas ac liberales disciplinas citiùs perdiscamus, sed tuæ gloriæ servituras: quarum adminiculis adjuta mens nostra plenius assequatur cognitionem tui quem nòsse fœlicitatis humanæ summa est, utq; ad

tuæ sanctissimæ pueritiæ exemplum indies proficiamus, ætate, sapientia, & gratia, apud Deum & apud homines, qui vivis, & regnas Deus in consortio patris, & Spiritus sancti in æterna secula. Amen.

Gra-

GRATIÆ.

Ante cibum.

NOs miseri, & egentes homines, pro cibo, quem nobis ad alimoniam corporis sanctificatum es largitus, ut eo utamur gratè, tibi Deus omnipotens, Pater cœlestis, gratias reverenter agimus, simul obsecrãtes, ut cibum Angelorum, verum panem cœlestem, verbum Dei æternum, Dominum nostrum, Jesum Christum nobis impertiaris, ut illo mens nostra pascatur, & per carnem, & sanguinem ejus, foveamur, alamur, & corroboremur. Amen.

Post cibum.

QVandoquidem nos Domine donis tuis, omnipotens & misericors

ricors Deus exatiasti, effice, ut quicquid per nos fieri aut secùs velis, diligenter observemus, atque illud animo syncero effectum præstemus per Christum Dominum nostrum. Amen.

1 Domine salvum fac Regem:
2 Et exaudi nos quo die invocaverimus te.

2 D*Eus, in cuius manu sunt corda Regum, qui es humilium consolator, fidelium fortitudo, protector omnium in te sperantium, da Regi nostro* Carolo, *populoq; Christiano triumphum virtutis tuæ scienter excolere, ut per te semper efferantur ad vitam per Christum Dominum nostrum.*

1 D*Eus à quo derivatur omnis munificentia, et bonitas, debitas tibi gratias agimus, quòd fœlicis recordationis Regem* Henricum, *eius nominis octavum tuo spiritu afflaveris*

flaveris, ut hanc nostram Ecclesiam instituerem, & rogamus pro summa tua misericordia, ut cùm nos hoc tanto beneficio adjuti, ad laudem tui nominis profecerimus, unà cum ipso, & eius maioribus, & fidelibus omnibus, qui jam in Domino dormiêrunt, beatam resurrectionem, & æternæ fœlicitatis præmia consequamur, per Christum Dominum nostrum.

Amen.

FINIS.